

Anna Gavalda

Billie

Anna Gavalda

Billie

Traducere din limba franceză
și note de Ada Tanasă

POLIROM
2015

ANNA GAVALDA s-a născut la 9 decembrie 1970, în Boulogne-Billancourt. Mărturisește că își petrece în fiecare dimineață câte trei ore scriind „pentru adulții care trebuie să fie treziți din somn”. În 1998 a câștigat trei premii întâi la trei mari concursuri de proză: Melun, Saint-Quentin și Issy-les-Moulineaux. Un an mai târziu i-a apărut volumul de povestiri *Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva* (Polirom, 2006), vândut în Franța în sute de mii de exemplare, tradus în treizeci și șase de limbi și distins cu Le Grand Prix RTL-Lire 2000. Acesta a fost urmat, în februarie 2002, de romanul *O iubeam* (Polirom, 2003, 2014), cu un uriaș succes de public (peste 250.000 de exemplare vândute în primele opt luni de la apariție), iar în 2005, de romanul *Împreună* (Polirom, 2005, 2011, 2014), ajuns imediat pe listele de bestselleruri din toată Europa. A mai publicat o carte pentru adolescenți, *35 de kilograme de speranță* (2002), romanul *Cea care alină* (2008; Polirom, 2008), ce analizează existența solicitantă și extenuantă a omului contemporan, și romanul *Darul unei zile* (2009; Polirom, 2010).

clandestinilor

Ne-am privit cu dușmănie. El pentru că-și închipuia, poate, că totul era numai din vina mea, eu pentru că ăsta nu era un motiv să mă privească așa. Tâmpenii am făcut destule de când ne cunoaștem, iar el a profitat și s-a amuzat atât de copios pe seama lor, că era jalnic din partea lui să mi-o reproșeze pe asta doar pentru că avea să se termine prost...

Rahat, de unde-aș fi putut să știu?

Plângeam.

— Ei? Ai remușcări? a murmurat închizând ochii. Nu... Vorbesc prostii... Tu și remușcărilor...

Era prea epuizat ca să-mi poarte într-adevăr pică. Și-apoi, n-avea rost. Aici am fi de acord. Eu și remușcărilor – nici măcar n-am idee cum se scrie cuvântul ăsta...

Eram pe fundul unei crevase sau al nu știu cărei chestii geografice cumplit de plicticoase. Un soi de... crocotiș din Parcul național Cévennes, unde n-aveam semnal la mobil, nu se zărea nici picior de oaie – cu-atât mai puțin de cioban – și unde nu ne-ar găsi nimeni niciodată. Eu îmi cam stâlcisem brațul, dar puteam încă să-l mișc, pe când el era, clar, făcut praf.

Am știut întotdeauna că are curaj, însă acum îmi dădea într-adevăr o lecție.

Încă una...

Zăcea pe spate. Întâi am încercat să-i improvizez o pernă din bocancii mei, dar cum mai avea puțin și i se rupea filmul când i-am ridicat capul, l-am pus imediat la loc și nu l-am mai atins. De altfel, a fost singurul lui moment de descurajare – se gândea că și-a bușit spinarea și era atât de îngrozit la gândul de-a muri ca o legumă, că m-a bătut la cap ore în șir să-l las în gaura aia sau să-i curm suferința.

Bun. Dacă tot n-aveam nimic la îndemână să-i fac felul cum trebuie, ne-am jucat de-a doctorul.

Păcat că nu ne-am întâlnit mai devreme, numai noi doi, ca să ne jucăm de-a asta pe-

ascuns, mai mult ca sigur că n-am fi fost ultimii în sala de așteptare... Când i-am adus aminte, a părut amuzat, ceea ce pica bine, pentru că, în iadul de-aici ori de pe lumea cealaltă, asta era tot ce voiam să iau cu mine: mici zâmbete moarte deja în fașă și smulse cu cleștele, ca ăsta de-acum.

Restul, sincer, poate să rămână la bagaje...

L-am ciupit peste tot, din ce în ce mai tare. Când îl durea, nu mai puteam de bucurie. Asta era dovada că îi reacționa creierul și că n-o să fiu silită să-i împing scaunul cu roțile până la Saint-Pierre. Dacă nu, nici o problemă, n-aveam nimic împotriva să-i fac o trepanație. Îl iubeam de-ajuns.

— Bun, pare să funcționeze... Ce te smiorcăi așa? Totul merge ca pe roate, nu? După părerea mea, în afară de picior, ți-ai mai fracturat șoldul sau bazinul. Mă rog, o chestie prin zona asta, ceva...

— Mhm...

N-avea un aer prea convins. Simțea că ceva îl șifona. Simțea că nu eram deloc credibilă fără halat alb și fără un ascultoscop atârnat de gât. Privea cerul, încruntând din sprâncene și mușcându-și obrajii pe dinăuntru ca un bătrân ursuz.

Cunoșteam bine expresia aia, i le cunoșteam oricum pe toate, și înțelegeam că mai era un clenci de rezolvat.

Aha, ăsta era cuvântul...

— Noo, Francky, noo... mi s-a năzărit, nu cred... Hei, doar nu vrei să te pipăi ca s-o verific și pe aia?

— ...

— Ba da?

Vedeam bine că se lupta din răputeri să-și păstreze mutra de muribund, însă problema mea nu era deloc o chestie de conveniență. Mai degrabă de eficiență. Era un moment grav și totuși nu puteam risca să-mi reglez conturile cu el doar pentru că nu eram genul lui...

— Eee... Nu că n-aș vrea, pricepi? Da' tu, în fine...

Mă făcea să mă gândesc la Jack Lemmon în ultima scenă din *Unora le place jazzul*. La fel ca el, ajunseseam la capătul argumentelor și trebuia să scot muniția cea mai categorică din prăvălie ca să nu mă mai bată la cap.

— Sunt fată, Franck...

Ei, vedeți... ei, dacă aș ține o conferință extrem de detaliată despre Prietenie, gen în secțiune transversală, cu grafice, diapozitive, sticlute cu apă și tot tacâmul, pentru a explica de unde vine, din ce e făcută și cum să te ferești de falsuri, ei bine, aș cere un stop-cadru și, cu zâmbetul meu de profă, i-aș sublinia răspunsul.

Cele patru cuvintele, stinse și vesele, murmurate într-un zâmbet imitat superprost

de o ființă care nu știa nici măcar dacă o să trăiască sau o să moară sau o să se chinuie mai departe, însă fără să și-o mai tragă vreodată cu careva.

— *Well... Nobody's perfect...*¹

Da, măcar de data asta, aș fi fost sigură pe mine și cu atât mai rău pentru cei care n-au văzut filmul, nu pricep nimic din el și nu vor ști, prin urmare, să deosebească un prieten adevărat de un biet travestit – nu-i pot ajuta cu nimic.

Pe când atunci, pentru că el era el, pentru că eu eram eu și pentru că reușeam încă să zburăm împreună și să ne regăsim în înalturi într-un moment atât de nenorocit, am sărit peste el ca să-mi pot pune brațul teafăr sub burta lui.

Abia dacă l-am atins.

— Bun, a mormăit el după un moment, nu-ți cer cine știe ce mare chestie, mamaie... Doar o atingi și nu mai vorbim despre asta.

— Nu îndrăznesc...

A oftat adânc.

Îi înțelegeam descurajarea. Trecuserăm împreună prin situații mult mai jenante, care mă puseseră într-o lumină chiar mai proastă, și îl întreținusem cu atâtea istorii absolut bestiale, dure și picante, că nici în privința asta nu păream deloc credibilă...

Dar deloc, deloc, deloc!

Totuși nu erau fandoseli... Nu îndrăzneam.

Nu poți ști niciodată dinainte unde o să se pripășească sacrul. Cu mâna încă în aer, mi-am dat seama brusc că era o distanță ca de la cer la pământ între poveștile mele de tăvăleală și castraveciorul lui. Aș fi putut să-i palpez pe toți, dacă era nevoie, dar nu pe-al lui, nu, nu pe-al lui și de data asta eu singură îmi dădeam o lecție.

Am știut întotdeauna că îl ador, însă până atunci nu se ivise prilejul să-mi dau seama în ce măsură îl respectam; ei bine, aveam răspunsul: câțiva milimetri...

Sau infinitul pudorii mele. Al pudorii noastre.

Evident, știam deja că jena asta de pisicuță față de sex n-avea să mă împiedice cine știe ce, dar – între timp – eu eram prima uluită. Serios, mă lăsa cu gura căscată să văd cât eram de delicată. Fâstăcită, sfioasă, aproape din nou virgină, ce mai! Venise Crăciunul!

Bun. Hai. Gata cu vorbăria. La treabă, fecioara mea...

Ca să-l fac să se destindă, am început să bat ușor darabana cu degetele în jurul buricului, fredonând: „Trop-trop, merge calul în galop“, dar asta nu l-a relaxat cine știe ce. Apoi m-am lungit alături, am închis ochii, mi-am lipit buzele de canalul lui... ăăă... auditiv, m-am concentrat și i-am susurat încet de tot, nu, chiar mai încet, improșcându-i în ureche bule de salivă și mici scrâșnete absolut enervante, ceea ce ghiceam că era cea

mai rea sau cea mai bună dintre fantezmele lui ținute sub cheie, plimbându-mi în același timp distrat, leneș, apatic, mă rog... nepăsător, să zicem, unghia pe șlițul lui în formă de U.

Perii din ureche i s-au tras înapoi de groază și onoarea mi-a fost salvată.

S-a înfuriat. A zâmbit. A râs. A zis: ești șuie. A zis: încetează. A zis: ești tâmpită. A zis: e bine. A zis: încetezi, da! A zis: te urăsc și te ador.

Dar toate astea au fost demult. Când avea încă forța să-și termine frazele și eu nu mă gândeam că într-o zi o să plâng lângă el.

Acum se lăsa noaptea, mi-era frig, mi-era foame, muream de sete și eram pe punctul să clachez pentru că nu voiam să sufere. Iar dac-aș fi câtuși de puțin cinstită, le-aș termina eu și aș adăuga la sfârșit „din vina mea“.

Dar nu sunt cinstită.

Stăteam lângă el, cu spatele rezemat de o stâncă, și mă ofileam încetișor.

Remușcărilor mi se scuturau ca frunzele.

Cu un efort pe care n-o să-l ghicesc niciodată, și-a desprins brațul de corp și mi-a atins genunchiul cu mâna. Am așezat-o pe-a mea deasupra și asta m-a epuizat și mai tare.

Nu-mi plăcea să mă facă la sentiment, profitorul ăsta mic. Nu era corect.

După o clipă l-am întrebat:

— Ce-i zgomotul ăsta?

— ...

— Crezi că e un lup? Crezi că sunt lupi pe-aici?

Și, pentru că el nu răspundea, am zbierat:

— Răspunde-mi, fir-ar să fie! Zi ceva! Zi „da“, zi „nu“, zi „cară-te naibii de-aici“, dar nu mă lăsa singură... Nu acum... Te implor...

Nu cu el vorbeam, ci cu mine. Cu prostia mea. Cu rușinea mea. Cu lipsa mea de imaginație. El nu m-ar fi părăsit niciodată și, dacă tăcea, era doar pentru că-și pierduse cunoștința.

1. „Ei... Nimeni nu-i perfect...“ – replica finală din filmul *Unora le place jazzul* (în engl., în orig.).

Pentru prima oară după foarte multă vreme, fața lui nu mai avea un aer de reproș și gândul că poate suferea mai puțin mi-a dat curaj: într-un fel sau altul, o să ieșim de-acolo, obligat. Nu bătuserăm atâta drum ca să ne jucăm de-a *Into the Wild* în miniatură într-o văgăună din Lozère.

Nu, la naiba, ar fi prea rușinos...

Reflectam. Mai întâi, nu erau urlete de lupi, ci țipete de păsări. Cucuvele sau mai știu eu ce. Și-apoi, nu mori dacă-ți frângi toate oasele din corp. Nu avea febră, nu pierdea sânge, se simțea rău, e drept, dar nu era în pericol. Tot ce puteam să fac deocamdată era să dorm ca să prind puteri și mâine, în zori, la ora când o să mă satur până-n gât de rahatul ăsta de sălbăticie, să plec.

O să merg prin porcăria asta de pădure, o să merg pe porcăria asta de munte și-o să depun în văgăuna asta de pământ un elicopter în floare.

Uite, o spusesem! O să-mi mișc fesele, cum ar zice poetesele, o să poposesc la Causses¹. Pentru că plimbarea în familie, olari-olara, cu dobitoci patentati și măgăruși prea stresați, ținea doar două minute.

Îmi pare rău, băieți, dar pe noi, purtătorii de chinezării Quechua, ne mănâncă tălpile.

Auzi, piciule? Auzi ce zic? Pe viața ta, cât trăiesc eu, n-o să dai ortu' popii în provincie. Niciodată. Mai bine crăp.

M-am întins iar, am bombănit, m-am ridicat din nou să-mi mătur patul și să scap de nenorocita de pietricică ce îmi ciuruia spinarea înainte să mă lungesc lângă el ca o moartă.

Nu reușeam să adorm...

Micii spiriduși care sălășluiau în creierul meu luaseră prea mult acid...

Acolo, sus, se dezlănțuia orchestra din Lann-Bihoué remixată pe ritm de tehno.

Iadul, ce mai!

Reflectam așa de adânc, că nici măcar nu mai reușeam să mă aud gândind și apoi, degeaba mă lipeam de el și mă strângeam tare în brațe, mi-era la fel de frig.

Îmi îngheța sângele-n vine, DJ Grumpy îmi nenoroccea cei trei neuroni de vitejie care-mi mai rămăseseră și, de aceea, câteva lacrimi mai agile decât celelalte profitau de prilej ca să se fofileze ca niște șobolani.

Of, la naiba, chiar îmi ieșisem din mână.

Ca să le alung, am lăsat capul pe spate și... Și gata... Ooof...

Nu atât stelele îmi luau piuitul, văzuserăm deja o grămadă de când umblam creanga pe-aici, ci coregrafia lor. *Plic!* Se aprindeau – *Clic!* – unele după altele, în cadență. Nici nu știam – *Ding!* – că așa ceva e posibil...

Străluceau atât de tare, încât era aproape dubios.

De parcă ar fi fost niște leduri sau niște lucruri nou-nouțe, abia despachetate. De parcă ar fi călcat cineva pe variatorul de intensitate.

Era... splendid...

Dintr-odată nu mai eram singură și m-am întors spre Franck ca să-mi șterg muci de umărul lui.

Ei, da... un pic de decență, haimanalelor ... Nu-ți mai arde să te smiorcăi când bunul Dumnezeu îți împrumută globul lui disco...

Oare galaxiile au și ele marea înalte, așa ca oceanele, sau totul era doar pentru mine? Își umfla Calea-Lactee mușchii? Sau era o imensă petrecere *rave* de zâne Clopoțica venite să-mi presare la greu pulbere de aur pe creștet ca să mă ajute să-mi încarc bateriile?

Veneau de peste tot și aveam senzația că încălzeau noaptea. Aveam senzația că mă bronzam pe întuneric. Aveam senzația că lumea se răsturnase. Că nu mai eram în fundul hăului meu, rumegându-mi nenorocirea, ci pe o scenă...

Da, de-atât de jos încât mă tortillam (încât să mă tortillez?) (bun, încât eram plată ca o clătită, ce mai...), dominam ceva.

Eram într-o sală de concerte uriașă, un soi de Zénith în aer liber care s-ar întinde de la un capăt al pământului la altul, chiar în mijlocul melodiei ucigătoare, și toate brichetele, toate ecranele și toate miile de torțe magice pe care îngerii le întorceau spre mine, eram obligată să mă arăt demnă de ele. Nu mai aveam dreptul să-mi deplâng soarta și mi-aș fi dorit atât de mult ca Francky să profite și el de asta...

Nici el n-ar fi știut să deosebească Ursa-Mare de Carul-Mic, dar ar fi fost tare fericit să

vadă atâta frumusețe... Tare fericit... Fiindcă, dintre noi doi, el era artistul. Numai datorită sensibilității lui reușiserăm să ieșim din mormanul nostru de bălegar și numai pentru el își scosese universul smochingul din lamé.

Ca să-i mulțumească.

Să-i aducă un omagiu.

Ca să-i spună: Pe tine, micuțule, te cunoaștem, știi doar... Da, da, te cunoaștem... te urmărim de ceva vreme și am observat că ești obsedat de frumusețe... Toată viața n-ai făcut decât asta: s-o cauți, s-o servești și s-o creezi. Ei bine, uite... Privește... Uite, pentru osteneala ta... Privește-te în oglinda asta... Astă-seară ești răsplătit în sfârșit pentru ce-ai investit... Prietena ta, ea, ea e vulgară, nu face decât să scuipe peste tot și să înjure ca o cocotă bătrână. Chiar mă întreb cine-o fi lăsat-o să intre... Pe când tu... Tu ești din familie... Vino, fiule... Vino să dansezi cu noi...

Trăncăneam cu glas tare...

Cu toată modestia și pentru un băiat care nu putea să m-audă, tocmai vorbisem în numele universului!

Era stupid, dar drăguț...

Asta însemna să spun cât îl iubeam...

Ăăă... dacă nu... o ultimă chestie, domnule Univers... (și, când spuneam asta, îl vedeam pe James Brown), nu, de fapt, două chestii...

Primo, lasă-mi prietenul acolo unde e... Nu te mai obosi să-l chemi, n-o să vină. Chiar dacă-l fac de râs, n-o să mă lase niciodată să cad.

Acesta-i adevărul și nici măcar dumneata, nici măcar dumneata nu poți face nimic, secundo, îmi cer scuze că vorbesc așa urât.

Adevărat, abuzez, dar – de fiecare dată când îți zgârii timpanul – nu e din lipsă de respect, ci de furie că nu găsesc îndeajuns de repede cuvintele potrivite. *It is a man's world, you know...*

I feel good, a răspuns el.

*

Priveam toate stelele alea și o căutam pe-a noastră.

Pentru că aveam una, asta era sigur. Nu una de fiecare, din păcate, însă una pentru amândoi. O mică veioză la comun. Da, o lămpiță care ne găsisese în ziua când ne-am întâlnit și care, una peste alta, făcuse treabă bună până atunci.

OK, în ultimele ceasuri o cam dăduse-n bară, dar totul se limpezise de-atunci..

Se împopoțona, Împopoțonata.

Își golea spray-ul cu paiete de la Sephorus.

Păi, normal, doar era a noastră! Nu era să-i țină isonul Celui Veșnic în timp ce amicele ei o ștergeau la focul de artificii!

O căutam.

Le cercetam pe rând ca s-o găesc, fiindcă aveam niște chestii să-i spun... Să-i amintesc... O căutam ca s-o conving să ne ajute încă o dată.

În ciuda noastră.

În ciuda mea, mai ales...

Da. Pentru că totul era din vina mea, eu trebuia să mă duc s-o bat la cap ca să-și redeschidă hotline-ul.

Celelalte erau frumoase și ele, însă mă durea... pardon, mi se rupea de ele, pe când pe ea, dacă o puneam din nou la curent cu tot ce ascundeam în adâncul inimii, eram sigură că o să se înmoaie iar...

1. Grup de platouri carstice din Masivul Central.

Cred că o găsisem.

Cred că era aia, chiar de-acolo... Aflată în vârful degetului meu și la miliarde de ani de mine...

Foarte micuță, foarte drăguță, foarte sclipicioasă, ca o piatră Swarovski, și ușor decalată.

Ușor mai la o parte de turmă...

Da, era chiar ea. Mărimea XXS, singuratică și neîncrezătoare, dar care dădea tot ce-avea. Care scânteia din toate puterile. Care era foarte mulțumită să se afle acolo. Care adora melodia și cunoștea toate versurile pe de rost.

Care făcea pe grozava scânteind mișto în noapte...

Care s-ar culca ultima și s-ar scula prima. Care ieșea în fiecare seară. Care o ținea într-un chef de-o mie de miliarde de ani și era încă atât de strălucitoare.

Așa-i că nu mă înșel?

Așa-i că ești tu?

Pardon, că ești dumneata?

Ia zi... Pot să vorbesc cu dumneata un minut?

Pot să-ți spun din nou cine suntem, Franck și cu mine, ca să ne iubești iar?

I-am luat tăcerea drept un oftat resemnat, gen: „Ei, cam începeți să păliți, rataților, dar, mă rog... aveți noroc, se cântă un slow și n-am cu cine dansa. Așa că, dați-i drumul, vă ascult. Vindeți-mi repede povestea voastră ca să mă întorc să-mi ronțai Milky Way-ul“.

Am bâjbâit după mâna lui Franck, am strâns-o din toate puterile și am stat un moment să ne aranjez puțin.

Da, ne-am făcut foarte frumoși, foarte curați, bine lustruiți și bine pieptănați, ca să fim cât mai prezentabili și apoi ne-am aruncat în aer.

Ca Buzz Lightyear.

Spre infinit și dincolo de el...

Pe Franck îl cheamă Franck pentru că mama și bunica lui îl adorau pe Frank Alamo („Biche, oh, ma biche“, „Da doo ron ron“, „Allô Maillot 38-37“ și celelalte) (da, da, așa ceva chiar există...), iar pe mine, pe mine mă cheamă Billie pentru că maică-mea era înnebunită după Michael Jackson (*Billie Jean is not my lover / She's just a girl* etc.). E ca și cum ai spune că nu porneam în viață cu aceiași nași și că nu eram sortiți să ne întâlnim într-o zi...

Mama și bunica lui l-au crescut așa de bine când era mic, că le-a făcut cadou CD-ul cu Revenirea stelelor Yéyé¹, concertul cu Marea revenire a stelelor Yéyé, spectacolul muzical de la emisiunea *Salut les copains*, discul *blue-ray*, chiar și croaziera care se asorta cu ele.

Și, când dragul de Dadou a dat ortu' popii, și-a luat o zi de concediu, s-a dus să le ia cu trenul, le-a instalat la clasa I și le-a însoțit în piața nu mai știu cărei biserici.

Numai ca să le susțină în timp ce fredonau „Sur un dernier signe de la main“ când sicriul era încărcat din nou în dric.

Nu știu mama dac-a avut alți plozi după mine căroră să le pună numele „Bad“ sau „Thriller“, nici măcar dac-a plâns când a sărit Bambi în gol, având în vedere că a șters-o când nu împlinisem încă un an. (Trebuie spus că eram și foarte enervantă...) (Tata mi-a zis asta într-o zi: „Maică-ta a șters-o fiindcă erai prea enervantă. E drept că nu făceai altceva decât să urlî întruna...“) (Ei, nu știu de câți psihiatri e nevoie ca să șteargă cu buretele o asemenea explicație; după mine – de o droaie!)

Da, într-o dimineață a plecat și n-a mai dat nici un semn de viață...

Mamei vitrege nu i-a plăcut niciodată numele meu. Zicea că e de golan și aici, clar, n-am avut inima să mă iau în gură cu ea... Oricum, nu contați pe mine s-o vorbesc de rău... E adevărat că-i o cotoroanță, însă nu e chiar din vina ei... Și-apoi, în seara asta nu sunt alături de ea. Fiecare cu rahatul ei.

Bun. Gata, steluțo, am terminat cu copilăria.

Franck vorbește foarte rar despre a lui și, când vorbește, o face doar ca să se distanțeze. Iar eu n-am avut. Deja că-mi iubesc numele, dată fiind situația mea, mi se pare o faptă de vitejie.

Nu era nevoie decât de geniul lui Michael ca să-mi reușească o asemenea piruetă...

*

Franck și cu mine mergeam la același colegiu, însă a trebuit să ajungem într-a IX-a ca să schimbăm o vorbă. Adică singurul an când am fost în aceeași clasă. De-atunci ne-am mărturisit că ne reperaserăm din dimineața primei zile de școală dintr-a VI-a. Da, că ne recunoscuserăm dintr-o privire, dar că – inconștient – ne evitaserăm în toți anii ăștia pentru că simțeam că celălalt căra la rândul lui pe umeri chestii grele și că nu puteam risca să suferim un miligram în plus.

E drept că eu eram ahtiată mai ales după prietenia fetelor gen Polly Pocket. A tuturor minionelor cu păr lung, o cameră numai a lor, grămezi de prăjituri de cofetărie de fițe și o mamă care semna fără mare tărboi carnetul de note. Făceam tot ce-mi stătea în puteri ca să mă pun bine cu ele și să mă invite cât mai des acasă.

Dar, vai, venea tot timpul un moment când nu eram deloc populară... Mai ales în lunile de iarnă... Nu m-am prins decât mult mai târziu, însă era mai cu seamă o chestiune de... boiler și de... în plus de... miros... de... la naiba... hei, cu cât mă bâlbâi mai mult în sinea mea, cu atât mă apucă mai tare rușinea. Bun. *Next*.

În toți anii ăștia, am turnat atâtea minciuni despre mine, că trebuia să-mi fac un fel de rezumate ca să nu mă-ncurc de la un an școlar la altul.

Acasă eram ca un leu care mânca întruna săpuneală, fiindcă altceva n-aveam de mâncare, însă la școală eram întotdeauna liniștită. Oricum n-aș fi avut destulă energie să fiu în defensivă douășpatru de ore din douășpatru. Trebuie să trăiești așa ceva ca să înțelegi, dar cei care au trăit știu exact despre ce vorbesc: defensivă... Întruna, întruna... Mai ales când era liniște... Momentele de liniște, alea erau cele mai rele, adică... Oho, și după aia... Nici că-ți mai pasă.

Într-o zi, la o oră de isto-geogra, proful, domnul Dumont, mi-a făcut fără să știe un tablou sugestiv al vieții mele. Lumea a patra, a zis. A vorbit despre ea așa, ca despre exportul de resurse sau despre împotmolirea în nisip a muntelui Saint-Michel, însă eu, țin minte, m-am înroșit ca o sfeclă de rușine. Habar n-aveam că există în dicționar un

cuvânt inventat expres ca să descrie coșmelia în care locuiam eu... Pentru că știu din experiență că genul ăsta de lume mizeră nu se vede neapărat cu ochiul liber. Dovada e că asistentele sociale n-au pus niciodată piciorul acolo... Dacă n-ai vânătăi și mergi la școală în fiecare zi, de protecția copilului scapi fără cine știe ce bătaii de cap și maică-mea vitregă nu zic că părea o burgheză, dar zău că oamenii o priveau lung când se ducea la supermarket, îi spuneau bună ziua și-o întrebau ce mai fac copiii și toate alea.

N-am știut niciodată de unde-și cumpăra poșirca...

Era destulă, că o fi adus-o Zâna Măseluță sau renii lui Moș Crăciun, însă marele mister al copilăriei mele o să rămână ăsta: afurisitele alea de sticle goale *de unde* răsăreau? De unde?

Marele, marele mister...

*

Nu școala republicii m-a scos de-acolo. Nici învățădușii, nici profii, nici drăguța domnișoară Gisèle, care ne-a pregătit pentru împărțășanie, nici părinții elevilor, mereu șocați de greutatea ghiozdanelor, sau cei, mai evoluți, ai simpaticele mele colege, care ascultau France Inter și citeau cărți și toate cele, nu, el m-a scos... (și l-am arătat cu degetul pe întuneric) Franck Muller.

Da, el, chiar așa... Fătălăul ăsta de Franck Mumu, care avea cu șase luni și cînșpe centimetri mai puțin decât mine, care se clătina ori de câte ori îl băteai prietenește pe umăr și de care se lua tot timpul cineva în stația de autobuz. El m-a salvat...

Singur-singurel.

Sincer, n-am pică pe nimeni și o să ajung – vezi, îți povestesc toate astea și e în regulă – și acolo. E departe. E atât de departe, că de fapt nici măcar nu mai sunt cu-adevărat eu...

Bun, mărturisesc, mereu mă panichez puțin când trebuie să completez formulare. Numele părinților, locul nașterii, toate astea, imediat simt un gol în stomac, dar e-n regulă, trece. Trece repede.

Singura chestie e că nu vreau să-i mai văd niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată... N-o să mă întorc niciodată acolo, niciodată. La nici o nuntă, la nici o înmormântare, la nimic. De altfel, când dau cu ochii de-o plăcuță de înmatriculare cu numerele departamentului respectiv, hop!, întorc imediat privirea ca să mă repun pe linia de plutire.

Într-o vreme – și, cum nu cred că o să am timp să-ți povestesc în noaptea asta,

recapitulez –, într-o vreme când mă blocam întruna, când copilăria se întorcea mult prea des ca să mă căpăcească prin surprindere și când aveam tendința, la rândul meu, să trag zdravăn la măsea, chipurile ca să mă protejez, am ascultat de Franck: m-am resetat forțat.

Mi-am bulit de tot hard diskul și-am restartat în Safe Mode.

A durat o groază și cred c-am reușit, însă tot ce cer în schimb e să nu-i mai văd niciodată.

Niciodată.

Nici morți. Nici carbonizați. Nici făcuți terci într-o groapă.

Chiar și aici, vezi... o să fiu sinceră de data asta... Dacă mi-ai spune: OK, îți trimit doi brancardieri, un sandvici cu șuncă și unt și un bax de San Pellegrino, iar în schimb tu îi faci cu mâna mamei tale vitrege sau oricăreia dintre lepădăturile alea, ei bine, aș spune nu.

Nu.

Aș spune nu și aș găsi altă soluție ca să ne scot de-aici.

*

Așa deci, mergeam la același colegiu dintr-un orășel de nici măcar 3.000 de locuitori aflat într-o zonă rurală, cum se spune. Dar „rurală“ e prea frumos spus. Se zăreau dealuri și pâraie. Satul din care sunt, zona în care am crescut n-aveau nimic rural. Era, e încă, un capăt de Franță care a rămas neirigat de prea multă vreme și e mâncat încet-încet de cangrenă.

Da, care putrezește... Care nu încetează să crape... Un ținut unde oamenii de treabă beau prea mult, fumează prea mult, cred prea mult în La Française des jeux² și își varsă prea mult amarul asupra familiei și animalelor.

O lume în care toți se sinucid în felul următor: la foc mic și trăgându-i pe cei mai slabi după ei...

Dacă-i auzi, tinerii au probleme numai în mahala, dar la țară, buna mea doamnă, viața de zi cu zi nu-i deloc ușoară, să știi!

Noi, ca să incendiem mașini, trebuie întâi să vedem vreuna trecând.

Viața la țară, când nu ești ca toți ceilalți, e mai rea decât nepăsarea.

Sigur, o să existe întotdeauna tot soiul de turiști, fie că au treabă cu politica, cu cheștiile asociative, cu mâncarea bio sănătoasă sau mai știu eu ce alte scorneli drăguțe care să-ți spună că exagerez, dar îi cunosc pe oamenii ăștia... Da, îi cunosc... Sunt ca ăia de la serviciile sociale: până la urmă nu văd decât ce li se arată...

Și-i înțeleg.

Îi înțeleg pentru că și eu am ajuns să fiu ca ei.

De fiecare dată când mă duc sau mă întorc de la Rungis, adică de cel puțin trei ori pe săptămână, știu exact unde trebuie să mă concentrez asupra drumului. Da, există două momente precise când depășesc benzile albe și când sunt într-adevăr superatentă la distanțele de siguranță. Și știi de ce? Pentru că în locurile alea două, să zicem între Paris și Orly, sunt două grămezi de deșeuri pe margine. Chiar la nivelul asfaltului.

Bun, ce-i drept, e urât, dar problema e că nu sunt de fapt gunoaie aruncate... Nu, sunt case... Sunt dormitoarele fetițelor aflate tot timpul în defensivă...

Hai, să accelerăm. Cum spuneam mai sus: fiecare cu chestiile lui incomode. Eu am înghițit atâtea, că am devenit un monstru de egoism și egoismul meu e tot ce am mai bun de oferit micuțelor Billie de pe autostrada A6.

Uitați-vă la mine, puștilor, uitați-vă bine la mine, în vechea mea camionetă boțită toată și plină de flori, eu sunt dovada că ajungi să nu mai mori din asta într-o zi...

1. Stil de muzică pop apărut în Europa la începutul anilor '60, ce miza pe melodii adaptate după șlagăre americane. Popularizate cu ajutorul emisiunii radiofonice *Salut les copains* (lansată în 1959), acestea aveau mare succes la publicul tânăr.
2. Întreprindere publică franceză ce deține monopolul asupra loteriei și pariurilor sportive.

Da, ne reperaserăm, însă ne-am evitat în toți anii ăștia pentru că eram ciumații colegiului Jacques-Prévert.

Eu pentru că eram din Morilles (nu e numele vreunui sat izolat sau al vreunui orășel apărut peste noapte precum ciupercile, e... nu știu... de fapt, n-am știut niciodată... o groapă de gunoi... un soi de zonă artizanală... un soi de centru de reciclare a deșeurilor unde nimic nu e triat... toată lumea îi zice „la țigani“, dar nu erau țigani, ci doar familia mamei mele vitrege... tatăl ei, unchiul ei, surorile ei vitrege, frații mei vitregi și toți ceilalți... cei din Morilles, ce mai...) și pentru că băteam drumul aproape doi kilometri în fiecare dimineață și în fiecare seară ca să mă duc la altă stație decât a mea, cât mai departe cu putință de harababura lor și de a mea „rulotă, dulce rulotă“ de teamă că ceilalți puști n-o să mă mai lase să mă așez lângă ei în autobuz, iar el pentru că era prea diferit de restul lumii...

Pentru că nu-i plăceau fetele, dar nu le iubea decât pe ele, pentru că era bun la desen și nul la sport, pentru că era sfrijit și alergic la orice, pentru că se plimba mereu singur cuc și complet neștiutor prin cufărul lui cu vise și pentru că aștepta să intre ultimul în cantină ca să evite gălăgia și înghesuiala din fața barierelor rotative.

Știu, steluțo, știu... povestea, așa cum o spun eu, sună prea mult a clișeu plasticos... micuțul poponar bolnăvicios și Cosette a lui de la groapa de gunoi, recunosc, îi cam lipsește subtilitatea, dar mă rog... ce-ai vrea să născocesc în loc? Că dorm în stradă în lunile de iarnă sau să îi adaug o bicicletă cu motor și două lanțuri ca să avem mai puțin aerul că am fi desprinși dintr-un foileton stupid?

Ei, nu... Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu pot... Pentru că toate astea suntem noi... E povestea primei noastre vieți... Neverland și Dadou Ronron. Furie tandră și cap de catâr. Doar n-o să mă forțez să înfrumusețez lucrurile numai ca să stârnesc mila...

So, Beat It.

Just Beat It.

În plus, hei! Merge totuși, nu-i așa? Nu ți-am vândut mângâieri sau alte chestii sordide de genul ăsta...

Din fericire, nu era stilul nostru.

La noi ți-o luai de-ți suna apa-n cap, dar nimeni nu se atingea de chiloței.

Uf-uf-uf, steluțo, nu?

Și-apoi, știi, nu cred că suntem chiar așa niște clișee. Cred că în toate colegiile din Franța și de aiurea, fie de la țară, fie de la oraș, sunt destui în sălile de studiu – clandestini de soiul nostru...

Combatanți ai invizibilului, delocalizați din propriul sine, apneici de dimineața până seara care crapă uneori din cauza asta, da, care până la urmă se dau bătuți dacă nimeni nu le dă o mână de ajutor sau dacă nu reușesc să iasă singuri la liman... În plus, găsesc că spun povestea de-a dreptul *soft* de data asta. Nu ca să te scutesc pe tine de jenă sau pe mine de critici, ci pentru că în seara uneia dintre aniversările zilei mele de naștere m-am resetat.

M-am restartat în fața lui Franck Muller și i-am jurat că s-a terminat. Că n-o să-mi mai dau voie niciodată să-mi fac rău.

Și micuța Cosette, poate că-i lipsită de imaginație, dar până una-alta își ține promisiunile.

*

Ne evitam cu atâta succes, că am fi putut să ne ratăm de-a binelea.

Eram la sfârșitul trimestrului al doilea, mai aveam de tras câteva luni și după aia s-ar fi descurcat fiecare după sistemul bonus/malus și după orientări. Eu voiam să intru în câmpul muncii cât mai repede, iar el... el nu știu ce voia... Când îl priveam de departe, mă ducea cu gândul la Micul Prinț... Mai ales că avea o eșarfă galbenă ca a lui... El, nimeni nu putea ști ce avea să se aleagă de el...

Da, ne mai rămâneau doar câteva săptămâni ca să ne ignorăm și apoi aveam să scăpăm pentru totdeauna de fantoma celuilalt și de tot ce însemna el.

Numai că, iată: am avut dreptul la un act al II-lea...

Oare a fost Dumnezeu, căruia îi era prea rușine de ce lăsase să se întâmple până atunci și voia să îndrepte lucrurile ca să-și rezolve problemele de digestie sau ai fost dumneata? Sau ai fost tu? Da, m-am săturat să te tot „domnesc“, am senzația că-mi

prezint cazul dinaintea unei inspectoare de la Pôle Emploi¹. Nu știu cine a făcut asta și nici de ce, dar – în orice caz – era exact ca cu Charlie și biletul lui aurit la fabrica de ciocolată Wonka. Era... mai puțin o...

Ei, rahat, iar dau apă la șoareci și îmi afund fața în perna mea ruptă ca să nu se vadă.

*

Pa și pusi și, când spuneam mai devreme că nu școala sau profii mă scosese din Morilles, eram nedreaptă. Pentru că au făcut-o... Și, cum profii nu m-au prea avut la inimă, n-am chef să le ridic vreo statuie, dar uite că au făcut-o... le datorez mai mult decât niște momente de odihnă între vacanțe...

Fără doamna Guillet, profesoara de franceză de la clasa a IX-a în anul ăla, și fără fixul ei cu teatrul și cu artele vii, cum le spunea ea, eu aș fi cu siguranță la ora asta un soi de zombi.

Cu dragostea nu-i de glumit

Cu dragostea nu-i de glumit

*Cu
dragostea
nu-i
de
glumit*

O... Cât îmi place să repet titlul ăsta...

¹. Agenția pentru ocuparea forței de muncă din Franța.

Cumătra Guillet venise în dimineața aia cu niște coșulețe împletite din rattan de la ea din bucătărie. În primul, pe foile îndoite, erau scenele de jucat, în al doilea, numele fetelor din clasă care s-o joace pe Camille și în ultimul, numele băieților-Perdican.

Când am auzit că întâmplarea mi l-a ales pe Franck Mumu drept partener, nu numai că nu știam că piesa în chestiune nu era despre animale (înțelesesem „Pelican“), ci – țin minte – am și luat-o imediat razna...

Tragerea la sorți s-a făcut special în ajunul vacanței de Paști, ca să avem timp să ne învățăm tiradele, și pentru mine toată treaba era o catastrofă. Puteam eu să mă concentrez să învăț pe dinafară până și cea mai simplă chestie în blestematele alea de vacanțe? Totul era deja pierdut dinainte. Trebuia să refuz. Și, mai ales, nu trebuia să rămână cu mine, altfel ar fi luat o notă proastă din cauza mea. Pentru mine, vacanțele erau egale cu... opusul posibilității de-a învăța ceva, orice. Și tot bla-bla-ul ăla înzorzonat și scris mărunț, nici nu merita osteneala să mă gândesc la așa ceva.

De asta, când s-a apropiat la sfârșitul orei, nici nu l-am văzut, fiindcă mi se înecaseră corăbiile rău de tot.

— Dacă vrei, putem să ne întâlnim la bunica mea să repetăm...

Era prima oară când îi auzeam glasul și... O... O, Doamne... Asta mi-a făcut foarte bine... M-a scos imediat din încurcătură. M-a împiedicat să mă sufoc de-atâta stres.

De ce? Pentru că mă scutea să fiu nevoită să *cer* ceva unui adult...

Crezând că ezit (nici gând, era doar perspectiva de-a petrece cînșpe zile acolo, sus), a adăugat timid:

— A fost croitoreasă... Ne-ar putea face niște costume...

M-am dus la doamna asta în toate zilele și în fiecare am stat ceva mai mult decât în cea de dinainte. Ba chiar am dormit acolo într-o noapte, pentru că se dădea filmul *La Parure* la televizor și Franck îmi propusese să-l văd împreună cu ei.

În Morilles, de data asta, nimeni nu s-a sinchisit prea tare. E îngrozitor să spui așa ceva, însă printre locuitorii lumii a patra ești respectat dacă ți-o tragi devreme.

Aveam un prieten, o relație, la cînșpe ani mi-o puneam în sfârșit, deci nu eram un caz chiar așa de disperat.

Firește, mi-am încasat partea mea de remarci absolut umilitoare, absolut jigoase și toate celelalte, însă în primul rând eram obișnuită, iar în al doilea, din moment ce nu mă împiedicau să mă cărăbănesc, mă durea undeva.

Maică-mea vitregă îmi cumpărase chiar niște haine noi cu ocazia asta. Un prieten era o chestie care o impresiona mai mult decât o notă bună...

Dac-aș fi știut, îmi spuneam uitându-mă la prima mea pereche de blugi cât de cât acceptabilă, dac-aș fi știut, mi-aș fi inventat grămezi de pelicani până atunci...

Fără s-o știu și într-o mulțime de feluri pe care mi-era imposibil să le analizez în momentul ăla, simpla existență a lui Franck – și nici măcar „în viața mea“, nu, doar existența lui – schimba situația.

Cel puțin în cazul meu.

A fost singura vacanță din copilărie și cea mai frumoasă din viața mea.

Ah... Mă scoți din sărite...

Pernă tâmpită.

Ce m-a deranjat cel mai tare la-nceput a fost liniștea. Cum bunica lui Franck ne lăsa în pace și el vorbea foarte încet, aveam impresia că în camera de-alături e un cadavru. Mă întreba întruna *ești bine? ești bine?*, fiindcă vedea clar că nu eram bine deloc, și eu îi răspundeam *da, da*, însă chiar nu mă simțeam defel în largul meu.

Dar apoi m-am obișnuit...

Ca la școală, îmi lăsam colții la ușă și schimbam dimensiunea.

Prima oară am stat în sufragerie, pe care probabil n-o foloseau niciodată, așa era de curată. Mirosea ciudat... Mirosea a vechi... A trist... Ne-am așezat față-n față și el mi-a propus să începem să citim scena împreună mai întâi, înainte de-a ne organiza pentru repetiții.

Mi-era rușine, nu înțelegeam nimic.

Nu înțelegeam nimic din ce citeam ca împiedicată. Parcă descifram ceva în chineză...

Până la urmă m-a întrebat dacă citisem totuși piesa sau măcar pasajul nostru și, cum n-am răspuns imediat, a închis din nou cartea și m-a privit fără să spună nimic.

Simțeam că mă aricesc din nou. N-aveam chef să mă bată la cap cu tâmpeniile alea de flecăreli de secol XIV. Voiam doar să-mi învăț frazele obligatorii ca pe un jargon de altădată, adică fonetic, însă nu voiam s-o facă pe profu' cu mine. Eram sătulă până-n gât de oameni care mă puneau tot timpul la locul meu, făcându-mă să mă simt absolut de rahat. La școală mă închideam în mine ca să evit alte neplăceri, dar nu acolo, nu în camera aia care trăsnea a cremă adezivă Polident. Trebuia să-nceteze să mă mai privească în felul ăla, altfel plecam. Nu mai suportam să se holbeze tot timpul cineva la mine. Nu mai suportam.

— Îmi place tare numele tău mic...

Asta mi-a făcut plăcere, chiar dacă, în sinea mea, mi-am zis: păi da, sigur, e un nume de băiat... dar m-a pus imediat la locul meu:

— E numele unei cântărețe minunate... Ai auzit de Billie Holiday?

Am clătinat din cap.

Ei bine, nu... Eu n-auzisem de nimic...

Mi-a zis că o să-mi pună să ascult într-o zi și m-a rugat să-l urmez.

— Vino... Așază-te pe canapea... Acolo... Eu o să-ți citesc... Uite, ia perna asta... Stai cât mai comod... Ca la cinema...

Cum nu fusesem niciodată la cinema, am preferat să mă așez pe jos.

El s-a postat în fața mea și-a început.

Mai întâi mi-a explicat toate personajele pe-nțeleșul meu:

— Deci, uite... E un bătrân pe care-l cheamă Baronul... când începe piesa, e agitat rău fiindcă așteaptă să se întoarcă dintr-o clipă într-alta fiul lui, Perdican, pe care nu l-a văzut de ani de zile – fusese plecat la studii la Paris – și nepoata lui, Camille, pe care a crescut-o de mică și pe care n-a mai văzut-o de și mai mult timp pentru că o trimisese la mănăstire... Nu face mutra asta, pe vremea aia era ceva normal... Mănăstirea ținea loc de pension pentru fetele nobile. Acolo învățau să coasă, să brodeze, să cânte, să devină soții perfecte și, în plus, erai sigur că rămâneau virgine... Camille și Perdican nu s-au văzut de zece ani. Crescuseră sub același acoperiș și se iubeau mult. Ca frate și soră și, cu siguranță, chiar ceva mai mult, după părerea mea... Educația celor doi tineri îl costase scump și Baronul voia acum să-i căsătorească unul cu celălalt. Tocmai pentru că se iubeau mult, dar și pentru că în felul ăsta reușea să-și scoată banii. Ei, da... 6.000 de scuzi nu-s de ici, de colo... Ești bine? Mă mai ascultți? Bun, atunci continui. Perdican și Camille au fiecare câte un însoțitor... Ai văzut *Pinocchio*? Un Jiminy Cricket, dacă vrei... Cineva care are grijă de ei și îi supraveghează întruna ca să nu se abată de la drumul drept. Pentru Perdican, acesta e maestrul Blazius, care îi e preceptor, adică singurul lui învățător când era copil, și pentru Camille, aceasta e doamna Pluche. Maestrul Blazius e un grăsan îmbuibat cu supă care nu se gândește decât să tragă la măsea, iar doamna Pluche e o cotoroanță care nu se gândește decât să-și pipăie mătăniile și să facă câșșș... câșșș... la toți bărbații care se apropie prea mult de Camille a ei. E cam nefe, mă rog, e nefe de tot și nu există nici un motiv ca micuța să fie altfel...

Deja, în punctul ăsta, mi-aduc aminte, nu mai reușeam să-mi revin. Începeam chiar să am îndoieli... Chiar asta era tema pe care ne-o dăduse profa? Chiar era așa de picantă? Parcă totuși nu-mi făcuse impresia asta... Numele tipului, Alfred de Musset, duhnea deja a moș cu lornion rablagit și... ei bine, zâmbeam și, când zâmbeam, Franck Mumu era și el foarte fericit. Parcă îi creșteau aripioare pe spinare și făcea

giumbuşlucuri peste giumbuşlucuri ca să-mi păstreze atenţia trează.

Fără s-o ştie, îmi oferea prima mea ieşire. Primul spectacol din viaţa mea...

Când mi-a terminat de prezentat personajele, a verificat dacă le băgasem bine la cap punându-mi o grămadă de mici întrebări nesuferite:

— Scuze, nu sunt ca să te pun în încurcătură... Sunt ca să mă asigur că urmăreşti bine piesa după aceea, înţelegi?

Eu ziceam da, da, însă mă durea absolut undeva de piesă. Tot ce înţelegeam era că o fiinţă omenească îmi dădea atenţie şi îmi vorbea frumos, iar asta nu mai era deloc franceză, ci science-fiction.

După aia mi-a citit *Cu dragostea nu-i de glumit*. Sau, mai degrabă, mi-a jucat-o. Pentru fiecare personaj îşi lua o voce diferită şi, când vorbea corul, se urca pe un taburet. Pentru Baron, o făcea pe seniorul, pentru Blazius, o făcea pe bunicuţul blând şi gras pe jumătate cherchelit, pentru Bridaine, pe bătrânelul jegos care nu se gândea decât la potol, pentru doamna Pluche, pe fata bătrână care vorbea cu o găurică de gură cu buzele bine strânse, pentru Rosette, pe ţăranca drăguţă depăşită cu totul de evenimente, pentru Perdican, pe băiatul frumuşel care nu mai ştia dacă are chef să şi-o pună sau să se însoare, şi pentru Camille, pe fata nu prea rebelă, dar băţoasă de parc-ar fi înghiţit o coadă de mătură şi foarte hotărâtă. Mă rog... la început...

O fată de optsprezece ani care nu ştia nimic despre viaţă şi care era ca lumânările aprinse în biserică: supersimplă, superpură şi superalbă, însă aprinsă.

Da, într-o explozie totală pe dinăuntru...

Eram... uluită...

Exact ca mai devreme, când am vrut să-mi înghit lacrimile şi am văzut tot cerul...

Perna pe care-o strângeam cu putere în braţe – parcă i-aş fi pus un zâmbet deasupra.

Nu făceam decât să zâmbesc.

La un moment dat, când îl juca pe Perdican şi-i spunea lui Camille pe un ton de dispreţ uşor plictisit: „Draga mea soră, călugăriţele ţi-au împărtăşit din experienţa lor, dar – crede-mă – ea nu e şi a ta, nu vei muri fără să iubeşti“, a închis cartea cu un pocnet sec.

— De ce te opreşti? m-am neliniştit eu.

— Pentru că aici se termină scena noastră şi oricum e ora gustării. Vii?

În bucătărie, bând nu mai ştiu ce, oranjadă cred, şi mâncând din brişele cauciucate ale bunică-sii, nu m-am putut împiedica să gândesc cu voce tare:

— Ce porcărie să întrerupi totul așa... Prea ai chef să știi ce-o să-i răspundă...

El a zâmbit.

— De acord cu tine... Problema e că după aia urmează niște calupuri mari de text...

Niște monologuri lungi cât o zi de post... Ar fi un chin să le-nveți... Însă chiar că e păcat, pentru că partea cea mai frumoasă a scenei ăsteia, o să vezi, vine abia la sfârșit, când Perdican se înfurie și-i explică lui Camille că da, toți bărbații sunt niște stricați și că da, toate femeile sunt niște curve, dar că nu e nimic mai frumos pe lume decât ce se întâmplă între un stricat și o curvă când se iubesc...

Am zâmbit...

Nu ne-am mai spus nimic altceva, însă în momentul ăla știam deja amândoi ce avea să urmeze.

Ne-am prefăcut că ne terminăm oranjada din pahare ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, dar știam.

Știam și știam și că celălalt știe și el.

Știam că era ultima noastră șansă să ne luăm revanșa pentru toți anii ăia de singurătate petrecuți în mijlocul stricaților și curvelor din lumea întreagă.

Da. N-am zis nimic și ne-am uitat pe fereastră ca să mai risipim din încordare, dar știam.

Că, pe bune, și noi eram frumoși...

Aș putea să-mi petrec noaptea povestindu-ți ce s-a întâmplat după aia. Alea două săptămâni cât am stat cu el, discutând, învățând, lucrând, jucând, ciondănindu-ne, împăcându-ne, aruncându-mi cartea, enervându-mă, renunțând, crizându-mă, luând-o de la capăt, jucând iar și lucrând mai departe.

Aș putea să-mi petrec noaptea povestindu-ți fiindcă, pentru mine, acolo a început viața...

Și nu e doar un fel de-a spune, steluțo, e un extras după actul de naștere, așa că nu glumi cu asta, te rog. M-ai răni.

*

Am hotărât să ne întâlnim în fiecare după-amiază ca să repetăm scenele pe care le învățaserăm chiar în dimineața aia și curând a trebuit să-mi găsesc alt loc decât dulcele meu cămin ca să fiu liniștită.

Am testat mai multe ascunzători: partea din spate a unei caroserii de mașină, veranda vechii fabrici de cherestea, spălătoria, însă devenise un joc pentru soră-mea vitregă (genul meu de soră vitregă, să zicem, sora mea vitregă după moda de pe la noi) să se țină întruna scai de mine, ca un păduche, și să vină să mă deranjeze, așa că până la urmă am aterizat în cimitir și m-am instalat într-un cavou.

Toate crucile, toate osemintele, toate resturile alea de pietre sparte și fier ruginit te linișteau imediat și uneori mă duceam acolo doar ca s-o îmbunez pe afurisita aia de Camille și mania ei cu crucifixe.

N-am făcut-o special, dar zău dacă nu pica bine...

Nu știu dacă avea legătură cu locul, dacă morții hotărâseră să-mi întindă un degețel pentru că se plictiseau și voiau să-și omoare timpul, dar încă nu-mi revin când mă

gândesc cu ce viteză și cu ce ușurință am învățat textele astea.

Cum am păstrat cu sfințenie vechea mea carte, mi s-a întâmplat să recitesc de plăcere scena noastră și de fiecare dată a trebuit să mă ciupesc ca să cred. Cum făcuserăm? Cum făcusem? Eu, care nu știu bine nici acum tabla înmulțirii și care pedalam în gol de fiecare dată când un prof ne cerea să învățăm pe de rost o chestie mai mare de cinci rânduri?

Nu știu... Cred c-o făcusem ca să fiu demnă de Franck Muller... Ca să nu-l dezamăgesc... Ca să-i mulțumesc că-mi vorbise atât de frumos în prima zi...

Ce prostie, nu?

Și-apoi... n-aș putea să explic folosind cuvinte inteligente, însă mi se pare că îmi luam cu vârf și îndesat revanșa prostescă asupra unei lumi și a unor oameni care, în realitate, îmi erau de mult indiferenți...

N-aveam de dovedit nimic nimănui.

Nimic.

Voiam doar să-i fac plăcere lui Franck și să evadez.

Eram prea necoaptă ca să înțeleg la vremea aia și azi n-am destule cuvinte ca s-o exprim, însă aveam impresia că, stând ghemuită în cavoul meu și învățând vorbele fetei ăleia care se căznea, se căznea, se căznea fără încetare să găsească un răspuns la întrebările înnebunitoare ce-i măcinau creierii, că profitam și eu pe undeva. Da, că mă fofilam în acest ceva înfometat al ei ca să-i fur în treacăt un strop de voință și s-o șterg în urma ei.

Ce-mi ziceam probabil fără s-o știu e că, dacă îmi spuneam cum trebuie replicile și îi îngăduiam astfel lui Franck Muller să-și joace rolul în cele mai bune condiții posibile, ei bine, n-aș mai fi fost din Morilles.

Aș fi fost din... mine însămi. Numai din mine. Din cavoul ăla părăsit. Din micuța mea capelă...

Da, stăteam ascunsă acolo, în mijlocul dărâmăturilor, ascultând delirurile mic-burghezei ăsteia care nu suferise niciodată din nimic și care voia totul, care voia să umfle potul cel mare înainte chiar să înceapă partida sau care prefera mai degrabă să nu mai joace, care prefera să nu mai trăiască nimic decât să trăiască la fel ca alții, și tot ce trebuia să fac era s-o țin din scurt ca să-mi deschidă cale netedă spre nevoia aia mai mare decât ea.

Pentru că, deși nu eram de acord cu fixațiile ei, o admiram...

Știam că greșește. Știam că bunele surori îi spălaseră creierul și că asta o aranja, fiindcă dârdâia de frică de cum venea vorba să sară în gol. Știam că se umfla rânza într-

Însa de fudulă și că avea să tragă toată viața din cauza încăpățânării ei prostesti cu puritatea. Știam că, dac-ar fi făcut numai o vizită scurtă la Morilles, s-ar fi calmat imediat și și-ar fi privit viața cu mai multă modestie, dar – până atunci și tocmai din cauza asta – era cea mai bună coechipieră ca să mă ajute să evadiez.

Era așa de încăpățânată și de psihorigidă, că n-ar fi renunțat niciodată, iar dacă eu m-aș fi ocupat de partea mea, totul avea să rămână în picioare.

Yes. Cu două capete de catâr ca ale noastre, aveam s-o facem, aveam să evadăm naibii odată!

Sigur, nimic din toate astea nu era conștient, dar aveam cînșpe ani, steluțo... Aveam cînșpe ani și m-aș fi agățat de orice ca să scap de-acolo...

Da, aș putea să-mi petrec toată noaptea povestindu-ți, însă – cum n-am timp – o să dau pe repede-înainte și n-o să mă opresc decât la două momente importante din mica mea aventură...

Primul e discuția care a urmat după lectura lui din prima zi și al doilea e ce s-a petrecut la sfârșitul „reprezentăției“ noastre.

Ei, mai ești acolo, steluțo?

Nu-mi scapi printre degete, așa-i?

Când te saturi până-n gât de istoriile mele, îmi trimiți un kit cu o targă și doi băieți drăguți ca să-l resuscitez pe Francky al meu și te las imediat în pace, promit.

(Ei, nu te obosi... Șutește-i de la Abercrombie, așa o să fie deja montați.)

E moartă. Adio, Perdican!

Și aici Franck a tăcut ca să facă ceva de genul *taa... dada...* continuarea după publicitate!

Și-o aștept cu nerăbdare, continuarea.

Da, mă întreb cum o să facă să salveze încă o dată situația, ăștia doi, dat fiind că moartea unei amărâte, în lumea asta de seniori plini de zorzoane, nu contează nici cât o ceapă degerată și că o poveste bună, mai ales una de dragoste, se sfârșește întotdeauna cu o căsătorie, cu cântece, dansuri, o tamburină și toate alea.

Dar nu.

Se terminase.

El era emoționat, iar eu – enervată.

El zicea că e tare, iar eu – că e o porcărie.

El susținea că e o lecție frumoasă, iar eu – că e o risipă jalnică.

El o apăra pe Camille, cu onoarea ei, cu puritatea ei, cu setea ei de absolut, iar eu o găseam rigidă, influențabilă, inhibată și masochistă.

El îl disprețuia pe Perdican, iar eu... Eu îl înțelegeam...

El era convins că se întorsese direct la mănăstirea ei. Tristă și dezamăgită, dar întărită în părerea ei proastă despre bărbați. Iar eu eram convinsă că până la urmă se lăsase înțepată în dosul unui tufiș, la câteva bilețele de împăcare mai încolo.

Pe scurt, fiecare trăgea spuza pe turta lui și nu se dădea bătut nici mort.

Parcă era un fel de box cu cuvinte.

Scuze?

De ce, steluțo?

Ești pierdută?

Nu-ți mai amintești de piesă?

Păi, așteaptă. Nu te mișca. Îți fac rezumatul poveștii în versiunea mea, apoi în versiunea lui Franck și, cu puțin noroc, dacă le pui cap la cap pe astea două, o s-o ai – mai mult sau mai puțin – pe cea a lui Musset...

a) (versiunea mea) Camille pleacă de la mănăstire după ce-a auzit, toată adolescența, văicărelile măicuțelor care clocoteau acolo de dispreț, acreală sau disperare. Fie pentru că erau înșelate sau slute sau amândouă, fie pentru că familiile lor n-aveau cu ce să le încropească o zestre. Bun, OK, erau cu siguranță și unele mai evlavioase și mai bine motivate printre ele, dar astea nu le fac capul calendar fetelor. Se roagă.

Camille e încă nebună după văru-său, Perdican, despre care a fantazat întruna în toți anii ăștia, închisă cum era în Tupperware¹-ul ei. Da, foarte iubită, foarte umedă, foarte suspinândă și așa mai departe, dar – cum e hiperorgolioasă și presimte că el și-a făcut alte drăguțe pe la Paris –, se cam pleoștește și îl sâcăie în fel și chip ca să-i spună, gen în genunchi și agățându-se de juponul ei de dimie: Bun, da, e adevărat... mi-am pus-o cu altele... Însă era doar pentru igienă, înțelegi... Nu m-am sinchisit niciodată de toate fetele alea... În plus, nu erau decât niște curve... Știi că n-am iubit niciodată pe nimeni în afară de tine, dragostea mea... De altfel, n-o să mă mai uit niciodată la o femeie în tot *life*-ul meu... Ți-o jur pe crucifix... Hai, iartă-mă, ce mai... Iartă-mă că am căzut în găuri viclene și ascunse când era cumplit de întuneric și nu vedeam mai departe de capătul sculei...

Dar, cum el nu intră-n joc (ei, nu...) (și totuși o iubește și el...) (ei, da...) (însă fără toate zăngănelile de lanțuri cu cheie) (ei, nu...) (altfel nu mai e iubire, ci poliță de asigurare) (ei, da...) (și toate asta sunt în scena noastră...), hotărăște să se întoarcă în buncărul ei și îi scrie o scrisoare colegei sale de dormitor, unde în loc să spună: „Vai, nu vedem lucrurile în același fel, el și cu mine. Scoate-mi din nou strachina și salteaua de păr de cal, mă întorc“, face tot felul de fițe gen: „O, sora mea... Vai de mine... O, nu m-am dăruit lui... O, bietul de el... O, ce i-am mai făcut-o ăstuia... O, roagă-te pentru el fiindcă... mhî-mhî-mhî... nu știu dacă o să-și mai revină și toate celelalte“.

Mă rog, de ce nu? Trebuie să pregătească ghirlandele de țiپete scurte de surpriză ce o vor întâmpina la întoarcere, numai că, ghinion – Perdican pune mâna pe scrisoare, o citește (asta-i o porcărie, de acord), își dă seama că minte de-ngheață apele și hotărăște s-o pedepsească mozolindu-se cu Rosette, biata păzitoare de găște a castelului, care trecea pe-acolo în momentul ăla superprost.

Camille îi vede împreună și iar e rănită în amorul-propriu, își dă seama că-l iubește cu adevărat și că trebuie să-nceteze cu prostiile, însă se prostește în continuare, iar Perdican – care s-a săturat până-n fun... dul gâtului de tot du-te-vino-ul ăsta între Iisus

H. și el – se prefacă / hotărăște că (un punct încă în dezbatere între Franck și mine până-n ziua de azi) se însoară de-adevăratelea cu Rosette.

Pe urmă, Camille clachează și ea de-adevăratelea și își lasă în sfârșit mătaniile și, odată cu ele, amorul-propriu.

A, super! O să se îmbrățișeze în fine după ce și-au făcut mii de scene în cele trei acte, numai că, din nou ghinion, Rosette, care era prin preajmă, a auzit tot și se sinucide din disperare.

Continuarea o știi.

Ehei...

Ura-ura, așa-i?

Mai bine-ar fi glumit cu dragostea, proștii ăștia...

Aveau totul. Lovele, frumusețe, sănătate, tinerețe, un tată drăguț, sentimente unul pentru celălalt, totul... Și-au dat cu piciorul la toate, ba au mai și omorât pe cineva în treacăt, din... din capriciu... din egoism... pentru plăcerea de-a se învârti în jurul cozii și de-a trăncăni aiurea lângă o fântână, dându-și cu evantaiul peste nas.

Scârbos.

b) (versiunea lui Franck) Camille îl iubește pe Perdican. Îl iubește cu o dragoste pură. Îl iubește mai mult decât a iubit-o sau o va iubi el vreodată. Știe asta pentru că în materie de iubire e mai versată decât el și castraveciorul lui la un loc, oricât de tare ar fi el. De ce? Fiindcă la mănăstire a găsit iubirea Adevărată, Mare și Pură. Care nu te dezamăgește niciodată și n-are nimic de-a face cu toate povestioarele noastre picante care le umplu buzunarele celor de la purepeople.com și avocaților.

Da, harul divin s-a scoborât asupra ei și e gata să-și sacrifice fericirea pământească numai ca să-și slujească Iubitul Ceresc.

Așa, a venit doar să-și îmbrățișeze unchiul și să ia nu mai știu ce. (Bănetul lăsat de maică-sa? Nu mai țin minte...) Vai, își dă seama că vărul ei Didi, chiar dacă e flușturistic, nătăfleț și muritor, o tulbură încă teribil...

Damned. Iat-o răvășită toată.

Bun, e drept c-a dat-o în bară cu scrisoarea ei de mică mironosiță care se dă femeie fatală, dar – unu – n-avea decât să n-o citească și – doi – n-avea decât să-i vorbească despre asta verde-n față în loc să se folosească de biata Rosette ca s-o facă să se supere. (Rosette, în treacăt fie spus, e o ființă umană autentică, cu o inimă, un suflet, lacrimi și... ăăă... și, deci, cu păsărelele ei, găște și curci.)

O, răzbunarea asta e meschină... Dar uite că-l iubește. Și, când iubește, e sinceră. Că e vorba de Dumnezeu sau de un laș. Când iubește, nu e deloc calculată: dă totul. Și, când îi împuia capul mai devreme, adică în scena noastră, cu angoasele ei despre iubire, moarte, stăruință și fidelitate, nu era deloc ca să i le scoată pe nas, ci ca să-l liniștească.

Ratare.

Fiindcă ea e de-o mie de ori mai coaptă decât el, care se află încă sub controlul cârnatului său (cum se spunea oare la vremea aia? paloșul lui cu pompoane?), Perdican nu pricepe o iotă din ce-i îndrugă ea și o ia drept o Donșoară Frigy exaltată și complet zăpăcită de maicile ei de la mănăstire.

Pe scurt, e incomplet la livrare, micul baronet...

Dar, cum ea e Camille cea Sublimă, e gata să înghită orice din dragoste.

Da, din dragoste pentru Perdican, e gata chiar să se lase iubită fără garanții și pe modul *random*. Clasă, nu? Mai ales din partea ei... Pentru că așa e Camille: nebunie învelită în sinceritate. Lumea o crede frigidă, însă e chiar contrarul. E lavă curată fata asta... O erupție de lavă...

Îi place la nebunie dragostea și în asta stă toată vulnerabilitatea ei. Dar și toată frumusețea ei...

Fete ca ea se nasc una într-un secol și, în general, sfârșesc prost.

Probleme de voltaj, se va spune...

Fiindcă sunt prea intense pentru duliile care se găsesc în comerț, se căznesc în van să se adapteze, de fiecare dată când le aprinzi, poc!, sare totul în aer.

Bun, sigur, după aceea vine iar curentul și toată lumea face „Aaa“, întorcându-se la rutina zilnică, dar ele sunt deja moarte: s-au ars. Le scuturi puținel și, dacă fac *cling-cling* înăuntru, le arunci la gunoi.

Și-atunci, care-i treaba cu Camille? Asta îi era într-adevăr firea sau înfulecase prea multe ostii?

Se născuse cu o inimă prea mare pentru fericirea în doze mici sau lava s-ar fi răcit odată cu șosetele murdare uitate de tătașul Perdicalm al ei lângă scaunul-toaletă?

Am fi putut afla cercetându-i fața în ziua când împlineau douăzeci de ani de căsnicie, numai că, *game over*, cretinul ăsta de fiu de bogătaș s-a jucat prea mult cu focul și biata Rosette, scârbită să mai fie pisica moartă pe care și-o aruncau între ei cei doi bogătași buni de nimic care te desfată cât e ziua de lungă cu vorbe dulci, dar care n-au nici măcar simțirea să-și curețe ghetetele de noroi când își calcă oamenii în picioare, își face de petrecanie în culise.

A, la naiba... Asta nu e numai o lipsă de maniere, ci pe deasupra strică atmosfera... Hei, puneți-l pe liber pe hangiu, cioclul ia măsurile!

Adio amant, jurăminte, căsătorii, fluier și tobe, melodia s-a terminat și toată lumea se ridică iar, cu inima un picuț răscolită.

Rezultatul curselor după, de data asta prin binoclul lui Franck: setea lui Camille și gestul lui Rosette, aceeași luptă. Dragostea e totală sau nu e deloc.

Fiindcă, cu dragostea, NU-I DE GLUMIT.

Punct.

Final.

*

Uite, povestesc toate astea pe >> x 64, însă nouă, bineînțeles, ne-a luat ore întregi să descurcăm toată harababura respectivă.

În plus, Franck mi-a mărturisit în cele din urmă că piesa asta, autorul o scrisese după o dezamăgire în dragoste, gen ca să-i arate tipei care-l lăsase baltă cât rău i-a făcut, și asta, asta mi-a întărit și mai mult proasta dispoziție pe care mi-o inspira toată brambureala aia.

Exista pe undeva o ușoară latură moralizatoare și răzbunătoare ascunsă, care mă făcea să nu mă simt în largul meu. Era prea greu de susținut de către creierașul meu și n-am insistat, însă eram foarte de acord cu mine: Musset ăsta nu e prea clar. Se folosește de Camille pentru propriile interese și interesele lui n-au cine știe ce de-a face cu iubirea de Dumnezeu...

N-am insistat fiindcă vedeam bine că Franck era pe punctul să mă disprețuiască, din moment ce nu puteai să amesteci așa arta și cancanurile vulgare, dar... Bun, cum de obicei n-aveam decât 4 la franceză, mi-am pus fermoar la gură, însă între timp am ajuns să o înțeleg sută la sută pe femeia care-i dăduse papucii.

Mda, mda, mda... Nu e prea precis poetul...

Mă rog, uite... ne cam luaserăm în clonț pe chestia asta și poate c-am fi și-acum acolo dacă Franck nu s-ar fi uitat la ceasul de la mână.

Măi să fie! a strigat și s-a ridicat, fiindcă trebuia să se grăbească să ajungă acasă la cină. (Orele mele de masă erau... hmm... mai flexibile...)

(Un băiat care spunea „măi să fie“ și care se îngrijora că-i strică ploile mamei lui mă făcea să par de-a dreptul bizară... Totul mă făcea să par bizară, totul... De fapt, învățam mai mult decât un rol, învățam... o civilizație...) (Dar de-a-ndoasealea.) (Uite, sălbatica cu os în nas și cu fustă din coji de banane era cea care-i observa pe furiș pe albi.)

Franck tocmai se uitase la ceasul lui și momentul care contează, cel despre care ți-am vorbit mai devreme, ei bine, nu începe decât acum. E discuția pe care am avut-o, el și cu mine, pe drumul ce ducea de la Claudine (*aka* Buni) (dar eu aveam dreptul să-i spun Claudine) la pătrățica lui.

Fiindcă e foarte importantă și mi-e lehamite să mai povestesc despre noi în vorbirea indirectă, cu toate „care“-urile alea unde ți se poticnește limba, o fac sub formă de

dialog.

O fac în *style*-ul lui Alfred...

Boc! Boc! Boc! (loviturile de baston)

Fâââșșșșt (se ridică perdeaua)

Câââhhhh... Gââârrrr... Câââhhhh (ăștia sunt bătrânii care tușesc și-și suflă mucii)

La-la-trala... Tra-la-la (muzichia)

Un drum

Franck și Billie pălăvrăgesc

BILLIE: De fapt, tu ar trebui s-o joci pe Camille...

FRANCK (*de parcă cineva tocmai l-ar fi pișcat de fund*): De ce spui asta?

BILLIE (*căreia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de fundul lui*): Păi, pentru că...

Pentru că tu o respecti! Dacă tot o respecti, atunci mai bine-o aperi până la capăt! Eu aș vrea, dar n-o simt deloc pe fata asta... Mi se pare că prea își bate capul... Ei, nu e că n-am chef să învăț toată vorbăria ei pe de rost, înțelegi? Doar că-mi place mai mult de Perdican...

Tăcere.

FRANCK (*pe tonul doamnei Guillet*): Nu ți se cere să fii Camille, ți se cere s-o joci...

BILLIE (*pe tonul lui Billie*): Da, bun, dacă ne-am apucat să jucăm, atunci să jucăm! Eu prefer să-l joc pe Perdican. Mă amuză mai tare să-ți spun că, dacă într-o zi n-o să ne mai iubim, o să ne luăm fiecare amanți până când tu o să ai părul cărunț, iar eu – alb.

Tăcere.

FRANCK: Nu...

BILLIE: Ce nu?

FRANCK: Nu e o idee bună...

BILLIE: De ce?

FRANCK: Profa nu ne-a împărțit rolurile așa și facem cum ne-a zis ea.

BILLIE: Dar... Dar ei puțin îi pasă, nu? Scena contează, nu cine pe cine joacă...

Tăcere.

FRANCK: Nu...

BILLIE: De ce?

FRANCK: Pentru că eu sunt băiat și joc un rol de băiat, iar tu ești fată și joci un rol de fată. Uite-așa e, simplu.

BILLIE (*care la școală e nulă, dar în viața reală știe să se descurce cât de cât, și care simte imediat c-a atins un punct ultrasensibil, așa că-și ia un ton glumeț ca să mai destindă atmosfera*): Nu vi se cere să fiți Camille, domnule dragă, vi se cere s-o jucați!

FRANCK (*care nu spune nimic... care zâmbește... care se distrează de minune cu fata asta din Morilles... care observă că de data asta are părul spălat și nu poartă niște pantaloni de trening oribili ca în toate celelalte zile ale anului*)

Tăcere.

BILLIE: Bun... Deci nu vrei?

FRANCK: Nu. Nu vreau.

BILLIE: Nu vrei să spui din toată inima o chestie gen: „Ce știi tu despre dragoste, tu, care ți-ai tocit genunchii făcând sluj pe covoarele fetișcanelor tale“?

FRANCK (*zâmbind*): Nu...

BILLIE: Nu-ți vine să strigi de față cu toată lumea: „Vreau să iubesc, însă nu vreau să sufăr! Vreau să iubesc cu o iubire veșnică!“?

FRANCK (*râzând*): Nu...

BILLIE (*sincer tulburată*): Păi, de două ore tot îmi explici contrarul... De două ore te chinui să mă convingi că ea are dreptate... Că el nu e decât un biet prăpădit pe lângă ea... Că dragostea e într-adevăr superfrumoasă și că nu trebuie să glumești cu ea și așa și pe dincolo...

FRANCK (*sincer tulburat s-o vadă pe Billie sincer tulburată, însă grăbind pasul și ridicând brațele spre cer*): Dar... Dar nu e decât o piesă! E o joacă! Nu e ca și când am fi în fața unui judecător sau a consilierii vocaționale! E teatru, Billie! E... e o distracție!

BILLIE (*care nu răspunde imediat, care-și caută cuvintele, care ghicește fără să-nțeleagă într-adevăr că rolul ei, că singurul rol adevărat pe care trebuie să-l joace e acum și că tot restul, Camille, Rosette, Perdican, Dumnezeu, Musset, doamna Guillet, romantismul, viața romantică, teatrul romantic, dobitocii din clasa lor, desenele graffiti care put, discuțiile în șoaptă careucid, grupurile de fete care se îndepărtează când se apropie ea, insultele, murmurele, scuipații care se destramă în vânt, grupurile de băieți care se apropie de el când se îndepărtează, istoriile cu proful de arte plastice de anul trecut, cuvintele care murdăresc totul și pe care nimeni nu le uită vreodată, diploma de absolvire, sfârșitul colegiului, ieșirea spre uzină, magazinele toate închise, casele toate de vânzare, viitorul fără viitor, viitorul fără speranță, cererea de ajutor social deja pregătită, televizorul deja deschis și toate celelalte, ei bine, e un fleac pe lângă ce-o frământă acum – care tace, deci, și strânge laolaltă tot ce i-a transmis viața ei de rahat până acum, tot ce-a văzut, trăit, îndurat și auzit în Morilles și în împrejurimi, tot ce-au învățat-o despre umanitate oamenii ăștia fără credință, fără lege, fără mândrie, fără morală, fără nimic; oamenii ăștia violenți, proști, alcoolici și răi, care scot plozi pe bandă rulantă, de care nici nu se sinchiesc, plozi căroră le arată cum să se pișe în cutiile de bere abia golite, să tragă cu pușca în pisoii abia fătați sau să se șteargă la fund cu scrisori de la primărie abia citite, care le fumează întruna în nas de când au venit pe lume, care lasă să cadă scrumul țigărilor pe caietele lor de școală, care îi palmuiesc pentru un da sau un nu și*

care îi pun să doarmă singuri în caverne fără încălzire când au chef să stea liniștiți și să și-o pună ca să facă alți plozi de care nici nu se sinchisesc etc. etc...)

FRANCK (*neliniștit*): Nu mai spui nimic... Te-ai supărat?

BILLIE (*nu chiar pe deplin pregătită în mintea ei, dar cu atât mai rău, care se pornește totuși și care face ca de obicei, improvizează*): Nu, doar că, eu... Nu te înțeleg... Și, de fapt, nu vorbesc pentru tine... Spun „tine“, dar nu e vorba de tine, e ceva dincolo de tine... E valabil pentru toată lumea... Nu sunt multe ocazii în viață în care poți să spui ce gândești și s-o mai spui și bine... S-o spui cu cuvinte găsite deja... Să te folosești de un personaj inventat de altcineva ca să faci contrabandă cu chestii care și ție ți se par prețioase... Să spui că ești... Sau că ai vrea să fii... Și s-o spui mai bine decât ai putea s-o faci vreodată dacă n-ai avea deja la îndemână fraze așa de frumoase...

FRANCK (*?!?!?*): ...

BILLIE: Dar... hmm... nu face fața asta! Vezi bine că nu mă pricep la cuvinte! Atunci nu te prefac dinadins că ești la fel de tâmpit ca mine! Ce încerc să-ți spun e că, atunci când ai în tine o chestie care te-ar putea ajuta să trăiești... să trăiești cu-adevărat... adică să aspiri și să inspire până la moarte... pentru că era acolo dinainte de tine și va fi și după aceea... Da, o chestie care-o să vorbească despre tine când o să dai ortu' popii, fără să te trădeze vreodată, și care... ăăă... ei bine, ce-ți pasă ție de aparatul genital?

FRANCK: Ce?

BILLIE: Da, păi, ai înțeles foarte bine... Ce altceva ai vrea să spun? Sulă? Păsărică? Țâțe?

FRANCK (*???*): ???

BILLIE: Ei... mă urmărești sau ce faci? Nu pricepi ce încerc să zic sau pur și simplu nu vrei? Fată sau băiat, treaba asta contează la culoarea camerei bebelușului, la haine, la jucării, la prețul unui tuns, la filmele pe care ai chef să le vezi sau sporturile pe care ai chef să le faci... habar n-am! Chestii la care să fii fată sau băiat face o diferență... Dar aici... sentimentele... chestiile pe care le simți și pe care le scoți pe gură înainte chiar să le gândești... chestiile de care viața ta o să depindă obligatoriu mai târziu, gen cum îți percepi relațiile cu alții, pe cine iubești, cât ești gata să înduri, să ierți, să lupți, să suferi și toate celelalte, sincer, dar mă întreb ce are a face... ăăă... forma ta anatomică cu asta... Și, de altfel, te întreb și pe tine... Dacă ești în echipa lui Camille, ce treabă are că ești băiat ca s-o joci? Și nici măcar la Academia franceză, ci într-o nenorocită de clasă a unui colegiu nenorocit dintr-un oraș nenorocit... Hai? Ce-ai de făcut? Să spui tare cuvintele lui Camille, asta e exact opusul lui a te pune în pericol. E zdravănă fătuca asta! Te dă pe spate! Chiar e gata să-și facă praf toată viața ca să fie în acord cu principiile ei. Ai văzut multe ca ea? Eu, nici una... Atunci, nu glumim cu dragostea, OK, dar în schimb, liniștește-mă, avem totuși dreptul să glumim cu tot restul, așa-i? Sau atunci n-avem decât să ne ducem cu toții imediat la mănăstire, așa o să fie mult mai simplu! Naa, e

adevărat, toată chestia asta mă enervează! Toată brambureala asta mă enervează, tot timpul! Și scuza ta cu fata și cu băiatul... Îți spun chiar acum: e un mare rahat! Nu stă în picioare nici o secundă. Găsește altceva.

Tăcere.

Iar tăcere.

Tot tăcere.

FRANCK: Nu e Academia franceză, ci *Comedia* franceză...

BILLIE (*încă enervată că fusese silită să scurme atât de departe și de adânc ca să spună prost ce avea de spus atât de important*): Nici că-mi pasă.

Tăcere.

FRANCK: Billie, știi de ce trebuie neapărat s-o joci tu pe Camille?

BILLIE: Nu.

FRANCK (*întorcându-se uimit spre ea*): Pentru că, la un moment dat, Perdican nu se poate abține să se întoarcă spre ea ca să-i spună uimit: „Ce frumoasă ești, Camille, când ochii tăi prind viață!“.

Discuția se oprește aici. Primo, fiindcă ajunseserăm în fața casei lui și secundo, fiindcă dacă draga de Camille îl trimite imediat la plimbare amintindu-i că nu se sinchisește câtuși de puțin de complimente, eu, cum era primul pe care-l primeam în toată viața mea... nu știam cum să-l iau. Ăsta-i adevărul. Nu știam. Atunci am făcut-o pe surda ca să nu deranjez nimic.

Apoi a arătat cu bărbia spre casa lui și a zis:

— Sigur, ți-aș putea propune să intri un mo...

Eram deja gata să răspund „O... nu, nu“, însă m-a întrerupt:

— ...dar nu-ți propun, fiindcă ei nu te merită.

Iar asta, normal, asta era altceva decât toate bla-bla-urile lui Perdican...

Asta era sângele pe care îl schimbau indienii între ei, deschizându-și venele.

Asta, asta voia să spună: Știi, micuță Billie incultă și grosieră, am auzit-o foarte bine, explicația ta de mai devreme, și echipa mea ești tu.

Uite.

La-la-trala... Tra-la-la...¹

1. Numele unei firme americane producătoare de caserole din plastic și, prin extensie, al produselor sale.
2. Nici nu trecu bine pragul, că toată lumea se îngrămădi în jurul lui, interesându-se, cu fețe flămânde și priviri iscoditoare, de această *demoazelă* cu care bătea străzile.

Și nici răspunsul evaziv al fiului, nici iritarea sa vizibilă nu avură drept motiv buna dispoziția a tatălui care, cu totul excepțional în seara aceea și în tot timpul cât dură buletinul de știri de la ora 20, râgâi mai puțin ca de obicei.

Astfel, silueta fragilă a unei tinere sărăntoace, temătoare și hrănite din ce mai rămânea din alocațiile familiei, care străbătea trei kilometri pe jos în timp ce se lăsa noaptea și el se servea din nou din cartofii gratinați à la Dauphiné, ținuse piept, măcar pentru o seară, Marelui Complot pe care îl urzeau între ei, de la sfârșitul Războiului Rece – Jean-Bernard Muller știa pentru că își ținea dosarele la zi –, francmasonii, evreii și homosexualii din toată lumea.

Fie ca Billie să apară și Occidentul să fie salvat (n.a.).

Franck avea dreptate, steluțo, trebuia să fie așa – și știi de ce?

Mai întâi, pentru că el era bun la actorie și eu nu.

Degeaba îi ascultam sfaturile, nu eram în stare să fac ca el, să-mi mișc brațele și mâinile, să-mi preschimb vocea și să pun sentiment în cuvinte și, în cele din urmă, bățul pe care-l aveam înfipt în fund mi-a permis să fiu o Camille aproape perfectă, având în vedere că și ea e la fel.

La fel de stresată, de suspicioasă și de timidă cum eram eu în chestia aia ca un sac de cartofi pe care mi-o croise Claudine.

Și apoi, pentru că el, pe lângă că era un Perdican magnific – și când zic „magnific“, poți să mă crezi, fiindcă e doar a doua oară când folosesc cuvântul ăsta de la începutul vieții și prima oară am făcut-o ca să vorbesc despre tine și surorile tale –, da, magnific... un Perdican în același timp dulce, blând, crud, trist, amuzant, răutăcios, fanfaron, sigur pe el, fragil și instabil, oricât de bine înțolit ar fi fost în vestonul de gardian comunal¹ al străbunicului său, pe care Claudine i-l ajustase pe corp înainte să lustruiască butonii cu cap de vulpe ca și când ar fi fost scuzi de aur și, pe urmă, din cauza batonului meu Malabar cu două arome.

Îmi explic: în ultima tiradă, cea pe care-o așteaptă toată lumea și despre care îmi vorbise Franck în prima zi, faimoasa scenă „a bețivilor și a curvelor“, la un moment dat, Perdican îi răspunde lui Camille strângând bine fălcile ca să-și împiedice furia să răbufnească toată odată și s-o distrugă: „...lumea nu e decât o cloacă fără fund, în care pinguinii cei mai hidoși se târăsc și se tăvălesc pe munți de noroi etc“.

Noi, când am ajuns acolo la repetiții, se făceau deja două săptămâni de când ne vedeam în fiecare zi și datorită flecărelii, fie că era pe modul Camille și Perdican sau Franck și Billie, normal, știam aproape totul despre celălalt și eram deja prieteni pe viață.

Deci n-a fost nevoie să-mi ascundă mult timp că îl sâcăia ceva, fiindcă ghicisem deja.

Păi, da... Sunt lucidă... Bănuiam eu că felul meu de-a juca îl copleșea cu totul...

Atunci m-am dus să-l mai trag de limbă ca să mă plesnească o dată pentru totdeauna și să nu mai vorbim despre asta.

— Ei, hai. Scuipă tot. Te-ascult.

Și-a rulat cartea într-un soi de măciucă mică, a oftat, m-a privit încruntând din sprâncene și în cele din urmă a murmurat:

— E unul dintre cele mai frumoase pasaje ale piesei... poate chiar cel mai frumos... și, la cum îl joc eu, o să îl stric.

— Pfui... de ce zici asta?

— Pentru că..., a adăugat privind în altă parte, când o să spun cuvântul „penguin“, Franck Mumu o să-i ia locul lui Perdican și toți o să-nceapă să rânjească...

Nu mă așteptam chiar deloc la asta (Franck nu-și arată niciodată slăbiciunile și, până și aici, vezi, dacă a leșinat, e ca să ne ascundă că suferă), așa că n-am răspuns imediat.

(Și pe asta am învățat-o tot împreună cu el... Felul ăsta perfid pe care-l au îndoielile de-a se fofila în locurile cele mai neașteptate și mai bizare, mai ales la oameni care sunt mai puternici decât tine.)

N-am zis nimic.

Am așteptat să treacă un înger al tăcerii... Apoi încă unul... Apoi un al treilea, care mi-a făcut cu ochiul ridicând degetul mare, și atunci m-am mutat de pe un picior pe altul ca să intru iar în raza privirii lui.

— Pariez pe orice vrei tu că te înșeli.

Și, cum nu reacționa, am pus totul la bătaie:

— Hei, Franck... Mă auzi? Uită-te un picuț la mine, te rog. Pariez pe un Malabar cu două arome că n-o să rânjească *nimeni*...

Și să fiu a naibii dacă n-am câștigat ușor de tot pariul ăsta! Ușor de tot! Și uite că bocesc pe chestia asta... Bocesc încă pe chestia asta...

Scuze... Scuze... E din cauza frigului, a foamei, a oboselii... Scuze...

Bocesc pe chestia asta pentru că n-ar fi trebuit să-mi dea doar un baton, ci un kil! un container! o semiremorcă!

Da, ar fi trebuit să mă îngroape sub o avalanșă de batoane Malabar dacă ar fi avut curaj să aibă încredere în mine...

*

Prin forța ordinii cronologice a piesei, furăm (da, uite, o dau pe perfectul simplu ca să mă înscriu în genul epic) ultimii la recitat. Primirăm de la buna doamnă Guillet

permisiunea de-a o șterge cinci minute pe culoar ca să ne schimbăm și, când ne întoarserăm la lăcașurile noastre de cultură, eu îmbrăcată doar în veșmintele mele din pânză de iută și cu crucifixul la gât și el, cu șoldurile bine strânse în nobila lui redingotă cu butoni auriți și încălțat cu cizmele înalte de scutier comunal, parcă deja lucrurile părură să se schimbe în favoarea noastră.

Da, murmurele alea neîncetate care ne luaseră de-atâtea ori drept țintă, pe el și pe mine, începură deja să miroasă clar, clar de tot, mai puțin a mucegai...

Publicul nostru ne păru câștigat și apoi, fi... fu... rahat, așteaptă, comut din nou pe v.f.², dacă nu, o să mă chinui prea tare, și apoi am turuit pur și simplu ce știam deja pe dinafară, fiindcă repetaserăm iar și iar în mica sufragerie mortuară a lui Claudine.

Doar că turuiserăm mult mai bine.

Eu, pentru că aveam la fel de mare trac pe cât avea Camille, iar el – pentru că se eliberase de sine...

Fără să ne sinchisim de tragerea la sorți, am jucat toată scena din Actul al V-lea, adică mult, mult, mult mai mult decât ni se impusese.

De câte ori poate iubi un om cinstit?

Dacă preotul parohiei ar sufla asupra dumitale și mi-ar spune c-ai să mă iubești toată viața, aș avea dreptate să-l cred?

Sus fruntea, Perdican! Ce om nu crede în nimic?

Îți faci meseria dumitale de tânăr și zâmbești când ți se vorbește de femei triste...

Așadar, dragostea dumitale-i o monedă, de poate trece așa dintr-o mână-ntr-alta până la moarte?

Nu, nici măcar nu-i o monedă; căci cel mai mic bănuț de aur prețuiește mai mult ca dumneata și, prin orice mâini ar trece, își păstrează efigia.

Uite. Uite, asta e. Uite ce-mi aduc aminte.

Și frânturile astea de neliniște – sau acest rest care mi-a mai rămas din Camille – le repet în noapte și le repet pentru tine, steluțo...

De câte ori poate iubi un om cinstit?

Sus fruntea, Perdican!

Dragostea dumitale-i o monedă?

E frumos, nu-i așa?

Și astăzi, că am îmbătrânit și am iubit totdeauna pe viață și am părăsit totdeauna pentru totdeauna și am plâns și am suferit și am luat-o de la capăt și o voi lua iar de la capăt, o înțeleg mai bine pe scumpica asta...

La vremea aia eram în așa o stare de război, că am luat-o drept o enervantă, dar astăzi știu exact ce era: o orfană.

O orfană ca mine, care – la fel ca mine – murea după iubire...

Da, astăzi aş juca-o cu mai multă tandrețe...

Cât despre Franck, e simplu, a făcut să ia foc sala 204 din corpul C al colegiului Jacques-Prévert, la a doua oră a dimineții, în acea joi de aprilie din anul nu mai știu cât.

Chiar așa, brigadier Pimpon: foc.

S-a răsucit, a țopăit, m-a tachinat, s-a învârtit în jurul meu, a transformat catedra profei în ghizd de fântână, și-a ridicat scaunul și l-a trântit la loc cu un zgomot sec, s-a sprijinit de tablă, s-a jucat cu o bucată de cretă, s-a adresat umbrei mele, care se refugiase între dulapul cu dicționare și ieșirea de incendiu, s-a repezit spre lingăii din primul rând ca și când i-ar fi luat drept martori, a...

A fost craiul ăla, puștiul ăla, nobilul ăla mărunț de provincie care mai păstra încă parfumul cocotelor din Paris, nătăflețul ăla, dobitocul ăla, băiatul ăla mare și fragil și delicat.

Și îndrăgostit... Și mândru... Și lăudăros... Și sigur pe el... Și rănit, poate...

Da... Rănit de moarte...

Astăzi, când am îmbătrânit și când etc., mai e o întrebare pe care mi-o pun...

La fel ca Franck, Perdican trebuie să fi suferit mai mult decât era în stare s-o arate...

Pe scurt, toate astea ca să spun că, atunci când a venit momentul să visez la batonul meu Malabar mai degrabă decât la virginitatea mea, adică, atunci când cuvintele alea care-l nelinișteau atâta cu o zi înainte au țâșnit în șuvoaie groase din inima lui în sfârșit dezambalată (la noi se spunea chestia asta pentru motorete... dacă vrei să meargă gen cu 4 km / oră mai repede și dacă-ți sparg urechile, le dezambalezi), când a venit rândul meu, aş zice, să-l ascult cu mult mai multă atenție decât făcuse Camille la timpul ei, pentru că știam cât îl costa să le spună, da, când mi le-a turnat așa (scuze dinainte pentru greșeli, am știut totul pe de rost o bună bucată de vreme, dar cu siguranță am uitat două-trei chestii pe drum), privindu-mă drept în ochi și cu mâna deja pe clanța ușii de la clasa noastră:

„Adio, Camille, întoarce-te la mănăstirea ta. Și, când vei mai auzi povești din astea îngrozitoare care ți-au otrăvit urechile, răspunde așa: toți bărbații sunt mincinoși, nestatornici, fățarnici, flecari, ipocriți, orgolioși sau lași, demni de dispreț sau voluptuoși; toate femeile sunt perfide, vanitoase, mincinoase, curioase și depravate; iar lumea întreagă nu-i decât o cloacă fără fund în care pinguinii cei mai hidoși se târăsc și

se tăvălesc pe munți de noroi; însă în lumea asta există un lucru sfânt și sublim, e unirea a două dintre aceste ființe atât de nedesăvârșite și de îngrozitoare... Suntem adesea înșelați în dragoste, adesea răniți și adesea nefericiți, dar iubim. Și, când suntem cu un picior în groapă, ne întoarcem să ne uităm în urmă și ne spunem: Am suferit adesea, m-am înșelat uneori, dar am iubit. Eu sunt cel care a trăit, nu o ființă falsă, creată de orgoliul și de plictisul meu“.

Hei...

Până și tu, până și tu te-ai lăsat păcălită, așa-i?

Deci, cum îți imaginezi... cuvântul „pinguin“ a alunecat pe deasupra ca un vânt peste banchiză...

Nimeni n-a rânjit, nimeni.

Și nici n-a aplaudat. Nimeni.

Și știi de ce?

Nu? Ba sigur că da. Ghicești, nu-i așa?

Hai...

Păi, n-au zis nimic fiindcă le intrase morcovu-n cur, bandei ăleia de mici poponari!

Ha-ha-ha!

Scuze, steluțo, scuze... Mi-e rușine... Asta a fost doar ca să-mi aud râsul în noapte...

Scuze.

Reiau:

Nimeni n-a aplaudat pentru că toți erau așa de șocați, încât creierele lor tâmpite nu mai găseau butonul „brațe“ pe telecomandă.

Cel mai rău era cu al profei. Parcă se topise de tot în cutia lui...

Serios, a durat mult timp, mult timp... 1... 2... 3... ai fi putut număra secunde ca un arbitru de box. Noi nici nu mișcam. Nu mai știam dacă avem voie să ieșim iar să ne schimbăm sau dacă trebuie să ne întoarcem la locurile noastre cu costumele și apoi s-a auzit o mică detunătură în fundul sălii și, normal, toți ceilalți au urmat-o.

Toți. Nebuni. Dezlănțuiți.

Ca o petardă uriașă care ne sărise în plisc.

Și... Oh...

Ce drăguț era...

Dar cel mai frumos lucru, pentru mine, abia acum urma:

Când s-a auzit soneria și au șters-o toți în pauză, profa a venit la noi în timp ce ne

împachetam la loc accesoriile și ne-a întrebat dacă suntem de acord s-o jucăm în fața altor clase. Și chiar a altor profi și a directorului și toate astea.

Eu nu ziceam nimic.

Nu ziceam niciodată nimic la școală, mă odihneam.

Nu ziceam nimic, dar nu voiam. Nu pentru că avusesem trac, ci pentru că viața mă învățase să nu cer prea mult de la ea. Ce trăiserăm acolo era un cadou. Acum, uite. Era despachetat și gata. Lăsați-ne în pace cu asta. Eu nu voiam să risc să-l stric sau să-mi fie furat. Aveam atât de puține lucruri frumoase și ăsta îmi plăcea așa de mult, că nu voiam să-l mai arăt nimănui.

Doamna Guillet ne privea cu ochi rugători de Shrek, dar în loc să mă flateze, asta m-a făcut să mă întristez. Era ca toți ceilalți, ia te uită... Nu știa nimic. Nu vedea nimic. Nu înțelegea nimic. N-avea nici cea mai vagă idee despre... drumul pe care fuseserăm nevoiți să-l străbatem, împreună, ca să le putem închide gurile lor mari și să le tragem șuturi ca lumea...

Și-acum? Ce credea? Că eram niște cățeluși dresați? Păi, nu, doamna mea... Păi, nu... Eu, înainte s-ajung aici, stăteam într-un cavou, iar el – într-un dulap. Astăzi v-am dovedit că suntem totuși liberi, foarte bine, e hotărât, bună ziua, dar nu contați pe noi să venim să vă mâncăm dulciuri din palmă. Fiindcă, pentru noi, n-a fost o scenă, să știți...

N-a fost teatru, n-au fost personaje. Pentru noi, au fost Camille și Perdican, doi puști de bogătani mult prea vorbăreți și superegoiști, dar care ne-au luat de mână când eram în rahat și care ne dădeau drumul la ea în aplauzele voastre, așa că faceți pași cu cheful vostru de spectacole, faceți pași. Nu mai jucăm și nu vom mai juca vreodată pentru simplul și bunul motiv că n-am jucat niciodată.

Și, dacă n-ați înțeles deja, atunci n-o să înțelegeți niciodată, așa că... fără regrete...

— Nu vreți? a repetat ea, foarte dezamăgită.

Franck s-a uitat la mine și eu am schițat un „nu“ abia perceptibil din cap. Un semn pe care numai el putea să-l vadă. Un cod. Un fior. O chestie de frați indieni.

Pe urmă s-a întors spre ea și i-a spus așa, gen categoric și superdegajat:

— Nu, mulțumim. Billie nu vrea și îi respect dorința.

Și asta, într-adevăr, asta mi-a pătruns drept în adâncul inimii.

Încă mai am semnul și n-o să fac nimic ca să-l ascund.

Sunt prea mândră de el...

Pentru că amabilitatea, răbdarea lui, amabilitatea lui Claudine, cu gabardina ei perimată din 1984, biscuiții ei Pépito, sucul Banga, mâinile ei foarte calde pe ceafa mea în timp ce-mi aranja rochia, tăcerea de adineauri, aplauzele nebunești, profa care nici nu mă văzuse până atunci decât ca să mă umilească și să-mi mai pună câte un zero și

care acum se frământa dinaintea mea ca să se ducă s-o facă pe grozava în fața directorului, toate astea erau foarte plăcute, nu zic nu, dar nu făceau nici cât o ceapă degerată pe lângă fraza pe care tocmai o rostise el...

Nici. Cât. O ceapă degerată.

„Îi respect dorința.“

Mi se respecta dorința.

Și pe deasupra în fața unei profe!

Dar... Dar eu, în unele seri, numai ca să am ce hali, trebuia să mă bat! Eu, în unele dimineți, nici măcar nu știam dacă ai mei... nu, nimic... Eu, cuvântul respect era atât de golit de sens pentru mine, că nici măcar nu înțelegeam de ce fusese inventat! Credeam că e o chestie stupidă cu care să închei o scrisoare. Gen „respectele mele, domnule președinte“, cu semnătura dedesubt și toate astea și uite... uite... băietanul ăsta, uite... micul Franck Mumu, care era numai piele și os, ce făcea el? Făcea să i se apropie funia de par unei profe în fața mea și o silea să mă privească cu un aer rugător?

O, Doamne. Asta era ceva colosal.

Asta era ceva...

Scuze? Pentru ce, țărănoilor? Vreți încă să ne mai deranjați? O, bun, nu. Nu, mulțumim. Se-ntâmplă că Billie nu vrea și îi respect dorința.

Ah, asta...

Asta, asta e nașterea mea...

De altfel, de cum s-a răsucit pe călcâie bătrâna Guillet, eu, care nu deschid niciodată gura într-o sală de clasă, am început să urlu. Să urlu ca o fiară sălbatică. Să-mi scot dopul, ca să zic așa, dar de fapt – și îmi dau seama de asta abia acum – nu era deloc o chestie de stres de eliminat sau de presiune de eliberat, ci era țipătul unui nou-născut.

Am urlat, am râs și am trăit.

Așa că, știi, steluțo, o să încerc într-adevăr totul ca să te conving să ne ajuți încă o dată, dar – dacă nu vrei – nu-ți face griji, pe Francky o să-l salvez eu cumva.

Dacă trebuie, o să-l iau în spinare și o să merg până la capătul pământului strângând din dinți. Da, dacă trebuie, o să mă trambalez până-n lună și-o să ajungem la Urgențe pe planeta Marte, dar până atunci, nici o grijă, tu și toate celelalte puteți conta pe mine ca dorința să-mi fie îndeplinită.

1. În original, *garde champêtre* – funcționar comunal sau intercomunal care are drept misiune protecția localităților rurale.

2. *Version française* (versiunea franceză) – termen folosit în mai multe domenii, în special în cinematografie și televiziune, pentru a desemna filmele sau seriile la care dialogurile au fost traduse și înregistrate din nou în franceză.

Mărturisesc, am făcut plăcerea să dureze ceva până aici, dar stai liniștită: continuarea o să meargă mai repede. Reține că n-am prea multe opțiuni, având în vedere că nopțile sunt scurte în perioada asta și că aș face mai bine să-i dau zor dacă vreau să depăn totul înainte să dispari.

Dar uite, era important, înțelegi, fiindcă era primul sezon. Gen cadru de localizare și toate celelalte. După aceea vor urma numai episoade mai mult sau mai puțin reușite care se vor înlănțui până la tine.

În plus, le cunoști deja...

Erai acolo...

Da...

Erai acolo.

Bun, e drept, uneori erai distrată, însă știu că erai alături de noi. Știu.

Cât privește primul episod, mi-am dat osteneala fiindcă nu ne mai întoarcem la întâlnirea noastră. Sufletul prieteniei noastre e închis în scena asta. De altfel, totul e, totul... Felul nostru de-a fi, de-a nu fi, de-a îndura, de-a pălăvrăgi, de-a ne ajuta și de-a ne iubi. Cum i-am zis lui Francky într-o zi, suntem două vase comunicante, numai că prin ele circulă o chestie vâscoasă, deci, da, era important pentru mine să-ți povestesc cum trebuie începuturile vieții noastre...

Și-apoi, nu-i problemă, așa-i? Sunt unii care îți toarnă cărți în cinci volume despre copilăria lor și încă șase despre prima lor femeie; eu îți comprim toată chestia într-o scenă, deci recunoaște că e corect.

*

Nu zic că după aia totul a fost mai ușor, însă eram doi, așa că, da, pot să zic: după aia

totul a fost mai ușor. În pauză deja ni se spunea Camille și Perdican. Ei, asta ne făcea celebri, nu?

Doar pentru că nu voiserăm s-o repetăm, isprava noastră a devenit un soi de chestie mitică și cei care lipsiseră în ziua aia pentru că erau bolnavi sau mai știu eu ce, după alții, era ca și cum ar fi ratat o probă olimpică la care Franța luase aurul.

Kilometrii de fraze hiperînzorzonate pe care mucoasa de la rulote le știa brici, furia lui Franck Mumu, care explica cu o voce de *killer* cum dragostea sfâșia o femeie pe dinăuntru și costumele noastre frumoase, ce ne veneau ca turnate, toate astea deveniseră colosale. Eu n-am avut note mai bune pentru asta, nici Franck mai mulți prieteni, dar, bun, în loc să fim jigniți, eram ignorați. Așa că, mersi, Alfred de Musset, mersi.

(Deși, insist, nu erai obligat s-o lichidezi pe micuța Rosette ca să-ți servească ție cauza.) (Dacă toți încornorații ar face la fel, n-ar mai fi cine știe ce lume interesantă pe planeta asta...)

*

Franck și cu mine n-am devenit inseparabili, pentru că prea multe lucruri ne despărteau încă: tatăl lui complet idiot care-și transformase șomajul de lungă durată în criză de paranoia acută și își petrecea toate zilele pe internet, făcând schimb de informații ultrasecrete cu amicii lui fasciști din toată creștinătatea, mama lui care dădea pe gât kile de Médoc ca să uite că trăiește cu un asemenea țicnit, tatăl meu, care n-avea nevoie de computer ca să aibă impresia că e un soi de fascist în exercițiul funcțiunii și sugativa de maică-mea vitregă, cu toată șleahța ei de șobolani, șobolance și ratoni care nu făceau altceva decât urle toată ziua. Degeaba încercam să-i fac mândri de mine, toată cloaca asta, oricum ne durea drept în fund...

Scuze pentru grosolănie. Toată fatalitatea asta ne împușca în aripile noastre de puișori drăguți, părăsiți oricum în cuiburile șubrede...

În plus, eu, pentru că eram mai slabă ca el, încercam întruna să intru într-un grup sau altul și să mă fac iubită de ceilalți, în timp ce el era un singuratic. El era eroul din cântecul lui Jean-Jacques Goldman: mărșăluia singur fără martori, fără nimeni în afară de pașii lui care răsună și noaptea care iartă și toate astea.

Singurătatea era cârja lui, așa cum a mea erau găștile stupide de fete.

O dată sau de două ori, la început, am încercat să vin și să vorbesc cu el în pauză sau să mă așez lângă el la cantină, însă, chiar dacă era întotdeauna drăguț cu mine, simțeam că îl tulbur numai la suprafață, așa că n-am insistat.

Nu ne vorbeam decât miercurea la amiază, pentru că se ducea să ia prânzul la Claudine, așa că nu luam nici eu autobuzul, ca să pot să merg o bucată de drum împreună cu el.

La început mă invita să rămân, dar – cum refuzam întotdeauna – până la urmă nici ea n-a mai insistat.

Nu știu de ce refuzam. Tot din cauza poveștii ăleia cu cadoul prea frumos și bine reambalat, cred... Mă temeam că, întorcându-mă în casa aia, aveam să stric lucrurile. Vacanța aia de Paști era singurul meu suvenir și nu eram încă pregătită să-l scot din vitrina lui.

Ei, tu nu prea îți dai seama, dacă trăncănesc numai eu, dat fiind că Francky e în comă și că între timp am învățat să deschid gura, însă la vremea aia eram foarte fricoasă.

Foarte, foarte fricoasă...

Nu-i ca și când aș fi fost zvântată în bătaie, gen nu mai aveam mult până să ajung pe prima pagină a revistei *Déetective* sau ceva de genul ăsta, dar tot timpul eram atinsă *un picuț*.

Tot timpul, tot timpul, tot timpul...

O mică scatoalcă ici, o mică scatoalcă colo, un mic ghiont pe furiș, un mic șut la gioale când eram pe culoar sau când nu eram, mâini tot timpul ridicate gen stai numai să-ți lipesc una și toate astea, toate astea mă făcuseră... cum să spun?

Într-o zi, țin minte, citisem pe-ascuns, dintr-o broșură de la CDI¹, o chestie despre alcool care spunea că, normal, nu trebuie să bei așa ceva, dar dacă într-o seară te îmbătai crișă era ca și când ai fi aruncat o găleată cu apă pe o dușumea: nu era cea mai tare chestie, bun, după aia ștergeai repede cu o cârpă, dușumeaua se usca și cu asta, basta, pe când alcoolismul, chiar bine ascuns și ținut sub control, era ca un picur de perfuzie și, încet-încet, picătură cu picătură, în cele din urmă făcea inevitabil o gaură în lemn. Chiar și în cel mai rezistent...

Ei bine, așa era deja și cu micile scatoalce și micile vânătași pe care le recoltam non-stop de când eram mică... Nu mă trimiteau la rubrica fapte diverse sau în dosarele asistenților sociali, dar îmi perforaseră căpățâna. Și de asta eram așa de fricoasă: orice mic curent de aer care trecea peste mine mă făcea să mă duc pe copcă. Iar Franck, în momentul ăla, nu era nici el destul de puternic ca să mă sprijine cum trebuie. Deci eram foarte precauți unul cu celălalt. Ne apreciam, însă nu ne lipeam prea tare unul de altul ca să nu ne aducem și mai mult ghinion.

Dar era în regulă, fiindcă toate astea, încă o dată, le știam.

Știam că între noi nu era dispreț sau indiferență, ci precauție și că, deși nu ne mai puteam arăta lucrul ăsta, eram în continuare prieteni.

El o știa pentru că, atunci când îl simțeam ceva mai trist decât singur sau ceva mai deprimat decât visător, mă postam în fața lui și îi apuneam așa: „Sus fruntea, Perdican!“, iar eu o știam pentru că, chiar dacă a avut uneori dorința sau curiozitatea, nu mi-a propus niciodată să mă conducă până acasă. Și-apoi, nu-mi punea niciodată întrebări foarte precise. Era politicos, era respectuos, era discret. Cum ar spune tatăl lui, probabil bănuia că la Morilles nu era tocmai leagănul creștinătății...

Jumătatea de oră de drum pe care o împărțeam miercurea ne îngăduia să rezistăm tot restul săptămânii. Nu ne vorbeam cu adevărat, dar eram împreună și ne îndreptam spre vechi momente bune.

Iar asta, asta era bine.

Asta ne susținea.

*

Pe la jumătatea lunii iunie am început să mă îngrijorez: nu reușisem să trec într-a X-a, vechea problemă, iar el avea să plece la internat ca să învețe la un liceu mai bun.

Era ceva vreme de când toate grijile mi se învârtteau pe deasupra capului cu un aer amenințător și eu izbuteam întotdeauna să mă uit în altă parte, dar uite că se ajunsese și la asta, era scris. Pe carnetul meu: „trecere refuzată“ și pe scrisoarea pe care tocmai mi-o arătase el, foarte mulțumit: „loc la internat rezervat“.

Și zbang! Și încă un pumn în burtă.

În ziua aia, țin minte, o întrebasesm pe Claudine dacă pot rămâne să mănânc cu ei și fusese stupid, pentru că nu reușisem să înghit absolut nimic.

Spuneam adevărul, chiar mă durea burta, iar Claudine m-a iertat, pentru era normal pentru o fată de vârsta mea s-o doară burta, dar se înșela, normal... Nu burta aia mă durea pe mine...

*

Din fericire, ne rămânea încă o amintire frumoasă de împărțit înainte de sfârșitul anului: ieșirea cu clasa la Paris...

Era ultima săptămână de dinainte de recapitularea pentru diploma națională și ne târâseră la Muzeul Luvru împreună cu tăntălăii din clasa noastră și cu cei dintr-a IX-a B.

Toți cretinii ăia care nu făcuseră decât să se tragă în poze și să se uite la pozele tâmpite pe care tocmai le făcuseră, deși erau lucruri mult mai frumoase de băgat la cap...

Franck și cu mine ne așezaserăm unul lângă altul în autocar fiindcă eram singurii doi absolut singuri.

Pe drum, mi-a împrumutat una dintre căștile lui. Pregătise o compilație pentru ocazia asta și am putut în sfârșit s-o ascult pe faimoasa lui Billie Holiday... Avea o voce atât de clară, că era prima dată când înțelegeam unele cuvinte din melodiile englezești... „Don't Explain“... Asta era într-adevăr foarte frumoasă, așa-i? Foarte tristă, e adevărat, dar într-adevăr frumoasă... Am mai ascultat unele apoi și după aceea a venit pauza de pipi de pe autostradă, așa că și-a luat chestia aia și am mers să stăm fiecare în partea noastră ca să ne ușurăm.

Când autocarul a luat-o iarăși din loc, mi-a povestit tot felul de chestii pe vocea pe care tocmai o auziserăm. Mi le-a povestit așa, foarte *loosely*, gen mica bârfă din *Oops*²-ul de pe vremea aia și, bineînțeles, și eu am luat-o tot așa. Gen „A, da? A, bun! A, ia te uită!“. Dar, normal, încă o dată, el și cu mine știam foarte bine ce se petrecea între noi. Sau ce trecea printre noi, ar trebui să spun.

Era ca explicația mea tâmpită ca să hotărăsc care dintre noi ar trebui s-o joace pe Camille – cuvintele pe care le foloseam nu erau cele bune, totuși își făceau bine treaba lor de cuvinte...

Ce mi-a povestit pe frumoasa voce pe care tocmai o auziserăm, care era una dintre cele mai cunoscute din lume, care emoționase milioane de oameni de la apariția jazzului și pe care doi mici elevi de colegiu de la țară o ascultau încă pe scaunele din spate ale unui autocar, înghesuindu-se unul într-altul, la mai bine de cincizeci de ani după moartea ei?

Hmm...

Nu mare lucru...

Că mama sa fusese aruncată în stradă de părinții ei la treisprezece ani pentru că era însărcinată, că avusese ea însăși o copilărie traumatizantă, că fusese multă vreme mută pentru că bunica ei, pe care o adora, îi murise în brațe, că fusese violată la zece ani, într-o noapte, de un vecin drăguț, că fusese trimisă la un soi de cămin unde fusese chinuită și tăbăcită în bătaie, că ajunsese într-un bordel împreună cu mama ei alcoolică și că trebuise să se vândă și ea mai des decât își închipuise, dar că... bun... să-nțelegem... asta i-a prins totuși bine până la urmă...

Că viața ei, pe lângă că era nemuritoare, luase o frumoasă formă de bine major, bine

înălțat spre cer.

Don't explain, ha?

Ce era bine e că după aceea, pe compilația lui, urmau „I Will Survive“, „Brothers in Arms“ și „Billie Jean“, dedicație specială pentru soldatul Manda, așa că asta ne-a permis s-o părăsim cu blândețe.

Auzi, steluț? Auzi cine e prietenul meu? Îl vezi, pe micul meu prinț de acolo de unde ești sau îți trebuie un binoclu?

Dacă îl vezi așa cum ți-l descriu eu, adică de foarte aproape și fără cea mai mică piedică, și îl lași să sufere inutil, zău că-ți va trebui ceva timp ca să-mi explici motivele tale, pentru că, uite, îți mărturisesc, am încasat multe în viață, multe, multe, însă în momentul ăsta, să știi, simt că o să-mi fie puțin cam greu să mai fac fotosinteza...

*

Eu, la vremea aia, eram încă prea înapoiată, dar pentru Franck, în ziua aia, Parisul a fost un șoc.

De ce *un*? Șocul. Șocul vieții lui.

Fusese deja acolo de mai multe ori, la spectacolele plătite de comitetul de la întreprinderea mamei-sii, însă întotdeauna era de Crăciun, deci noaptea, în pas alergător și, în plus, cu taică-su, care-și petrecea timpul arătându-le clădiri și explicându-le prin ce lucrături pusese laba pe ele cutare sau cutare evreu (tipul ăsta e ținut rău), și avea niște amintiri destul de nasoale...

Dar acum, în ziua asta frumoasă de iunie și cu mica lui Billie alături, care credea că un francmason e un portughez de treabă și care îi arăta cu degetul o grămadă de detalii drăguțe de ținut minte, asta i-a zdruncinat complet tărtăcuța.

Franck din autocarul de la dus și Franck din autocarul de la întoarcere n-aveau nimic de-a face unul cu celălalt. Când ne-am reluat drumul spre adolescența noastră mohorâtă, n-a mai scos o vorbă, mi-a lăsat amândouă căștile și restul bomboanelor și și-a petrecut tot drumul visând cu ochii deschiși și uitându-se pe fereastră în întuneric.

Se îndrăgostise.

Palatul Luvru, piramida, piața Concorde, bulevardul Champs-Élysées, mă uitam la el cum le admira și aveam impresia că-i văd pe Wendy și pe frățiorii ei cum survolau Londra împreună cu Peter Pan. Nu mai știa unde să întoarcă ochii, așa de tare se minuna de toate.

Cred că, mai mult decât monumentele, mai degrabă oamenii l-au dat pe spate...

Oamenii, felul lor de-a se îmbrăca, de-a traversa cum aveau chef, de-a dansa printre mașini, de-a vorbi tare, de-a râde între ei, de-a merge repede...

Oamenii așezați pe terasele cafenelelor, care ne priveau zâmbind cum treceam, oamenii superșic sau în costum de birou care făceau picnicuri pe băncile din Grădina Tuileries sau se bronzau pe malul Senei cu servietele-diplomat pe post de pernă, oamenii care citeau ziarul în picioare, în autobuz, fără să se țină de nimic, cei care treceau prin fața coliviilor de pe cheiul Cutare fără să-și dea seama măcar că erau peruși înăuntru, într-atât părea mai interesantă viața lor decât perușii, cei care vorbeau, râdeau sau se enervau la telefon în timp ce pedalau la soare sau cei care intrau sau ieșeau din buticuri superstilate fără să cumpere nimic ca și cum ar fi fost ceva normal. Ca și cum vânzătoarele ar fi fost plătite tocmai pentru asta, ca să zâmbească strângând din dinți.

O, vai, da... Toate astea însemnau tone de emoții pentru Francky al meu și parizienii primăvăratici erau Gioconda lui personală...

În momentul ăla, când eram pe un pod – sau mai degrabă pe un soi de pasarelă – peste Sena și, peste tot împrejur și oriunde întorceam capul, priveliștea era mortală: Notre-Dame, faimoasa mea *Academie* franceză de la repetiții, Turnul Eiffel, clădirile frumoase sculptate parcă de-a lungul cheiurilor, muzeul nu mai știu care și toate astea, da, când noi ne dislocam gâturile în timp ce toți ceilalți mârłani care ne însoțeau erau pe modul zoom pe lacătele turiștilor îndrăgostiți agățate de balustrade, mi-a venit cheful să-i fac un jurământ...

Mi-a venit cheful să-l iau de mână sau de braț în timp ce privea toată frumusețea aia, salivând ca un biet câine jigărit în fața unui os enorm și supersuculent, dar absolut deloc la îndemână, și să-i spun în șoaptă:

„O să ne-ntoarcem... Îți promit că o să ne-ntoarcem... Sus fruntea, Franck! Îți promit că o să ne-ntoarcem într-o zi... Și pentru totdeauna... Și că vom locui și noi aici... Îți promit că, într-o dimineață, podul ăsta o să-l traversezi ca și cum te-ai duce la Faugeret (ăsta era numele brutarului nostru) și că o să fii și tu așa de ocupat cu supertelefonul tău plat, că nici n-o să mai vezi toate astea... În fine, da, o să le vezi, dar o să-ți curgă balele după ele mai puțin decât astăzi fiindcă o să le rumegi de mult... Hai, Franck! Cine nu crede în nimic? Dacă ți-o jur eu... eu... eu, care îți datorez atâtea... Poți să ai încredere în mine, nu-i așa?

Fratele meu drag, familia ta și toți Prévert-ii ți-au împrumutat din experiența lor, dar – crede-mă – nu e și a ta și n-o să mori fără să te muți“.

Da, am simțit dorința teribilă de a-i promite această certitudine a unui viitor în

formă de carte poștală, dar – bineînțeles – am tăcut din gură.

Pentru mine, osul nu doar că nu era la îndemână, ci era clar în afara vieții mele. Pentru mine erau prea puține șanse să mă întorc vreodată pe-aici... Chiar nici o șansă.

Atunci am făcut ca el: am admirat priveliștea și am agățat de ea un soi de lacăt imaginar cu inițialele noastre gravate pe el.

*

Iată ultimul nostru moment bun din sezonul 1.

Ți-l recapitulez pentru rezumatul de la începutul următorului: eroii suntem noi, decorul e mediocru, acțiune nu-i mai deloc și nu peste multă vreme n-o să mai fie neam, personajele secundare ni se rupe-n paișpe de ele, perspectivele de viitor sunt nule, în orice caz, pentru fată, și totuși nu există nici un motiv ca asta să continue.

Ei, și? Nu zici nimic?

Hei... Ai adormit sau ce?

Sus capul, steluțo!

Există unul, un motiv! Și îl cunoști bine, fiindcă tocmai din cauza lui te țin de-o aripă de ceasuri întregi!

Motivul e absolut stupid și abia dacă îndrăznesc să-l mărturisesc. Motivul e iubirea.

- [1.](#) Centre de documentation et d'information – centre amenajate în colegiile și liceele din Franța, unde elevii au posibilitatea să citească și să se documenteze pentru studiul individual.
- [2.](#) Revistă bilunară franțuzească ce se adresează femeilor între 15 și 30 de ani.

După asta totul devine mai trist și-am să trec repede peste.

După asta te uitați în altă parte...

Mai întâi a fost vacanța de vară, care ne-a despărțit un pic (ne-am văzut de trei ori în două luni, dintre care o dată din întâmplare și superstingheriți fiindcă era maică-sa prin preajmă), și apoi a fost liceul lui, care ne-a despărțit pur și simplu.

Era departe de mine... eu, între timp, am repetat clasa, mi-am tras țâțe și m-am apucat de fumat.

Ca să-mi cumpăr lulele, am început să mă maimuțăresc și, pentru ca țâțele să-mi folosească la ceva, m-am cuplat.

Da... cuplat... a trecut un băiat pe-acolo, avea o motocicletă, putea să mă smulgă din când în când din Morilles, lucra într-un garaj, nu era foarte drăguț, dar nici răutăcios, nu era prea frumos și, ca să și-o pună liniștit, n-avea cum să se aștepte la mai mult decât la o fată ca mine. Locuia încă cu părinții, dar într-o rulotă în fundul grădinii lor și asta pica bine pentru că eu, cu rulotele, mă simțeam în elementul meu, așa că mi-am luat un sac cu haine și m-am dus să mă instalez în ea.

Am curățat-o, m-am așezat înăuntru și-am făcut ca el: m-am calustrat în fundul grădinii.

Al grădinii părinților lui...

Al părinților lui care nu voiau să-mi vorbească pentru că eram o partidă mult prea proastă...

El avea dreptul să ia masa împreună cu ei, eu – nu. Mie îmi aducea o gamelă. Asta îl făcea să se simtă un pic jenat, însă zicea: E o chestie provizorie, nu-i așa?

Tu unde erai, steluțo?

O... Trebuie să trec repede peste momentele astea din trecutul meu fiindcă îmi amintesc prea mult de momentul prezent...

Fiindcă, știi... depăn, depăn, dar mi s-a făcut frig de-a binelea așteptându-te.

Mi-e frig de-a binelea, mi-e sete de-a binelea, mi-e foame de-a binelea și mi-e rău de-a binelea.

Mă doare rău brațul și mă doare rău prietenul meu.

Mă doare rău Francky al meu făcut zob...

Și încă am chef să plâng.

Așa că plâng.

Hei, e doar o chestie provizorie, nu-i așa?

Dintr-odată toate astea îmi vin din nou în minte, steluțo, domnul Dumont nu m-a învățat numai că mă trăgeam din lumea a patra a Franței, m-a făcut și să transcriu undeva că erai moartă...

Că erai moartă de miliarde de ani și că nu la tine mă uit în clipa asta, ci la rămășițele tale. Rămășițele fantomei tale. Un soi de hologramă. O halucinație.

E adevărat?

Atunci chiar suntem singuri?

Chiar suntem pierduți, amândoi?

Plâng.

Eu, când o să mor, n-o să mai rămână nici o urmă din mine după aia. În afară de Franck, lumina mea n-a văzut-o nimeni niciodată și, dacă moare înaintea mea, o să se termine. O să mă sting și eu.

Îi caut mâna și i-o strâng tare. Cât de tare pot.

Dacă se duce, plec cu el. N-o să-i dau drumul niciodată, niciodată. Trebuie să mă salveze din nou... Deja a făcut-o de atâtea ori, că o ridicare cu elicopterul aproape că nu mai contează... Nu vreau să rămân aici fără el. Nu vreau, pentru că n-aș putea.

Lumea a patra, m-am prefăcut că da, însă n-am părăsit-o niciodată cu adevărat, totuși am încercat, am încercat din toată inima. Toată viața mea. Dar e ca un tatuaj ratat rahatul ăsta, dacă nu-ți tai brațul, te lupți cu el până te halesc viermii.

Că-mi place sau nu, m-am născut la Morilles și o să sfârșesc la Morilles. Și, dacă Franck mă părăsește, aș face exact ca maică-mea vitregă și toate celelalte: aș bea. Mi-aș face o gaură în podea și aș lărgi-o până n-ar mai rămâne în mine nimic omenesc. Nimic care să râdă, nimic care să plângă, nimic care să sufere. Nimic care m-ar putea face să-mi asum riscul de-a ridica o ultimă oară capul și de-a mă regala cu încă o tartă enormă.

L-am făcut pe Francky să creadă că m-am resetat, însă toate astea erau niște prostii.

N-am făcut absolut nimic. Am avut doar încredere în el. Am avut doar încredere în el pentru că era el și că era acolo, dar fără el o minciună gogonată ca asta n-ar ține nici un minut. Nu pot să mă resetez. *Nu pot*. Copilăria mea e o otravă pe care o am în sânge și abia când o să mor n-am să mai sufăr. Copilăria mea sunt eu și, cum copilăria mea nu valorează nimic, eu, în urmă, degeaba încerc din răspuțuri s-o contracarez, n-am niciodată destulă greutate.

Mi-e frig, mi-e foame, mi-e sete și plâng. Și nici că-mi pasă de clanța ta, steluțo – dintre cele două ale mele – care nu ești nici măcar în vis. Nu mai vreau să te văd. Niciodată.

Mă răsucesc spre Franck și, exact ca un câine, de parcă aș fi Colț-Alb când își regăsește stăpânul, îmi vâr nasul sub brațul lui și nu mă mai clintesc.

Nu mai vreau să mă întorc niciodată să trăiesc într-o rulotă. Nu mai vreau să termin resturile altora. Nu mai vreau să mă fac în continuare să cred că sunt altceva decât eu însămi. E prea obositor să minți tot timpul. Prea, prea obositor... Maică-mea s-a cărat când nu aveam nici un an și s-a cărat fiindcă nu făceam altceva decât să plâng. Se săturase până-n gât de plodul ei. Păi, a avut dreptate, pentru că după atâția ani n-am înaintat nici un pas: sunt încă aceeași fetiță obositoare care plânge toată noaptea...

Am iertat-o că m-a abandonat. Din câte am priceput, cred că era încă minoră și probabil era imposibil penru ea să-și imagineze restul vieții ei la Morilles, împreună cu tata, însă... însă chestia care mă împiedică s-o uit de tot e că mă întreb dacă se gândește vreodată la mine...

Doar atât.

Am încetat să-i mai strivesc mâna ca să-mi schimb poziția, fiindcă, deși îmi doream cu sete să mor în minutul ăla, în clipa aia mă săturasem să mă doară brațul și, chiar în momentul când mă răsuceseam iar pe spate, uite-l că mi-o strânge și el...

— Franck? Tu ești? Ești acolo? Dormi? Ești leșinat sau ce? Mă auzi?

Mi-am lipit urechea de gura lui în caz că era prea slăbit ca să-mi mai răspundă clar și ca să fac ca-n filme, gen moșneguțul muribund care șoptește cu ultimul firicel de suflu unde și-a ascuns comoara și toate celelalte.

Dar nu... Buzele lui rămâneau nemișcate... Mâna lui, în schimb, mâna lui continua s-o strângă pe-a mea... Nu tare. Abia. Abia o strânsoare de șoricel, dar pentru el probabil că era de *supermouse*.

Mâna îi era prea slăbită și nu strângea deloc, însă degetele lui comatoase mă apăsau un pic. Degetele lui, cu un ultim fir de nerv, îmi ziceau: Chiar nu vezi că acolo e comoara ta, tâmpita tâmpitelor! Termină cu bocitul, da? Știi că începi să ne calci pe nervi cu copilăria ta nefericită? Vrei să-ți vorbesc despre a mea, așa un pic? Vrei să-ți

povestesc cum e să crești cu o mamă pe antidepresive și cu un tată anti-lumea-toată? Vrei să-ți povestesc cum e să trăiești tot timpul în ură? Vrei să-ți povestesc ce înseamnă să fii fiul lui Jean-Bernard Muller și să-ți dai seama la opt ani că n-o să iubești niciodată decât băieți? Vrei?

Vrei să-ți povestesc din nou măcelul ăsta? Carnajul ăsta? Teroarea asta domestică? Atunci oprește-te două minute, te rog. Oprește-te. Și mai slăbește-ne cu steaua ta de doi bani... *Nu* există nici o stea norocoasă. *Nu* există cer. *Nu* există Dumnezeu. Nu mai e nimeni în afară de noi pe afurisita asta de planetă și ți-am repetat-o deja de mii de ori: noi, noi și iar noi. Așa că nu mai scotoci prin amintirile tale de rahat sau prin cosmogonia ta băbească de câte ori ți se năzare. Nu-mi place deloc când ești așa. Nu-mi place deloc când te bălăcești în genul ăsta de complezență facilă. E la îndemâna oricui să arunce anatema asupra altor lipsuri decât ale sale, știi, da? Și nu-mi place deloc să te știu ca toată lumea... Nu pe tine... Nu pe ea... Nu pe Billie a mea... Lumea nu e decât o cloacă fără fund în care familiile cele mai hidoase se târăsc și se tăvălesc pe munți de noroi, dar pentru noi există un lucru sfânt și sublim pe care ele nu-l au și pe care nu ni-l vor lua niciodată: curajul. Curajul, Billie... Curajul de-a nu le semăna... Curajul de-a le învinge și de-a le uita pentru totdeauna. Atunci termină *imediat* cu plânsul sau te las baltă aici numaidecât și mă tirez cu cei doi brancardieri ai mei superdotați.

O, vai... Părea supărat de-a binelea, nu? O, vai, ce nervos ești, Perdican, când degetele tale prind viață... O, vai... și... ăăă... ce-i aia cosmogonie? Dar anatema? E un soi de floare? O, vai... Îmi pun lacăt la gură...

*

Bun, steluțo... Apropie-te puțin, pentru că nu vreau s-audă Francky... Atunci... ăăă... să reluăm: deci... șșșt... deci, ești aici, dar nu mai ești tu și nu mai exiști, însă exiști totuși, OK? Dacă Franck nu crede în tine, e problema lui, dar eu m-am obișnuit cu prezența ta, așa că o să continui să-ți povestesc pe-ascuns micul meu foileton, de acord?

De acord, a sclipit.

*

Unde eram oare? A, da... în rulota paradiată a lui Jason Gibaud... O, Doamne... cum mai putea înăuntru! Un amestec de picioare puturoase, mahorcă rece, perne vechi și mucegăite și toate celelalte. Ah! Ai putea zice că pe vremea aia șterpeleam doze de

Oust!

Eram acolo. Chiuleam de la școală. Stăteam pe scara dinspre cabană, ca să nu mă vadă părinții lui, și fumam.

Când eram cu moralul la pământ, îmi spuneam că viața mea s-a sfârșit și că aș face mai bine să deschid televizorul și butelia și s-o trag pe nas o dată pentru totdeauna uitându-mă la *Tânăr și neliniștit*, iar când se iveau o rază de soare, îmi spuneam că sunt leită Camille... Că zac într-un fel de mănăstire așteptând majoratul și că, într-un fel sau altul, lucrurile trebuie să se miște într-o zi... Nu prea vedeam cum anume, dar, mă rog, asta-i faza cu o rază de soare: îți îngăduie să închizi ochii și să crezi puțin în ea.

A fost Jason ăsta și, evident, au mai fost și alții. Când părinții lui au început să se crizeze prea tare, mi-am luat sacul cu haine și am plecat să înpăimânt alți bătrâni.

Într-o zi, bine, mai târziu, însă cam pe-atunci, m-am întâlnit cu Franck în oraș. Știu că m-a văzut, dar s-a făcut că are altă treabă și i-am fost foarte recunoscătoare.

Pentru că nu eram eu fata hipervulgară care se învârtea prin piață în ziua aia. Îmbrăcată ca o târfă, suită pe tocuri și boită ca o mașină furată. Nu, nu eram acea Billie căreia aveai chef să-i respecti dorința, eram... un soi de curvă...

Păi da, trebuie să spui lucrurilor pe nume, steluțo... Anii ăia, petrecuți în cea mai mizerabilă sală de așteptare, nu la Camille a lui Perdican mă duceau cu gândul, ci mai degrabă la Billie Holiday a maică-sii...

Sigur că o făceam pe curva, sigur că da... Știam asta... Și ce? Descoperisem că pot să capăt o oarecare liniște folosindu-mi corpul, ceva de halit și chiar... chiar... dacă mă gândeam bine, un pic de afecțiune. Deci... aș fi fost proastă de-a binelea să mă lipsesc de-așa ceva, nu? Nu-i iubeam în bloc, pe toți băieții ăia care îmi permiteau să trăiesc departe de Morilles, dar nici nu-i alegeam pe cei mai răi... Și-apoi... între a fi curvă la bogați și a fi curvă la săraci nu-i așa mare diferență, da? Până la urmă e doar o chestie de câte haine ai... Ale mele încăpeau într-un sac de la Auchan, însă erau altele care se lăfăiau în dressinguri frumoase, mă rog... fiecare cu calibrul și câștigurile lui, nu-i așa? Mă descurcam și eu cum puteam și, până să mă pot descurca altcumva, mă descurcam dând din fund.

Eram obsedată să împlinesc optșpe ani. Nu fiindcă asta mi-ar fi permis să-mi iau carnetul și să conduc un Mini (ha-ha!) sau să mă duc să joc la cazinou, ci fiindcă știam că aș fi mult mai relaxată furând din magazine. Acum, dacă puneau mâna pe mine, l-ar fi chemat obligatoriu pe taică-miu, iar asta – nu. Asta însemna să mă întorc la coliba mea infernală. Așa că nu șterpeleam decât chestii mici și dura mai mult până să mă fac respectată.

Uite. Asta era viața mea și astea erau marile mele proiecte de viitor.

Ei da, că Franck Mumu s-a făcut că nu mă vede era un gest de mare clasă din partea lui...

De-atunci i-am vorbit de mai multe ori despre ziua aia, despre momentul ăla atât de ciudat când am cunoscut în aceeași clipă rușinea și ușurarea, și el continuă să se jure că de fapt nu mă văzuse. Dar eu știu că da – și o știu datorită lui Claudine...

Și mai târziu, într-o dimineață, am întâlnit-o într-o cafenea. Eu îmi cumpăram lulele, ea – timbre fiscale. Firește, mi-a zâmbit și așa mai departe, însă am văzut în privirea ei drumul dezamăgitor pe care o apucasem de pe vremea repetițiilor noastre.

Da. L-am văzut. A fost o chestie rapidă și foarte repede mascată, însă eu, datorită copilăriei mele petrecute în *self-defence*, sunt supertare la detectat gândurile cele mai ascunse din ochii celor care mă privesc. Super-supertare... M-a îmbrățișat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, mi-a zis râzând că nu e de acord să-mi plătească drogurile, dar că i-ar plăcea să-mi ofere o acadea Chupa Chups și o chestie de răzuit dacă vreau și că n-am decât să le aleg și uite... uite, probabil c-a văzut-o, sub genele mele de târfă încărcate până la refuz cu rimel șterpelit, că eram deja gata să izbucnesc în lacrimi, atât de mult trecuse de când nu-mi mai făcuse cineva un cadou... Da. A văzut-o, însă în loc să zică ceva gen: „O, drăguța mea...“, „O, ce dură e viața cu tine...“ și „O, ești absolut de nerecunoscut sub deghizarea asta care nu ți se potrivește deloc și te îmbătrânește enorm“, a adăugat o chestie care voia să spună exact același lucru, însă mult mai frumos...

Da, în momentul în care ne despărțeam pe stradă, s-a făcut că tocmai își amintise și m-a lăsat zicând:

— Ei, micuța mea Billie... Ar trebui să treci pe la mine într-una din zilele astea, fiindcă am o scrisoare pentru tine... Chiar două, cred...

— O scrisoare? am făcut eu. O scrisoare de la cine?

Era deja departe când a adăugat, pe jumătate strigând:

— De la Perdican al tău!

Și plâng.

Dar uite, pot, așa-i?

Da.

Uite, pot.

Fiindcă astea sunt lacrimi bune, doamnă...

Am așteptat mai multe zile până să mă duc s-o văd.

Nu mai știu ce motive îmi născocesc, însă de regulă nu aveam altul decât că mă temeam. Mă temeam să mă întorc singură la ea, mă temeam să mă întorc acolo fără explicații și, mai ales, mă temeam de ce avea să-mi spună Franck. Oare o să mă-ntrebe dacă eram într-adevăr eu târătura pe care-o zărise zilele trecute în fața vânzătorului de pui? Oare o să mă întrebe câtor tipuri a trebuit să le-o sug pentru o geacă frumoasă de piele ca aia? Oare o să-mi spună că era dezamăgit și că prefera să nu mă mai vadă niciodată, într-atât de rușine îi era cu mine?

Da, mă temeam și am așteptat cel puțin cinci zile până să-ndrăznesc să bat la ușa ei...

Am mers acolo în stilul Billie de altădată, adică pe jos, în blugi și nemachiată. Normal, pentru ea sigur nu era decât un detaliu, însă pentru mine, nu. Pentru mine era ca o întoarcere fericită la copilăria fericită.

Nici măcar nu-mi mai aminteam cum arăta fața mea fără toate porcăriile cu care mă tencuiam ca să am după ce mă ascunde. Da, mă temeam să mă duc la Claudine, dar în ziua aia, făcându-mi o coadă de cal, mi-am zâmbit în oglindă. Nu pentru că mi se părea c-aș fi frumoasă, ci pentru că arătam ca o puștoaică și... oh... ce bine îmi făcuse acest mic zâmbet neașteptat.

Ce bine îmi făcuse...

*

Pe plicuri era trecut într-adevăr numele meu... Domnișoarei Billie, la doamna Claudine Cutare și așa mai departe.

Domnișoarei Billie...

La naiba, chestia asta mi-a sunat ciudat... Era prima dată în viața mea când primeam

o scrisoare... Niște scrisori chiar! Prima dată... Cu timbru adevărat, plic adevărat și scris adevărat de om.

Normal, n-am rămas acolo. Nu voiam să le deschid de față cu ea, cred chiar că nu voiam să le deschid deloc. Voiam să le pun și pe ele direct în vitrina mea și să le păstrez nedesfăcute pentru totdeauna.

Le-am băgat în buzunar și am plecat.

Am plecat fără să știu încotro. Mă rog, mintea mea nu știa, dar picioarele – da. Cum sunt mai deștepte decât mine, din cotitură în cotitură m-au condus până la cavoul meu de Camille...

Am împins poarta veche, m-am fofilat înăuntru și m-am așezat pe micul altar, ca altădată.

Uitarea, liniștea, desenele lichenilor, cântecul păsărilor, vântul care scutura lanțurile ruginite și toate celelalte mi-au făcut și ele foarte bine... Asta îmi amintea de mica Billie care nu și-o trăgea în dreapta și-n stânga și care voia să semene cu o fată mai nobilă decât ea... Asta îmi aducea aminte de un moment din viața mea când învățam pe de rost și cu ușurință sentimente frumoase, care mă făceau să cred că aveam potențial pentru viitor.

Dacă ar fi fost vreun psiholog prin preajmă, mi-ar fi ținut un întreg discurs despre cum stăteam ghemuită acolo ca în pântecul mamei sau mai știu eu ce tâmpenie de genul ăsta, însă nu era nici unul. Erau doar scrisorile lui Franck Mumu, care totuși se dovedeau cu mult mai eficiente...

Eram bine. Am uitat de mine și chiar am ațipit puțin.

După o clipă, m-am apucat să le deschid în ordinea în care sosiseră. Prima era scrisă pe o foaie simplă, cu pătrate mari, și zicea așa:

Salut, Billie. Sper că ești bine, mie îmi merge bine. Știi, nu prea mai am timp să trec pe la bunica în weekend și cred că asta îi lipsește, așa că m-am hotărât să-ți scriu la ea, în felul ăsta o să treci tu s-o vezi pentru mine. Mulțumesc că-mi faci serviciul ăsta. Sper că nu te deranjează prea tare. Te pup, F.

A doua era o vedere urâtă din orașul lui, cu biserica și castelul și tot așa:

Salut, Billie. Sper că ești bine, mie îmi merge bine. Zi-i lui Claudine că am primit pachetul de la ea. Te pup, F.

Le-am băgat la loc în plicuri și mi-a venit să plâng de recunoștință. Fiindcă, sigur, eram proastă, toată lumea mi-o dădea încontinuu de înțeles de când mă născusem, dar îmi dădeam seama prea bine ce se ascundea în spatele acestui tertip. Franck mă văzuse

îmbrăcată ca o curvă, i se făcuse milă de mine și imediat inventase ceva împreună cu bunică-sa ca să nu pierd cu totul contactul cu mine însămi.

Da, toată chestia asta era pur și simplu ca să mă oblighe să mă demachiez o dată pe săptămână și să mă duc să beau un pahar cu grenadină sau cu oranjadă într-o căsuță care mă iubea mult...

Mi s-a întâmplat să las mai multe săptămâni să treacă fără să-i ies în întâmpinare, însă el nu s-a abătut niciodată de la regula lui. În fiecare miercuri, în afara vacanțelor școlare și vreme de aproape trei ani, am avut parte de vederea mea urâtă cu „Sper că ești bine, mie îmi merge bine“ scris pe spate și de fiecare dată, cu ocazia asta, mi-am încrucișat privirea cu a unui om care nu mă judeca. Nu stăteam niciodată prea mult, pentru că în perioada aia eram prea pe modul *warrior* ca să-mi asum riscul blândeții, dar faptul că treceam o fugă pe-acolo, cu fața mea adevărată de la vremea aia, mi-a îngăduit să mă țin tare până în faza următoare a vieții mele.

*

Într-o zi, îmi amintesc, când tocmai sunasem la ușa ei, am auzit-o spunând nu știu cui la telefon (fereastra de la bucătăria ei era deschisă): „Stai așa, trebuie să te las, a venit Billie. Ba da, o știi, biata fată despre care ți-am vorbit zilele trecute...“ și asta parcă mi-a înfipt un cuțit în inimă, așa că am plecat aproape în fugă.

Rahat, de ce vorbea despre mine în felul ăla? Aveam șaispe ani, mi-o trăgeam deja și mă descurcam fără să cer nimic nimănui. Mi se părea nedrept. Mi se părea mârșav. Mi se părea umilitor. Și apoi am auzit-o strigându-mă din depărtare: „Billie!“. N-ai decât să crăpi, îmi ziceam făcând-o pe surda, n-ai decât să crăpi. Am mai înaintat un pas sau doi și după aia o chestie dinăuntru meu s-a destrămat și am făcut cale-ntoarsă.

Da, că-mi place sau nu, eram o biată fată și nu-mi puteam permite luxul de-a mă convinge de contrar...

Am făcut stânga-mprejur, ea m-a îmbrățișat, am băut împreună o cafea cu lapte, mi-am luat scrisoarea și am îmbrățișat-o.

Plecând din nou, eram la fel de mucoasă, dar am avut într-adevăr impresia că am crescut.

Cu tot ce avea asta mai liniștitor pentru mine.

În perioada aia n-am făcut numai să mă uit la televizor, să leg școala de gard sau să fiu servitoarea băieților care dădeau mai puțină importanță originilor mele, am acceptat și o grămadă de slujbe mărunte. Am avut grijă de copii, am avut grijă de bătrâni, am făcut menajul, am scos din pământ pietre sau cartofi.

Problema era tot timpul vârsta mea. Oamenii voiau să mă exploateze, dar nu mă puteau angaja. Cum ziceau ei, n-aveau dreptul. Normal, ca să vezi... să le îngrijesc bunicii și să le curăț bucele mai mergea, însă dacă mă plăteau ca lumea, bieții de ei întâmpinau constrângeri legale...

L-am pierdut din vedere pe Franck. Știam că se întorcea în unele weekenduri sau în vacanțe, dar nu mai ieșea din casă. Abia mult mai târziu am înțeles că și el ar fi avut mare nevoie de mine în anii ăia și mi-e încă ciudă pe mine că n-am avut curajul sau măcar inspirația să bat la ușa lui ca să-i alung din minte gândurile morbide. Dar zău că eram eu însămi prea pierdută în anii ăia ca să mă gândesc fie și o clipă că aș fi putut avea... știu și eu... dreptul să vin în ajutorul cuiva.

Era în vremea supraviețuirii personale, așa cum alții spun: „Era în vremea tinereții mele...“. Îmi pare rău, Francky. Îmi pare rău. Nu puteam să-mi închipui că și ție îți era la fel de greu ca mie...

Credeam că stai în camera ta confortabilă, citind, ascultând muzică sau făcându-ți temele. Încă nu învățasem că și oamenii normali pot să aibă probleme...

*

Și-apoi, într-o zi, lucrurile au început să se miște.

Într-o zi și fără s-o facă special, firește, taică-miu s-a purtat în sfârșit frumos cu mine: a murit.

A murit electrocutat pe când mergea la șparlit cabluri sau nu mai știu ce pe o linie de TGV.

A murit și primarul a venit să mă caute într-o dimineată, tocmai când sortam cartofi împreună cu toată banda de țigani adevărați, de data asta.

Deși aveam mâinile superjagoase, mi-a întins-o pe-a lui și atunci... atunci am înțeles că vântul era probabil pe cale să se schimbe... Da, când mi-a zis la revedere, m-am întors la hârdaiele mele de calibrare aproape zâmbind.

Steluțo, steluțo, începi să te plictisești de noi, nu-i așa?

Sus capul, Franck și Billie! Sus capul!

Mi-a strâns mâna și m-a rugat să trec să-l văd săptămâna următoare. Odată intrată în biroul lui, m-a informat că, unu, maică-mea vitregă și cu taică-miu nu fuseseră niciodată căsătoriți și că, doi, peticul din Morilles pe care-l moștenisem valora ceva. De ce? Pentru că era situat undeva mai sus și îi interesa pe mulți oameni care voiau să instaleze acolo relee de telefonie mobilă sau nu știu ce antenă.

Ce chestie... Despre asta erau deci scrisorile alea pe care ni le trimitea de ani de zile și noi nici măcar nu le citeam?

Ce chestie, eram singura moștenitoare a cocinii ăleia și primăria îmi propunea s-o cumpere de la mine?

Ce chestie...

Până să se încheie toată treaba, am împlinit cei optșpe ani mult așteptați, maică-mea vitregă și plozii ei au fost mutați într-un HLM¹, am încasat cecul de 11.452 de euroi, am ascultat trăncăneala notarului, care mi-a explicat cât trebuia să pun deoparte pentru impozite și am deschis un cont pe numele meu la Poștă.

Normal, la vremea aia maică-mea vitregă mi-a făcut ochi dulci și m-a șantajat în fel și chip, nici nu ți-ai putea imagina, ca să-i dau și ei o parte... Cel puțin jumate, dacă nu, însemna că chiar eram o ingrată mizerabilă, având în vedere tot ce făcuse ea pentru mine și că mă crescuse ca pe fata ei și restul, când maică-mea era o nespălată.

Credeam că înghițisem toate rahaturile posibile de la ea, dar până și atunci, până și în asemenea împrejurări, cuvântul ăla, „nespălată“, m-a durut... Ca ce chestie, ha? Chiar dacă ai ceva lovele, nu ești niciodată destul de blindat pe cât crezi... Am ascultat-o cum își scuipă veninul făcând-o, poate, pe miloasa, poate, însă eu, toată copilăria mea, am auzit-o numai plângându-se de prezența mea, zicând întruna că-i distrusesem viața și că visa la un fotoliu de masaj, așa că i-am plătit afurisitul de fotoliu de masaj, am pus să-i fie livrat în noua ei vizuină și am spălat putina o dată pentru totdeauna.

Toată lumea îmi făcea ochi dulci la vremea aia, toată lumea. Pentru că la sat se află tot... Circula zvonul că aș fi putred de bogată, că aș avea milioane și altele, însă mie mi

se rupea.

Sigur, acum mă saluta toată lumea pe stradă, dar eu am continuat să lucrez ca și înainte și, venind în sfârșit vârsta glorioasă a marilor slujbe legale, m-am angajat casieră la Inter.

La vremea aia eram cu un băiat pe care-l chema Manu și care, evident, devenise și el mai drăguț. Așa reușise s-o convingă pe Iubi a lui să-i plătească reparațiile mașinii și să-i cumpere pușca de vânătoare mult visată și s-o facă pe Iubi în chestiune să creadă că-l iubește. Pe scurt, totul mergea șnur. Mai aveau puțin și vorbeau de căsătorie.

Mă gândeam la colegele lui Camille care plâneau în mănăstirea lor fiindcă n-aveau zestre și cum se măsura totul în mălai aici, jos...

Da, voiam să mă prefac că sunt fericită, însă de-aici și până la a o crede cu-adevărat era cale lungă...

De 11.452 de euroi.

Dar, mă rog, mă mulțumeam cu ce-aveam: o slujbă, niște mălai pus deoparte, un iubit care nu mă zvânta în bătaie și radiatoare electrice în căsuța în care stăteam împreună, cât despre fericire, știam că nu o s-o ating niciodată.

Deci, totul se potrivea mai mult sau mai puțin, dar tu, steluțo, te simțeai inutilă, așa că într-o sâmbătă seară de iarnă, Manu ăsta cu pricina s-a întors de la vânătoare și de la cafenea (sau mai degrabă de la cafenea, de la vânătoare și de la cafenea) pe jumate abțiguit și nu se putea abține să rădă proteste fiindcă avea să-mi spună una bună: Hei, micul popo... Îl știi doar, micul popo din satul de-alături... Ăla care nu zice niciodată bună ziua și umblă înțolit ca un bulangiu... Mda, ei, fii atentă, au pus laba pe el... Mda, au pus laba pe el când se plimba singurel pe la Charmettes, mai rău, l-au cam șifonat, tâmpitul, și, fiindcă se ținea mândru, ei bine, l-au luat pe sus cu ei, fii atentă... La naiba, ei, în C15-ul lui Mimiche, și știi ce i-au făcut acolo? L-au stropit cu pișat de scroafă în călduri... Zău că da... știi... chestia aia... momeala... soluția aia cu care se stropesc trunchiurile copacilor și care atrage masculii în rut... Mda, ei... au turnat toată sticla pe el... Hau-hau-hau-uuu! Ei... era leoarcă tot... Și după aia l-au lăsat în mijlocul pădurii... Așa, ei, păi o să-i rupă curu', poponar nenorocit! Că doar visa de nu știu când la asta! Hau-hau-hau-uuu! Ah, la naiba, ah, ce s-au mai distrat pe chestia asta... Ah, tâmpitul... Ah, poponarul... Ah, o să petreacă o noapte de pomină, ticălosul, ar putea să vină să le mulțumească mâine-dimineată... Hei, dar ar trebui să mai poată merge, nu? Hau-hau-hau-uuu!

Mi-amintesc că tocmai călcam niște rufe și că afară era deja întuneric. Fir-ar să fie, electroșocul. Uite, într-o secundă, exact ca Hulk, firea mea adevărată a ieșit la iveală.

Uite, toată spoiala mea de mămăiță așezată la casa ei a crăpat și într-osecundă eram din nou țigăncușa furioasă din Morilles.

Uite, le-am mulțumit lui taică-miu și tuturor cretinilor care mă învățaseră să încarc orice armă și care mă obligaseră să trag în toate bieteile animăluțe ce mișunau prin caroseriile lor ruginite fiindcă îi amuza să mă vadă plângând.

Uite, da.

Uite, mersi.

Uite, îmi luam în sfârșit în primire adevărata moștenire.

Și uite, Manu ăla n-a înțeles chiar totul.

N-am zis nimic. Am scos fierul din priză, am strâns masa de călcat și am cărat-o la subsol, m-am dus în camera noastră, am pus niște lucruri în sacul lui de sport, mi-am căutat actele, mi-am pus geaca pe mine și mi-am luat geanta, apoi – cu pușca lui frumoasă de vânătoare îndreptată spre ușă – am așteptat să-și termine de pișat berile și să iasă în sfârșit de la budă.

Cum nu părea să mă creadă, tâmpitul, am ciuruit ușa și i-am spart cu siguranță și un timpan. Iar după aia, știi ce, m-a crezut.

Cu mâna la ureche, m-a condus până unde-l lăsaseră. Dacă nu mi-l găsești, te omor, l-am avertizat cu o voce de nrecunoscut, dacă i s-a întâmplat cea mai mică chestie, îți zbor creierii.

Claxonând întruna și măturând pădurea cu fasciculele farurilor, în cele din urmă l-am zărit cum mergea pe o alee pentru plimbările călare.

Imediat ce-a văzut pușca, privirea mea și pe celălalt cretin pe jumătate surd și complet înspăimântat la volan, el, Franck, s-a prins cum stăteau lucrurile. S-a urcat pe bancheta din spate a rablei, lângă mine, și bunul nostru șofer ne-a condus, atât de serviabil, până la casa părinților lui.

— Fă ca mine, i-am zis, ia-ți un sac cu lucruri. Și grăbește-te.

În cele zece minute cât a lipsit, celălalt cretin mi-a repetat fără oprire: „Îl cunoști? Îl cunoști? Îl cunoști?”.

Da, cretinule, îl cunosc.

Și-acum, ciocul mic. Chiar țin la asta, se pare, și aici mi se respectă dorința.

Bunul nostru șofer ne-a condus apoi, atât de amabil, până în marele oraș unde și-a făcut Franck liceul (special nu dau nume, însă tu, steluțo, știi unde) și-a oprit în fața secției de poliție. L-am rugat pe Franck să se ducă să caute un polițai înarmat și, când au ieșit împreună, i-am dat înapoi cadoul fostului meu logodnic.

A, păi da, domnule agent... Fiindcă să iei înapoi înseamnă să furi...

Polițaiul n-a priceput nimic. Oricum, cât s-a uitat cum se îndepărta mașina lui Manu, noi o șterseserăm în partea cealaltă. A zbierat puțin de formă, după care s-a întors la cotețul lui.

Trebuie zis că era groaznic de frig în seara aia...

Ne-am dus la un hotel de rahat de lângă gară și eu am cerut o cameră cu baie. Franck era vânăt și năucit. Vânăt de frig și năucit de mine, de toate. Da, cred că în momentul ăla îi era frică de mine. Sigur, o treabă ca asta, aproape douăzeci de ani de Morilles care țâșnesc din adâncul tău și ți se citesc dintr-odată pe față, probabil nu e prea plăcută la vedere...

I-am pregătit o baie fierbinte, l-am dezbrăcat ca pe un băiețel și, da, i-am văzut șurubelul, dar nu, nu l-am privit, l-am băgat în cadă.

Când a ieșit, mă uitam la un film la televizor. A tras pe el niște chiloți și un tricou curate și s-a suit lângă mine în pat.

N-am zis nici unul nimic, am văzut sfârșitul filmului, am stins veioza și, pe întuneric, am așteptat să-nceapă celălalt să vorbească.

Eu nu puteam să zic nimic pentru că plângeam în tăcere, așa că a început el. Mi-a mângâiat încet părul și, după ceva timp, a zis:

— S-a terminat, Billie... S-a terminat... N-o să ne mai întoarcem niciodată acolo... Șșșt... S-a terminat, îți spun...

Dar eu plângeam în continuare.

Atunci m-a strâns în brațe.

Atunci eu am plâns și mai tare.

Atunci el a râs.

Atunci am râs și eu.

Și am împrăștiat muci peste tot.

1. HLM (habitation à loyer modéré) – bloc de apartamente cu chirii reduse și condiții de trai modeste destinate celor defavorizați.

Am plâns ore întregi.

Era ca și cum s-ar fi luat cepul de pe butoiul cu lacrimi. Sau ca o purgație. Sau ca o vidanjarie. Pentru prima oară de când mă născusem nu mai eram în defensivă.

Pentru prima oară...

Pentru prima oară simțeam că, în sfârșit, asta era. Că în sfârșit eram în siguranță. Și totul a țâșnit afară dintr-odată. Totul... Abandonul, foamea, frigul, mizeria, păduchii, duhoarea mea, chiștoacele, jegul, sticlele goale, țișetele, scatoalcele, vânătăile, urâtenia tuturor lucrurilor, notele proaste, minciunile, violența, frica, furturile, părinții lui Jason Gibaud care-mi interziceau să mă cac în casa lor, resturile lor pe care trebuia să le termin, fundul meu, țâțele și gura care îmi serviseră atâta drept monedă de schimb în ultima vreme, toți tipii ăia care profitaseră din plin, cu atâta josnicie, de situația mea și toate slujbele alea de rahat, și Manu, care mă făcuse să cred că mă iubea un pic de-adevăratelea și că aș putea avea casa mea și...

Și am vomat totul odată cu lacrimile.

Și cu cât mă goleam, cu atât părea Franck să se umple. N-aș ști să explic clar, dar asta era impresia pe care mi-o dădea. Cu cât plângeam mai tare, cu atât se destindea mai mult. Fața îi devenea tot mai blândă, îmi răsucea o șuviță de păr în ureche, mă lua peste picior cu bunătate, îmi spunea Calamity Jane sau Camille Sonata sau Billie the Kid și zâmbea.

Îmi descria fața mea de nerecunoscut, îmi povestea cum îi zgâriasem bietului tip ceafa cu țeava puștii în timp ce conducea, îmi descria lobul ciopârțit al urechii lui care se legăna când lua curbele, imita tonul vocii mele când îi ordonasem să găsească un polițai și felul cum îi aruncasem lui Manu pușca în nas zicând: „Cadoul tău“ și aproape că râdea în unele momente. Da, aproape că râdea.

N-am înțeles decât mult după aia, la multe confidențe după aia, când a început și el să-mi povestească puțin ce însemnase războiul lui de unul singur înainte de mine, înainte de noi, că dacă în noaptea aia era așa de fericit să mă vadă așa de nefericită era pentru că, în timp ce eu hohoteam fără oprire în brațele lui, cât pe ce să fac o criză de tetanie, el descoperea în sfârșit un motiv bun ca să nu se sinucidă.

Lacrimile pe care le vărsam erau carburantul de care avea nevoie ca să meargă mai departe, iar glumele lui voiau de fapt să mă liniștească. Să-mi dovedească tocmai că poți să râzi de orice și că, de altfel, aveam să râdem de orice începând din clipa aia fiindcă, uite, Billie... Uite... Viețile noastre, oricât de jalnice ar fi ele, ne sunt redată în sfârșit în acest pat micuț, la fel de jalnic și el... Hei... Nu mai plânge, draga mea... Nu mai plânge... Datorită ție am trecut peste ce-a fost mai greu. Datorită ție suntem salvați. O, da, mai bine plângi, dă-i înainte... Plângi... Asta o să te-ajute să dormi... Plângi, dar nu uita niciodată: firește, suntem amândoi doar la începutul necazurilor noastre, firește, dar când o să fim cu un picior în groapă, o să ne putem uita în urmă zicându-ne: eu am trăit, nu o ființă artificială, creată de teamă și de spaima pe care au băgat-o în mine proștii ăștia încuiați...

De fapt, nu spunea decât șșșt, dar șșșt-urile lui spuneau asta.

Fără bunătatea lui Franck când ne repetaserăm scena împreună, fără copilăria lui Billie Holiday pe care mi-o povestise uitându-se în altă parte, dincolo de tetiera mea, și fără cărțile lui poștale trimise la Claudine în timpul anilor mei de mănăstire, n-aș fi reușit niciodată să mă țicnesc. Și, fără țicneala mea, n-ar fi supraviețuit nici el.

Uite, steluțo... Și-acum te întreb: îmi folosește la ceva să merg mai departe? Oare ultima frază nu e prea simandicoasă și n-am putea la fel de bine să ignorăm restul?

Nu?

De ce nu?

Vrei să-ți povestesc cum *eu* ne-am băgat în rahatul ăsta ca să cântărești bine totul înainte să-ți dai verdictul?

OK, OK. Continui...

Când am fost prea epuizată ca să mai am puterea să plâng, am adormit și, chiar în momentul când adormeam, l-am făcut să promită că n-o să mă mai părăsească niciodată. Fiindcă făceam prea multe tâmpenii fără el... Prea, prea multe tâmpenii fără el...

El a râs încă o dată, un pic cam ciudat, ca să aibă după ce se-ascunde, și a adăugat așa, în râsul lui prostesc:

— A, sigur! Promit tot ce vrei! Doar țin la pielea mea!

Apoi cu glas scăzut, în îndoitura cotului:

— O... Billie... Uitasem...

*

Hei, starleta... Nu-i rău sezonul 2, așa-i?

Sex, acțiune, dragoste, sunt de toate, uite!

După aia, o să vezi, nu mai e așa *funky*.

După aia sunt doi tineri care se chinuie s-o scoată la capăt. Nimic superoriginal. Mai ales că n-o să mă pot lungi la nesfârșit, fiindcă cerul începe deja să pălească aici, jos. Aici, jos, trebuie să fie răsăritul, îmi închipui...

Da, trebuie să mă grăbesc să-ți povestesc sfârșitul filmului înainte să se facă iar lumină.

A doua zi dimineată am luat trenul spre Paris.

În trenul ăsta, Franck mi-a povestit care mai era viața lui: ca să-i facă pe plac lui taică-su, se înscrișese la Facultatea de Drept și locuia cu un văr de-al lui într-un apartament micuț de la periferie, unde chirile erau mai mici.

Nu-i plăceau nici Dreptul, nici vărul-său, iar periferia – cu atât mai puțin.

L-am întrebat ce voia să facă.

Mi-a răspuns că visul lui era să se înscrie la un stagiu care i-ar permite să participe la un concurs de admitere într-o superșcoală de giuvaiergii-bijutieri.

Vrei să fii bijutier? l-am întrebat. Vrei să vinzi coliere, ceasuri și tot felul de chestii din astea?

Nu. Nu să le vând, să le creez.

Și-a deschis calculatorul și mi-a arătat desenele lui.

Erau superfaine. Era ca și cum ar fi ridicat capacul plin de nisip al unui cufăr vechi.

Era ca o comoară...

L-am întrebat de ce nu face ce-i place în loc să asculte de taică-su.

Mi-a răspuns că nu făcuse în viața lui ce-i plăcea și că ascultase întotdeauna de taică-su. L-am întrebat de ce.

S-a făcut că e ocupat să închidă geamurile.

După o clipă, mi-a răspuns că din cauză că-i era frică.

Frică de ce?

Nu știa.

Frică să nu-l dezamăgească încă o dată.

Și să-l facă să-și verse dezamăgirea asta în capul maică-sii.

Frică să n-o bage de tot în mormânt.

N-am răspuns.

Când vine vorba de părinți, nu mai am nici un fel de resurse.

Atunci și-a pus visurile în ordine și ne-am continuat drumul în tăcere.

Când am ajuns la Paris, mi-a propus să ne lăsăm rucsacurile la bagaje și s-o facem puțin pe turiștii înainte să mergem la el. Mă rog... la văru-său...

Am refăcut, mai mult sau mai puțin, circuitul din urmă cu patru ani, de la ieșirea cu școala.

Patru ani...

Eu, eu ce făcusem în patru ani?

Nimic.

O frecasem și sortasem cartofi...

Eram sfârșită de tristețe.

Nu era deloc ca data trecută. Era iarnă, tremurai de frig, Sena nu mai dansa, pasarela era pustie, iar lacătele fuseseră toate tăiate și aruncate la gunoi. Oamenii nu mai făceau picnicuri prin grădini întorcând fața către soare, nu mai pălăvrăgeau pe la terase bând pahare de Perrier, mergeau la fel de repede, dar nu mai zâmbeau. Erau toți îmbufnați.

Am băut o cafea (una mică doar) care costa 3 euro și 20 de cenți

3 euro și 20 de cenți...

Cum era posibil așa ceva?

Și mie îmi era frică.

Mă întrebam dacă Manu fusese nevoit să se ducă la Urgențe și dacă s-ar gândi să scoată lucrurile din mașină înainte să înceapă să miroasă a mucegai. Abia m-am ținut să caut din ochi o cabină telefonică și să-i las un mesaj.

Era groaznic.

*

Degeaba venea vărul lui Franck dintr-o familie nobilă, cu nume din mai multe bucăți, nas borcănat, tot soiul de maniere și cămașă Lacoste, că m-a primit fix ca părinții lui Jason Gibaud.

Mă rog, nu chiar. Din cauza educației lui, care îl învățase atât de bine să amestece politețea cu ipocrizia, s-a purtat mult mai rău decât ei: mi-a tras un șut în fund.

Pe moment a făcut: „A, o prietenă de-a lui Franck“, „A, încântat“, „A, ești bine-venită

în casa noastră“, dar seara, când eram la baie, l-am auzit zicând pe un ton grav, de parcă ar fi fost vorba de niște rachete nucleare îndreptate spre NASA: „Ascultă, Franck... Nu așa ne-a fost înțelegerea“.

Eram gata să plec imediat. Pentru că era adevărat... Începeau să se adune cam multe pentru o biată Billie micuță, care nu mersese niciodată cu trenul și încă era cu gândul la prosoapele abandonate...

Oriunde mă duceam de când mă născusem, deranjam. Oriunde mă duceam, orice făceam, orice încercam, nu eram decât în trecere și încasam ghionturi pentru osteneală.

N-am auzit răspunsul lui Franck, dar când a intrat în camera pe care urma s-o împărțim de-atunci înainte (îmi cedase patul lui micuț și se instalase pe un capăt de mochetă explicându-mi că japonezii dorm toți așa și că trăiesc mult mai mult ca noi), da, când a intrat și mi-a văzut privirea, s-a așezat lângă mine, mi-a cuprins capul în palme și mi-a spus uitându-se în ochii mei:

— Hei, Billie Jean? Ai încredere în mine?

Am dat din cap că da și el a adăugat că atunci trebuie să merg mai departe și că totul o să fie bine. N-a spus că era doar o chestie provizorie, nu și el, însă ar fi putut foarte bine s-o facă...

Și, pentru că aveam încredere în el și nu mai lucram nicăieri, am început s-o fac din nou pe servitoarea. Băieții plecau dimineața, iar eu făceam curățenie, spălam rufele și le pregăteam cina.

Îmi plăcea la nebunie să gătesc, descoperisem că e trucul cel mai simplu ca să te faci iubită fără nici un fel de certuri. Încercam o grămadă de chestii noi și am pus trei kile numai gustând din ele ca să reușesc să le asezonoz.

Pe Aymeric, treaba asta l-a făcut să se relaxeze. A devenit mai binevoitor cu mine. Nu drăguț, binevoitor. Așa cum au oamenii ăștia obiceiul să se poarte cu servitorii lor. Dar nici că-mi păsa. Mă făceam mică de tot și mă străduiam să-l incomodez cât mai puțin pe Franck. Și-apoi, cred că mi se potrivea... Tot timpul chestia asta cu defensiva care mă urmărea... Pentru prima dată în viață, nu-mi mai era frică de umbra mea când mă întorceam prea repede sau când auzeam pași în spate.

Mă delectam.

După-amiaza o luam de-a lungul stațiilor de autobuz, ca să nu mă rătăcesc pe drum, și mă duceam să mă plimb printr-un centru comercial uriaș aflat de cealaltă parte a autostrăzii. Tăiam frunză la câini, o făceam pe burgheza fițoasă care are în mână cartea de credit a tipului ei, dar ezită încă, și le plictiseam pe vânzătoare, care oricum se

plictiseau. Unele începeau să mă urască, altele îmi povesteau viața lor drept compensație.

Nu cumpăram niciodată nimic, însă o dată am fost la coafor.

Fata care m-a spălat pe cap m-a întrebat dacă vreau un tratament în plus. Eram gata să spun nu, dar apoi am dat din cap că da. Chiar dacă nu știa nimeni, era totuși ziua mea...

După aceea au venit Crăciunul și Anul Nou și am rămas singură cuc. I-am jurat lui Franck că mă împrietenisem cu o casierică de la Franprix, zău că da, o știi, blonda care bombăne tot timpul, și că mă invitase la ea pentru că era divorțată și voia companie pentru puștii ei. Fiindcă am găsit tonul potrivit și chiar am cumpărat jucării, m-a crezut și a plecat liniștit.

Era cadoul meu.

Oricum mi se rupea în paișpe.

Magia Crăciunului?

Păi... ăăă... Cum să zic?

*

Singura chestie care începea să mă sâcâie era băutura.

Fiindcă, din cauză că eram singură, începusem și eu să trag la măsea.

Plictiseala, izolarea, dezrădăcinarea, pretextul că toate treburile astea casnice îmi făceau sete și meritau răsplătite – de aia beam bere.

Mă duceam la băcănia turcească aflată puțin mai jos de noi și cumpăram cutii de 0,33 l.

Apoi de 0,50.

Apoi un bax.

Ca bețivanii.

Ca boschetarii.

Ca mama mea vitregă.

Era trist.

Atât, atât de trist...

Pentru că eram lucidă... Mă vedeam...

Da. Mă vedeam făcând toate astea.

De fiecare dată când trăgeam cheița cutiei de bere, pșșșt, o vedeam, bucata din mine

care dispărea...

Degeaba îmi spuneam ce-și spune toată lumea: că e doar niște bere, că vreau doar să-mi potolesc setea, că mâine o să beau mai puțin, că mâine o să mă opresc, că oricum mă opresc când vreau și toate astea, știam exact ce se petrecea.

Exact.

Având în vedere că asta era buna mea educație...

Aproape la fiecare gât o recunoșteam, înfrângerea asta care stătea să vină... Ereditatea asta de rahat... Capul meu, brațele, picioarele, inima, nervii, tot corpul ăsta din burete care-mi fusese dat...

Și ce rău poate să-i facă alcoolul unei țărăncuțe plictisite și pierdute în mijlocul mașinilor?

O readuce la origini...

O face să șterpelească iar de prin magazinele din centrul comercial ca să-și plătească băutura fără să atenteze la finanțele menajului.

O face să fie remarcată de supraveghetori și de tipii de la pază.

O forțează s-o facă pe curva de doi bani ca să nu-i facă necazuri și s-o respecte...

O face să capete o reputație.

O face să piardă vremea cu cowboy de-ăștia de supermarket, în uniformele lor sintetice, care sunt convinși că au ceva putere în mâini și, deci, și sub centură.

O face să-și facă prieteni.

Tot soiul de prieteni...

Băieți care sunt mai afectuoși cu ea decât cei doi cărora le gătește în fiecare seară și care nu ridică niciodată nasul din cărțile lor...

Care o fac să uite de tâmpitul de Franck Muller, căruia îi venea din nou să se împuște în cap fiindcă nu-i plăcea deloc ce studia ca să asculte de un tată care-i plăcea chiar mai puțin.

Care-i abăteau mintea de la gândul că era cea mai puțin deșteaptă de la masă...

Și-apoi, asta o face să poarte din nou chestii scurte.

Mult mai scurte.

Care lasă mai multe la vedere.

Pe scurt,

O face să devină iar curvă...

Într-o după-amiază, când ieșeam să mă văd cu noii mei prieteni, m-am întâlnit cu Franck pe scări.

Rahat, probabil înțelesesem pe dos ce orar avea...

Aveam o fustă care abia îmi acoperea fundul, niște cizme șterpelite de măsuri

diferite (din cauza antifurturilor) și sacul meu imitație de Vuitton, pe care l-am ridicat imediat, ca pe un soi de scut, între noi doi.

Nu știi de ce-am făcut asta. Fiindcă n-a fost deloc răutăcios... Chiar dimpotrivă.

— Ei, micuță Bill! Știi cât de frig e afară? N-ar trebui să ieși așa, o să te-mbolnăvești!

I-am răspuns nu știu ce chestie idioată ca să scap de drăgălășenia lui care pica așa de prost, însă câteva ore mai târziu, când eram închisă împreună cu un supraveghetor în pauză într-o cămăruță pentru pubele și ne-o trăgeam de-a-n picioarele, sprijiniți de niște role de prosoape de hârtie, blândețea vocii lui a răsunat odată cu restul și mi-am înghițit nefericirea.

Tipul era drăguț, ne distram, nu asta era problema, ci doar că nu puteam s-o pornesc din nou în sens opus.

Nu puteam. Știam prea bine unde ducea... Mai ales spre sfârșit.

Tocmai în cazurile astea trebuie să fie bună o mamă... O mamă rea, care te fulgeră din priviri, sau una bună, care te ajută să strângi rolele de prosoape de hârtie și măturile înainte să te împingă spre ieșire.

La asta mă gândeam pe drumul de întoarcere. Că trebuia să fiu propria mea mamă. Măcar pentru o zi din toată viața mea. Să fac pentru mine ce-aș fi făcut dacă aș fi fost fiica mea. Fie ea și obositoare. Fie ea și plângăcioasă. Fie și dacă Michael mi-ar fi dat drumul între timp.

Hai, puteam totuși să încerc...

Făcusem chestii mult, mult mai dure...

Mergeam cu capul plecat, scrijelind trotuarele cu tocurile mele ascuțite, și o făceam când pe mama, când pe fiica, enervându-mă singură.

Eram șocată. Eram rea. Eram vulgară în secret.

Nu eram obișnuită cu autoritatea. Și, la naiba, de ce venea femeia asta să-mi facă morală acum? După toate suferințele la care mă supusese? Toți pisoii ăia făcuți bucăți pe care fusesem nevoită să-i îngrop pe-ascuns, toate cadourile de Ziua Mamei pe care fusesem silită să le ratez, fiindcă m-aș fi simțit distrusă dacă i-aș fi oferit ceva frumos mamei mele vitrege, toate profesoarele care crezuseră ani în șir că am două mâini stângi și care mă priviseră ca pe-o întârziată. Toate cretinele alea care confundaseră tandrețea mea cu sărăcia mea...

Toate tristețile alea... Toate micile tristeți care nu se mai sfârșeau.

Rahat, era prea ușor să vină să-mi explice viața azi...

Cară-te, mizerabilo.

Cară-te.

Asta știi să faci.

Încruntam din sprâncene și-mi aruncam priviri veninoase în geam.

Îmi spuneam nu, nu, nu și da, da, da.

Nu.

Da.

Nu.

Dacă mă revoltam așa, nu era ca s-o fac pe adolescența rebelă, ci fiindcă întrebarea pe care mi-o puneam era prea dură pentru mine... Mult, mult prea dură. Voiam tot restul, dar nu asta.

Nu asta.

Dovedisem că sunt în stare să fac pușcărie pentru Franck, însă ce-mi cerea doamna Pluche azi era mai periculos decât închisoarea.

Era mai periculos decât orice.

Fiindcă nu aveam și n-aveam să am vreodată în viață altceva în afară de asta între mine și lumea a patra.

Era singurul meu sprijin. Singura mea protecție. Nu voiam să mă ating de ea. Niciodată. Voiam s-o păstrez intactă până la moarte, ca să fiu absolut sigură că n-o să mai ajung niciodată la umilințele părului care zgârie și a pliurilor de piele care încep să miroasă a hamster mort.

Tu, steluțo, tu nu poți să-nțelegi. Probabil îți închipui că nascocesc fraze înflorite gen ca dintr-o carte.

Că mă joc de-a Camille. Absolut singură și expusă în fața lumii întregi.

Nimeni nu poate să-nțeleagă. Nimeni. Numai eu pot. Billie din cimitirul ei cu pisoii.

Așa că te bag undeva.

Vă bag undeva pe toți.

E *niet*.

Nu mă voi atinge niciodată de asigurarea mea de viață.

M-am întors, evitând din nou privirea lui Franck, care învăța în camera noastră, și m-am schimbat.

Mă uitam la o emisiune tâmpită, când cretinul ăla de Aymeric de Poarta Garajului din Saint-Pierre s-a întors de la școala lui de comerț cu racheta de tenis în spinare.

Gen ca să se arate binevoitor, mi-a aruncat:

— Ei? Ce mâncăm bun în seara asta?

— Nimic, i-am răspuns continuând să-mi dau unghiile cu o ojă mai decentă decât cea de dinainte, în seara asta îl invit pe prietenul meu Franck la restaurant.

— Aaaa, daaa? a făcut el. Apoi a adăugat, vorbind mai departe de parcă avea pietre-n gură: Și cărui fapt i se datorează această onoare?

— Avem o chestie de sărbătorit.

— Aaaa, daaa? Se poate ști și ce anume, dacă nu sunt prea indiscret?

— Perspectiva de-a nu-ți mai vedea mutra aia jengoasă de ipocrit, față de găoază.

— Ooo! Ce șansăăă!

(Păi da, fiindcă mă dezumflasem. Spusesem în schimb: „E o surpriză“.)

Rahat... cerul se luminează din ce în ce mai mult... Chiar trebuie să mă grăbesc în loc să te fac să râzi prosteste cu celălalt cretin.

Hai, pune-ți centura, mașinuța mea cu diamante de pe cer, fiindcă de-acum iau viteză...

Nu mai am timp de bibilit, așa că-ți povestesc sfârșitul sezonului 3 pe re-vjjjjj-pede în-vjjjjj-ainte.

Deci l-am invitat pe Franck la o pizzerie ținută de niște chinezi și, pe când el străpungea coaja de la *calzone*, am luat viețile noastre de coarne pentru a doua oară.

I-am povestit despre promisiunea secretă pe care mi-o făcusem pe când eram încă puști, pe pasarela de la Pont des Arts.

Cum nu îndrăznisem să i-o spun cu voce tare, însă ea exista încă în capul meu și venise momentul să mi-o țin...

I-am spus că urma să ne despărțim de-acum. Că era prea nasol, că văru-său era prea cretin și că nu făcuserăm tot drumul ăsta ca să dăm tot peste urâtenie și să împărțim un nou gen de idiot. Mai bine îmbrăcat, nimic de zis, dar la fel de debil ca tipii de la Prévert.

I-am spus că trebuia să găsească un loc unde să stăm, dar în Paris. Chiar și o chestie micuță de tot. Că o să ne descurcăm. Că și camera noastră de-aici era micuță și ne dovediserăm deja că ne respectăm. Că eu locuisem întotdeauna în rulote și nu mi-era frică să mai apropii un pic zidurile. Că asta era specialitatea mea. Că în materie de locuințe făceam față la orice încercare.

I-am spus că momentul meu preferat era seara, când îl vedeam din spate cum desena în loc să învețe legi tâmpite pe care oricum nu le respecta nimeni.

Da, că ăsta era singurul lucru frumos pe care îl văzusem de când ne aflam aici: desenele lui. Și, mai ales, fața lui în sfârșit relaxată când stătea aplecat asupra lor. Fața lui de Micul Prinț care îmi plăcea atât de mult când eram puștoaică și îl zăream departe, în fundul curții. Părul ciufulit și eșarfa lui deschisă la culoare, care m-a făcut să visez atât de mult într-un moment când avusesem foarte mare nevoie...

I-am spus că trebuia să-mi dovedească și el că are curaj și că nu putea să-mi arate calea cerându-mi să-mi părăsesc familia și făcând exact opusul.

I-am spus că iubea băieții și că avea dreptate s-o facă, pentru că e bine să iubești pe cineva, dar că – și trebuia să-și bage chestia asta în cap o dată pentru totdeauna – el și tatăl lui o terminaseră definitiv.

Că nu merita osteneala să se plictisească de moarte devenind avocat ca să-i fie iertată orientarea sexuală, fiindcă asta n-ar schimba absolut nimic. Că tatăl lui nu l-ar înțelege niciodată, nu l-ar accepta niciodată, nu l-ar ierta niciodată și nu și-ar da niciodată voie să-l iubească.

Și că putea fi sigur că nu mințeam, fiindcă eram dovada vie că părinții puteau să facă și asta: să înceteze să te iubească.

Și că eram de asemenea dovada vie că nu mori dintr-atâta. Că te descurci altfel. Că găsești alte soluții pe drum. Că el, de pildă, era tatăl meu, mama mea, fratele meu și sora mea și că asta îmi convenea de minune. Că eram foarte mulțumită de noua mea familie adoptivă.

Ei, cred că deja dădeam apă la șoareci și biata lui *calzone* era aproape rece, dar am continuat, fiindcă așa sunt eu: fie curvă, fie cazemată.

I-am spus că avea să-și întrerupă studiile inutile și să se înscrie la stagiul lui de pregătire de la școala de bijutieri. Că, dacă nu încerca, avea să regrete până la moarte și, în plus, putea fi sigur că urma să intre, fiindcă era talentat.

Pentru că da, viața era la fel de nedreaptă în privința asta ca și în toate celelalte, că oamenii care s-au născut înzestrați cu mai mult talent au mai multe șanse decât ceilalți. Că era o mizerie, însă așa stăteau lucrurile: că numai bogaților li se dădea cu împrumut.

Da, că avea să reușească cu brio, însă cu condiția să fie curajos și să muncească pe brânci.

Că în momentul ăsta nu era prea curajos, dar – cum eram mama lui, tatăl lui, fratele lui și sora lui – aveam să arunc la rândul meu toate hârțoagele lui de Drept la coș și să-l strâng cu ușa până ceda.

Că în timp ce el ar face școala, eu mi-aș căuta o slujbă adevărată și aș găsi cu ușurință una. Nu pentru că eram mai șmecheră ca altele, ci pentru că eram albă și aveam acte în regulă. Că nu-mi făceam griji. Că singura chestie pe care nu mai voiam s-o fac era să sortez cartofi, dar că – din câte știam – la Paris n-aveam a mă teme de nimic dinspre partea asta.

(Ei, asta era la secțiunea Umor, însă n-a prea mers. N-a râs deloc și nu i-am purtat pică, având în vedere că falca de jos îi înota prin pizza.)

I-am spus că nu aveam de ce ne teme. Că totul urma să meargă ca pe roate. Că nu trebuia să ne fie frică de Paris și de parizieni pentru că erau toți cenușii și sfrijiți și că era de-ajuns un bobârnac ca să-i dai pe spate. Că oamenii care erau în stare să dea 3 euro și

20 de cenți pe o cafea scurtă n-aveau să fie niciodată un pericol pentru noi. Da, că nu trebuia să-și facă griji. Că lumea rurală din care veneam, plină de rahat în putrefacție, avea măcar următorul avantaj: că eram mai solizi decât ei. Mult, mult mai solizi. Și mai curajoși. Și că aveam să-i păcălim pe toți.

Deci, pe scurt: misiunea lui era să ne găsească o locuință, iar a mea să țin casa cât învăța singura meserie pe care avea dreptul s-o învețe.

Ei, da, a urmat o tăcere așa de lungă și de paranormală, încât chelnerul a venit să ne întrebe, gen, dacă era vreo problemă cu mâncarea.

Dar Francky n-a auzit nici măcar asta.

Eu da, din fericire. Atunci l-am întrebat dacă putea să ne bage din nou pizza la cuptor încă vreo două minute.

— Sig-hur, a zis el înclinându-se.

Între timp, Franck continua să se uite la mine de parcă îi aminteam de cineva al cărui nume îi scăpa și asta începea să-i dea dureri de cap.

Totuși, după un moment, a făcut-o pe zmeșorul jalnic și milos:

— Ții niște discursuri foarte drăguțe, micuța mea Billie... Să știi că tu ar trebui să faci Dreptul... Ai face senzație într-o sală de tribunal... Vrei să te înscriu?

Ce ton disprețuitor... Era o porcărie să-mi vorbească așa... Mie, care legasem școala de gard de cum plecase el...

O mare porcărie și nedemn de el.

Pizza ne-a fost adusă înapoi, așa că am atacat-o în tăcere și, cum atmosfera devenise de-a dreptul împuțită și el regreta deja că mă rănise, mi-a tras una în fluierul piciorului ca să mă facă să zâmbesc.

Apoi mi-a spus zâmbind la rîndul lui:

— Știu că ai dreptate... Știu asta... Dar cum să fac? Să-l sun pe tata și să-i spun: Alo, tăticuțule? Auzi, cred că nu ți-am spus niciodată, însă eu sunt poponar, așa că poți să-ți bagi Dreptul ăla al tău în cur, fiindcă eu vreau să desenez cercei și coliere cu perle. Alo? Mai ești pe fir? Păi, atunci... ăăă... ai fi drăguț să-mi faci un virament începând de mâine, te rog, ca să-mi permit să nu mai trec drept un căpos în ochii Mămichii Billie?

— ...

Și paf. Eșec pe toate planurile.

Ei, mda. Nici eu n-am răs deloc.

În schimb, am făcut-o pe blazata à la Aymeric de Poarta Curului Lui și am lăsat să-mi scape scuișând, *pfuiii*, sâmburele de măslină în farfurie:

— Na, păi banii nu sunt o problemă. Am eu destui...

Bine, sigur, a ținut ceasuri întregi, mica noastră discuție menită să ne orienteze spre viitor, dar ți-am făcut o captură de ecran, steluțo, fiindcă-mi place prea mult imaginea asta: mutra lui Franck Mumu când și-a dat seama că cucul blestemat care stătea pe blat în cuibul lui de luni de zile era de fapt un vultur maiestuos, cu pene de aur, care ținea în ciocul de aur o cheie de aur spre o viață de aur.

Nu știu cum ar fi dat asta într-un medalion, dar într-o pizzerie chinezească pustie, de mahala, într-o marți seară, pe la vreo zece, dădea foarte bine, zău așa.

Doar că, iar asta era de prevăzut având în vedere că băieții sunt foarte previzibili, mi s-a împotrivit mult timp.

Eu îi spuneam că o să-mi dea banii înapoi când o să aibă buticul lui în piața nu-mai-știu-cum, care avea un soi de coloană în mijloc, și că n-o să uit în nici un caz de dobândă, care o să fie enormă, și așa mai departe, dar – fiindcă se dădea mai macho decât mi-aș fi închipuit – până la urmă am clacat.

Până la urmă i-am mărturisit că, atunci când s-a întâlnit cu mine pe scări, deghizată în Billie de la țară, era pentru că mă duceam să mi-o trag de-a-n picioarele cu un supraveghetor în pauză, într-o cămăruță pentru pubele, sprijiniți de rolele de prosoape de hârtie și că, dacă n-o făcea pentru el, măcar să aibă generozitatea s-o facă pentru mine...

Că talentul era pușca lui de vânătoare și că mi-era dator cu asta.

Și atunci, normal, a cedat.

— Cadoul tău, a zis el imitându-mi vocea de țintașă de încuiați.

*

Timpul ne presează... Se anunță încă un rezumat pe repede înainte...

Ei, asta nu contează prea mult, știi doar... În ce ne privește, cea mai mare parte a foii de drum a rămas în urmă.

De-acum înainte, cred că n-o să mai fie cine știe ce chestie dacă ne cunoaște lumea. Micuțul nostru Warcraft ne-a ținut destul de ocupați până să îndrăznească Francky să-și termine *calzone*-le cald, apoi rece, apoi ars, apoi răcit, însă după aceea am îngropat totul: bătele, topoarele, armurile, căștile cu sulită și toate prostiile astea.

Am lăsat-o baltă. Eram obosiți de-atâta luptă.

De-acum înainte devenim niște mici răzgâiați ca toți ceilalți și, la naiba, n-ar trebui să spun chestia asta, totuși o s-o spun: și, la naiba... ce bine e!

O, da, ce bine e să fii la fel de tâmpit ca parizienii! Să-ți ieși din sărite pentru o bicicletă închiriată de doi bani, un loc de livrare, un proces-verbal nedrept, un restaurant aglomerat, un telefon descărcat sau un orar de second-hand greșit.

Ce bine e, ce bine e, ce bine e...

Eu, una, n-o să mă satur niciodată!

*

Rezumat:

În episoadele următoare, cei doi eroi ai noștri, Franck și Billie, au plecat să locuiască la Paris și au trăit exact cum își promisese.

S-au mutat de cinci ori în doi ani, câștigând câțiva metri pătrați și pierzând câțiva gândaci la fiecare prag.

Franck a reușit să intre la școala lui, iar Billie a încercat diverse meserii, mai mult sau mai puțin glorioase, trebuie să mărturisim, totuși – bafta ei – fără vreo legătură cu tuberculi.

Steluțo, ești prea bună...

Au fost îndrăgostiți fiecare în parte, de data asta pe bune, îndrăgostiți cu dragoste de dăruit. Au crezut, și-au povestit, s-au justificat, au redus din pretenții, s-au îndrăgostit de niște proști, au dat-o în bară rău de tot, au râs, au plâns, s-au consolată și la urmă au învățat Parisul pe de rost. Codurile, privilegiile și servituțile sale. Fiarele sale uriașe, teritoriile și izvoarele sale.

Au muncit pe brânci, s-au hrănit, pansat, îmbătat, dezmeticit, certat, părăsit, ghiftuit, schimbat, detestat, despărțit, împăcat, dezamăgit, adorat, regăsit și sprijinit tot timpul și, mai ales, au învățat împreună să ridice capul.

Ei sunt cei care au trăit.

Ei sunt.

În anii următori s-au despărțit, deci, de mai multe ori, dar au păstrat întotdeauna, fie unul, fie celălalt, după hazardul iubirilor fiecăruia, micul apartament cu două camere de pe Strada Fidelității, care rămâne, până în ziua de azi, singurul lor refugiu pe acest pământ.

În afară de vacanțe, și nici atunci, Billie n-a mai ieșit din Paris, oraș-mamă care i-a devenit singura familie alături de Franck, care – pentru că era un fiu bun – a continuat să ia trenul spre orașul lui în ajunul sărbătorilor și al zilelor libere.

Taică-su nu mai vorbea cu el, însă asta nu era ceva grav: nu mai vorbea cu nimeni din afara grupului său de amici în gardă contra Sabotorilor. Maică-sa umbla numai cherchelită, iar Claudine era bine. Nu uita niciodată să trimită sărutări pentru Billie. Niciodată. Uneori chiar și fursecuri puțin cam moi.

Trecuseră deja aproape trei ani, Franck își făcea încă stagiul într-un atelier de șlefuit din Le Marais și Billie venea în fiecare seară să-l ia de la muncă, fiindcă era din nou singură, la vremea aia lucra de noapte (albă și cu acte în regulă, sigur, însă nu trebuia nici să visezi prea mult) și pentru că-și lua micul dejun când el își bea vinul de seara, speranță, lucrurile au făcut din nou rocadă pentru ea.

Cum Franck întârzia des, iar micuța doamnă florăreasă din fața atelierului său avea pe puțin două mii de ani și îi lua ceasuri întregi să-și bage la loc gălețile, arbuștii, ghivecele cu flori și toate celelalte porcării, Billie – căreia nu-i plăcea să aștepte un băiat mai mult decât era nevoie – începuse să-i dea o mână de ajutor să închidă prăvălia, ca să aibă ce face. (Și să nu riște să bea o halbă înainte de espresso, s-o zicem pe aia dreaptă, noi, care știm.)

Și așa, de la o mică mână de ajutor la alta, de la o mică flecăreală la discuții lungi, de la mici buchete la cruci funerare mari, de la mici sfaturi la învățătură serioasă, de la câte-o sâmbătă la săptămâni întregi, de la mici inițiative la mari schimbări, de la mari inovații la mici succese, de la mici cecuri de servicii la mici state de plată și de la mică plăcere la mare dragoste, uite că ajunsese floristă superstar.

Și era clar, steluțo, era clar...

Billie se născuse ca să creeze frumos în timp ce viața ei de dinainte se străduise să-i demonstreze că n-ar avea dreptul.

Era clar.

E nevoie de mai mult de-o noapte ca să povestim cum micuța noastră fricoasă a

devenit vedeta străzii ei, a cartierului, a întregului Rungis, a jurnalistelor, a decoratorilor și a tuturor *flower power*-ilor din Paname¹, de o carte întreagă.

Fiindcă, dacă era lipsită de resurse la capitolul „desenează-mi un arbore genealogic“, la capitolul făcut lovele, *mammamia*, ar fi putut să le dea lecții fetelor de bani gata de pe la școlile de comerț...

Nu avea doar o cocoasă norocoasă, ci o cămilă întreagă!

Ce-și dorea Billie, Dumnezeu inventa imediat pentru ea.

Hainele ei trăsnite (nu întotdeauna) din cap (fular) până-n picioare (șosete), doar cu motive florale (culese de prin second-handuri), părul ei vopsit în toate culorile cu Pantone® și asortat cu blana câinelui ei (un soi de încrucișare de caniș cu teckel, însă mult mai urât) după cheful amândurora și dubița ei Renault veche, vopsită în verde crud și acoperită cu flori de piciorul-cocoșului, al cărui nume saschiul nici măcar nu îndrăznea să-l rostească de teamă să nu trădeze cauza.

Dacă-i vorba de contabilitate, nu era chiar așa, dar ce, florile se ofilesc când vrei, ha? Și-apoi, plățiți cash, prieteni, aici e prea multă umezeală pentru un POS. Uitați, nu mint deloc: s-a aburit ecranul... Of, fir-ar, nici o șansă... Plățiți cash, doamnelor și domnilor, și vă vom pune un buchețel de nu-mă-uita la butonieră pentru efort.

Buchetele lui Billie erau cele mai frumoase, cele mai proaspete, cele mai simple și cele mai ieftine din Paris și, când venea vorba să-și învingă lumea, n-avea nevoie să ia lecții de la nimeni.

Trezindu-se în zori, ducându-se la culcare în zori, topăind toată ziua printre florile de piciorul-cocoșului și panseluțele ei, cu bocancii ei Dr. Martens and Liberty, cureaua de rafie, zeflemeaua ei à la Arletty și foarfecii dezlănțuiți care clămpăneau de dimineața până seara, de departe ai fi zis că era fiica Elizei Doolittle în versiunea *cockney* și a lui Edward Mâini-de-foarfece.

*My fair fair fair*² Billie...

Ca să nu mai spunem că de departe nu mai recunoșteai în ea nimic din Morilles.

Mhm... poate un oarecare simț al afacerilor...

Bătrâna era încă acolo, însă predase complet ștafeta. Făcea casa și schimba în fiecare seară banii în franci vechi în timp ce tinerica ei se întorcea la treabă. O, Doamne, chiar erau mulți bani și avea s-o ducă bine încă două mii de ani!

*

Bun, steluțo, am pasat treaba altcuiva două minute, fiindcă e greu să-ți arunci singur

flori în cale însă uite-mă iar și, să știi că... să știi *acum*, pentru că următorul sezon ți-e dedicat în parte și pare mai plicticos, că îți mulțumesc.

Îți mulțumesc pentru toate astea.

Îți mulțumesc pentru mine și pentru tovarășul meu de viață, care s-a întors din India acum șase luni și acum lucrează, în sfârșit, în unul dintre marile ateliere din piața cu coloana în mijloc. (Vendôme, insistă lumea.)

Știam eu.

Prezisesem asta într-o seară, în pizzeria Lotus Impérial.

Ar fi trebuit să pariez. Ce proastă sunt!

Îți mulțumesc pentru viața mea, îți mulțumesc pentru viața lui, îți mulțumesc pentru iubiții mei, îți mulțumesc pentru iubiții lui, îți mulțumesc pentru câinele meu roz fucsia pe care îl iubesc mult și în care n-o să tragă nimeni niciodată, îți mulțumesc pentru Paris, îți mulțumesc pentru mumia mea bătrână care îmi umflă picioarele, dar care plătește toate cheltuielile, îți mulțumesc pentru dubița mea, care până acum nu m-a lăsat niciodată baltă, îți mulțumesc pentru bujori, îți mulțumesc pentru sângele-voinicului și pentru cerceii doamnei, îți mulțumesc că nu mai beau și că pot încă să trag la măsea, îți mulțumesc că nu mai plâng noaptea, îți mulțumesc că am întotdeauna apă caldă și îți mulțumesc că lucrez într-un loc unde miroase mereu frumos.

Îți mulțumesc pentru doamna Guillet. Îți mulțumesc pentru spectacolul live. Îți mulțumesc pentru Alfred de Musset și pentru Camille și Perdican.

Și îți mulțumesc pentru Billie Holiday, care a cântat și ea „No Regrets“.

Și, mai ales, îți mulțumesc pentru el.

De el.

Îți mulțumesc pentru Franck Mumu de la Prévert.

Îți mulțumesc pentru Franck Muller de la galerie.

Îți mulțumesc pe viață pentru Francky al meu.

Îți mulțumesc...

Și acum, că am spus-o, trimite-ți odată blestemații ăia de brancardieri, ce mama naibii! Deja îmi îngheață bucle și tu aproape că nu te mai zărești!

Serios! Ce mama mă-sii tot faci?

Nu ți se pare că ne-am chinuit destul?

Fuck! Lucește un pic!

Scânteiază! Luminează! Hai!

Știu, știu...

Știu ce vrei...

Vrei să-i mărturisesc cerului cât de rău am dat-o în bară și cât de mult merit să-mi savurez noaptea încă un picuț.

Ei bine, haide, mamaie... Haide...

Întoarce pagina.

- [1.](#) Apelativ familiar ce desemnează Parisul și suburbiile sale.
- [2.](#) Aluzie la musicalul *My Fair Lady* (în traducere, „Frumoasa doamnă“) bazat pe piesa de teatru *Pygmalion* de George Bernard Shaw.

Uite, steluțo, mi-am pus rochia de duminică și pantofii de lac și vin la tine ca la spovedanie.

Nu lua în seamă părul meu, care e cam mov în perioada asta, uită-te doar la inima mea curată.

Un crin al Fecioarei...

(Lilium candidum.)

Dacă am ajuns aici, să mă veștejesc, să mă ofilesc, să-mi înghețe tărtăcuța și să te implor în toiul nopții să ne ajuți încă o dată, e pentru că am făcut o prostioară...

Mda... Mi se mai întâmplă încă din când în când, închipuie-ți...

De obicei, când beau prea mult Ti'Punch și rom la Coliba lui Samy, dar acum eram la fel de pe uscat ca atunci când faci o drumeție cu familia, cu toți măgarii și tâmpiții, prin Parcul național Cévennes.

(Auzi, ce idee!)

(Ce idee, ce idee, ce idee...)

O regret oare, prostioara asta?

Nu.

Mi se pare chiar că ar fi trebuit să plusez.

Vezi, îți mărturisesc tot.

Și, dacă nu-mi ierți impulsivitatea, apreciază-mi măcar sinceritatea.

Fiindcă, exact ca Billie Holiday și din aceleași motive, nu regret nimic.

Nu regret și nu voi regreta niciodată nimic în viață fiindcă mi s-a furat deja o bună parte din ea. Și, în plus, una despre care se zice că-i frumoasă... Deci, nu, nu conta pe mine să-mi ling rănile.

N-aș ști cum.

N-am făcut-o niciodată.

Când sunt pusă la zid, prefer să încasez niște gloanțe sau o bătaie zdravănă.

Nu sunt mândră de chestia asta, dar... așa sunt eu și știu deja că n-o să mă schimb.

De la naștere, m-am ținut tare doar prin voința mea și primul care se atinge de stâlpii mei de sprijin, așa șubrezi cum sunt, e un om mort.

În clipa asta, se pare, stâlpul meu de sprijin preferat nu e în cea mai bună stare. E întins lângă mine, suferă și nu-mi mai răspunde când îi vorbesc. Dacă nu mă ajuți să-l repar, o să te fac și pe tine să dispari. Da, o să aranjez cu mine însămi să nu te mai văd niciodată.

Ție puțin îți pasă, doar ești deja moartă, însă te previn că nu prea mai am loc de manevră...

Știu să încarc orice armă și să dobor orice animal înspăimântat. Deci, în ce mă privește, nu-mi fac nici o grijă legată de viitorul meu fără el.

Nici una.

Uite. Am spus-o.

Acum pot să mă mai amuz un pic și să-ți povestesc supervacanța noastră...

Totul a început în barul unui mare hotel.

De câțiva ani, totul între mine și Franck începe aproape întotdeauna în barul unui mare hotel...

Fiindcă munceam ca apucații, ne întâlneam în locuri liniștite, unde totul era frumusețe și ordine, bogăție, calm și voluptate.

Nu mă mai ia cu leșin când descopăr prețul consumației pe meniu din simplul motiv că nu mă mai uit la el.

Dorm rareori mai mult de șase ore pe noapte și nu mai pot să-mi ofer luxul zgârceniei.

Le dăruiesc oamenilor plăcerea de a(-și) oferi flori minunate șase zile din șapte – de la ora 11 la 21 – și, pentru a-mi mulțumi că sunt un asemenea izvor inestimabil de binefaceri, în cea de-a șaptea zi mă afund în fotolii moi și îi ofer bietului meu prieten reparator de tiare și diademe de regine dispărute cocktailuri de o mie de ori mai scumpe decât pielea de pe posteriorul meu.

Îmi place la nebunie.

Am niște conturi de reglat cu trecutul meu și le reglez pe loc, cu vârf și îndesat, în hoteluri de cinci stele. De data asta am găsit o contragreutate care ține la tăvăleală.

Nu mai știu la ce hotel eram, nici ce beam, dar trebuie să fi fost destul de plăcut, fiindcă în cele din urmă am cedat toanei lui.

Franck pusese ochii pe un băiat adorabil care pleca să facă o drumeție cu „colegii” (deja cuvântul ăsta nu-mi mai plăcea...) și copiii lor în Cévennes și care-i propusese să-i însoțească.

Peisajele aveau să fie sublime, mâncarea – mai bio decât cea naturală, cerul – fără egal și măgarii – foarte drăguți.

Și-apoi, le prindea bine să meargă puțin, să facă sport, să ia o gură zdravănă de aer și așa mai departe.

Bun.

Franck voia să se ducă să și-o tragă sub cerul liber, într-o ambianță sănătoasă, familială și zoofilă – de ce nu?

Nu, s-a enervat el, n-ai înțeles nimic. Nu-i nimic din ce crezi tu. Tipul ăsta chiar am impresia că e bărbatul vieții mele și nu mă duc acolo să sar pe el, mă duc pentru că sunt romantic.

Bun.

Bărbații vieții lui – văzusem deja câțiva perindându-se prin ea și eram pe punctul să mai văd unul. Am încetat să mai rânjesc.

Buba era că voia să merg cu el. Gen însoțitoare. Gen domnișoară de onoare. Gen ca să arate că are permis de trecere și cele mai bune intenții. Gen ca s-o facă și el pe familistul...

Vai de mine, am făcut eu.

Eu?

Să merg?

Cu niște bocanci hidoși care cântăresc o tonă fiecare?

Și cu o pălărie pe cap?

Și o ploscă?

Și o haină impermeabilă K-Way fluorescentă?

Și o borsetă la brâu?

Și cu niște oameni pe care nici măcar nu-i cunosc?

Și cu niște măgari pe care n-aș ști nici măcar să-i țin în frâu?

Vai de mine, am conchis, sunt șanse nule să se întâmple așa ceva!

Totuși la sfârșit am acceptat.

Francky știe cum să mă ia ca să mă înmoaie, iar cocktailurile au asigurat restul demolării biete mele carcace. Și-apoi, asta face parte din *deal*-ul-din-camera-de-hotel-de-după-partida-de-vânătoare: rareori îndrăznim să ne cerem vreo favoare, dar pe cele la care ținem cu-adevărat, nici măcar n-avem nevoie să le cerem.

Și-apoi, s-o spunem pe aia dreaptă: buticul meu trecea printr-un sezon mort și mi-ar fi prins bine să-mi las mumia să se deshidrateze liniștită câteva zile. Deci, bate palma: ne-am dus la Au Vieux Campeur luna următoare și m-am trezit cu niște cizme Moon Boot din imitație de piele în picioare.

Foarte frumoase...

Hotărâsem să iau în răs toată aventura asta și am început acolo, în magazin. Am făcut-o pe curva și am încercat totul, ezitând ceasuri în șir.

Franck vrea prostateală, păi o s-o aibă.

De fapt, eram foarte mulțumită că plecam în vacanță cu el. De ani de zile nu ne mai vedeam decât între două uși rotative și îmi lipsea. Îmi lipsea relația noastră.

În plus, chestia asta pica exact la zece ani de la repetițiile noastre din Alfred de Musset și ideea îmi plăcea. Perspectiva de a-l scoate din minți o săptămână întreagă în mijlocul oilor ăloră era un cadou de aniversare minunat.

Zece ani. Zece ani deja de când nu mai era de glumit cu dragostea și uite că Franck era, nu-mi mai făceam nici o iluzie în ce mă privea, cea mai mare dragoste a mea...

Privind în urmă, toată tevatura a început să-mi pară dubioasă încă de când ne-am întâlnit la gara din Lyon.

Păi da, fiindcă – deși era cu siguranță bărbatul vieții lui Francky – aveam clar senzația că Arthur ăsta al lui alerga mai degrabă după mine pe peron.

Ho-ho, râdeam eu sub pălărie, proastă alegere, micuțul meu prezbit drag, proastă alegere...

Bun.

Am făcut-o pe frigida și n-am zis nimic.

Mai întâi, poți să fii și pe bune, și pe invers, și-apoi, eu chiar eram pe modul fată bătrână în momentul ăla al vieții mele.

Eram prea în urmă cu contabilitatea ca să-mi permit să-i fac ochi dulci primului tip arătos care-mi ieșea în cale. Deci, el și Franck n-aveau decât să se descurce cu fundurile lor. Al meu era în doliu.

Rahat, asta era vacanță?

Deci, dragă prietenă, l-am potolit repejor pe micuțul Arthur cu ochelari Ray-Ban Aviator și i-am lăsat să stea împreună pe cele două locuri din sensul de mers al trenului.

Și am dormit tot drumul.

Serios, perspectiva de-a mă plimba pe stânci cu ghiulelele mele în picioare mă epuiza deja...

După aia am fost escortați până la un superadăpost superfamilial, împreună cu o grămadă de superfilfizoni superexcitați, ca să mergem cu niște supermăgari superdrăguți și supercolțuri de pâine și supergrâu verde și atunci am tras obloanele și am intrat iar în defensivă.

Ei, nu ca atunci când eram mică, da? Nu, nu! N-are nici o legătură! Pur și simplu, uite: îl însoțeam pe Franck și cu asta, basta. Să nu vină careva să mă scoată din sărite și cu socializarea.

Eram o vânzătoare care vindea tot restul anului și simțeam nevoia presantă să iau o pauză de la relațiile sociale. Mai ales de la a fi simpatică.

Nu făceam mutre, eram doar în concediu.

Toate astea erau prea familiale și prea dintr-odată pentru mine și știam deja că n-am mijloacele tehnice ca să contribui la exaltarea generală.

Tu – Franck, eu – Billie. Eu venit cu tine, tu nu cerut mai mult.

Cum ține la mine și mă cunoaște ca pe buzunarul lui, m-a lăsat în pace.

Dormeam în același cort și, în a doua seară, mi-a mărturisit că le spusese tuturor să nu-mi poarte pică dacă sunt tăcută... Că eram așa pentru că suferisem o mare dezamăgire în dragoste...

I-am spus că făcuse bine, având în vedere că eram întotdeauna mai mult sau mai puțin pe punctul de-a suferi o mare dezamăgire în dragoste și, după ce-am zâmbit câteva clipe, nu m-am putut abține să adaug că era chiar povestea vieții mele, nu-i așa? Și am râs pe înfundate fiecare în sacul lui gen ca să ne convingem că eram într-adevăr haioasă, ca fată.

Îmi plăcea să dorm împreună cu el în căbănuța aia (împărțisem bine sarcinile: eu o desfăceam – 2 secunde – și el o strângea – 2 ore –), îmi scoteam plosca cu rachiu și ne povesteam o grămadă de lucruri. Îi bârfeam pe cei din grup, râdeam, pufneam, făceam glume proaste, ne povesteam viețile noastre, bucățelele de foileton pe care le rataserăm, vorbeam despre buchetele noastre, comenzile noastre, cancanuri de la muncă, despre inele, clienți și brățări.

Franck îi și imita pe unii cercetași din drumeție, chiar mai ridicoli decât ceilalți, și mă zguduiam de râs.

Râdeam în asemenea hal, că uneori cortul nostru era gata-gata să-și ia zborul. Ceilalți se gândeau probabil că îmi reveneam destul de repede după marea mea dezamăgire în dragoste...

Eh, mă durea undeva...

Mă doare undeva de ceilalți... Nu-i iubesc decât pe cei care-mi sunt alături.

Și câinele.

La un moment dat am fost împărțiți în trei grupuri, din cauza unei tărășenii cu niște poteci prea șubrede, și ne-am trezit înconjurați de oameni „noi“, printre care o familie curățică și dichisită, ca scoasă din cutie.

Deși nici nu te-așteptai ca băiatul și cele două fete să fie (la naiba, am strecurat un

conjunctiv! 10 puncte! 10 puncte pentru Billie, care vorbește așa bine franțuzeasca!) atât de cuminți, părinții lor aveau un aer de obsedați, cu toate principiile lor de Mari Educatori Infailibili.

Aveau încă autocolantele cu La Manif Pour Tous¹ pe rucsacuri și ne-au întrebat, pe mine și pe Franck, dacă suntem logodiți și urmează să ne căsătorim.

Bieții, bieții neghiobi...

Franck, care se ocupa de provizii, nu auzise întrebarea, așa că le-am răspuns că suntem frate și soră.

Păi, mda... Voiam să mă pot strica de răs în toate nopțile de-acum înainte, în micul meu co-cort, cu micul meu popo-nar, fără să vină să arunce o găleată cu apă rece pe noi...

Mergeam în spatele lor și, cu bărbia, i-am arătat lui Franck faimosul autocolant ca să-l fac să zâmbească, dar era cam pleoștit și n-a reacționat.

Arthur al lui o ștersese cu alt grup de Minimoși², unde era și o mică Sélénia de douăzeci de ani, care era proastă de dădea în gropi, dar care în ochii lui părea frumoasă de pica, și asta îl dezamăgise nițeluș de viață...

— Eh, am făcut eu trăgându-i un ghiont, mă ai pe mine.

Dar pentru că el nu se înveselea, am scos trusa de prim ajutor:

— Ce mă sfătuiești să fac în ziua când voi vedea că nu mă mai iubești? l-am întrebat într-o doară.

— Să-ți iei un amant, mi-a răspuns el prompt.

— Dar ce voi face apoi, în ziua când amantul nu mă va mai iubi? am insistat eu.

— Îți vei lua altul.

— Și cât timp va dura asta?

— Până vei avea părul cărunt, iar eu voi albi, a răspuns zâmbind.

Și, hop, am luat-o de la capăt. După asta i-a crescut inima, cât un cartof. (A, nu! Am zis că nu vreau să mai aud niciodată de ei!)

Și după asta a fost din nou vesel. Trăiască Alfred.

Noi n-aveam măgar fiindcă n-aveam copii.

Familia Superrelaxata avea, de aia primise un măgăruș cenușiu, foarte scump, pe care îl chema Măgărel. (Superoriginal.) Îmi era cam frică de el, totuși îmi plăcea...

(După oamenii ăștia, Franck n-avea să aibă parte curând nici de soț, nici de familie, nici de copii, nici de demnitate, nici de respect, nici de iertare, nici de rai, așa că nici n-avea rost să mai viseze la un măgar.)

Măgărel...

Eu îi spuneam Urechilă și din când în când îi dădeam pe furiș ceva de halit.

Domnul Superrelaxat mă privea cu încruntare, fiindcă în regulament se spunea clar că nu trebuia să hrănești *niciodată* măgărușii pe drum.

Era regula numărul unu, repetase domnul Hertz, stăpânul măgarilor savanți³: Dați-le tot ce vreți când sunt deșeuati, însă altfel – nici un fir de iarbă. Dacă nu... dacă nu... nu-mi mai amintesc... dacă nu, li se strică GPS-ul, cred...

Bine, dar când terminam un măr nu era să arunc cotorul la furnici în timp ce drăguțului de Măgărel i se scurgeau ochii după el de un sfert de oră, nu-i așa?

Asta-i bine, doar nu suntem animale.

Între mine și domnul Superrelaxat treburile începeau să se cam împrătă.

Îmi plăcea nema cum vorbea cu soția lui (de parc-ar fi fost o idioată) și cum vorbea cu copiii lui (de parc-ar fi fost niște idioți). (Cum mă enervez, încep să mă încurc în negații, ați observat?) (Năravul din fire n-are leac: imediat îmi ies pe gură numai chestii urâte învățate la Morilles.) (Imediat.) (Vai.)

Îl amușina întruna pe Franck, fiindcă începea să aibă dubii că ar fi un bărbat adevărat, cum se spune, și chestia asta mă călca pe nervi cumplit. Felul ăsta al lui de a-i amușina fundul de parcă ar fi fost un câine mă scârbea.

Și-apoi, avea darul de-a distruge toate momentele bune. Dacă micuța culegea o floare ca să i-o dăruiască maică-sii, se dezlănțuia o catastrofă, fiindcă era o specie protejată. Dacă băiatul voia să se uite prin binoclu, îl puneă să aștepte fiindcă era murdar pe mâini. Dacă îi era foame, nu-i dădea nimic fiindcă nu venise încă ora gustării. Dacă voia să țină măgarul, nu se putea fiindcă risca să-l lase să-i scape. Dacă voia să facă „broscuțe“ pe apă, n-avea să reușească *niciodată* pentru că nu-și dădea destul silința. (Silința... Să-ți dai silința ca să faci „broscuțe“... Ce cretin...)

Dacă cealaltă micuță mai trecea o dată prin spatele măgarului, avea să-și ia o copită care putea s-o omoare. (Urechilă al meu... Prostii...) Dacă doamna spunea că priveliștea e frumoasă, răspundea că o să fie și mai frumoasă de partea cealaltă a dealului, dacă le făcea o poză puștilor ei, o anunța că o s-o strice, fiindcă era cu soarele în spate, iar dacă o lua în cele din urmă pe micuță în brațe, dădea ochii peste cap, amintindu-i că nu era o idee bună să cedeze așa la toate capriciile.

Bun.

Am încetinit pasul și am făcut-o pe pasionata de faună și floră ca să mă calmez.

Scoate lumea din sărite departe de mine, caporal mizerabil de lagăr nazist ce ești, eu mă uit ce graminee o să pun în buchetele mele...

La picnic s-a așezat lângă Franck, afișând un fel de camaraderie virilă sinceră, și l-a

întrebat într-o doară dacă și noi ne doream copii.

Francky mi-a aruncat o privire care voia să spună: „Nu te băga, te implor“ și i-a dat un răspuns tâmpit și evaziv ca să pună capăt discuției.

Pe când ne aranjam din nou rucsacurile pe spinarea lui Urechilă, mi-a susurat la ureche:

— Hei, Billie, nu mă băga în belele cu tipul ăsta, da? În celălalt grup e unul dintre colegii mei de la muncă, de care îmi place foarte mult, și nu vreau scandal, OK? Și eu sunt în vacanță...

Am dat din cap.

Și m-am calmat...

Pentru el.

Seara, la refugiu, a cioplit bastoane pentru copii cu cuțitul lui frumos.

Fiind un sculptor fără egal, la sfârșit le-a întins fiecăruia o mică bijuterie și zâmbetele lor au fost irezistibile.

Toate aveau inițialele fiecăruia și un simbol personalizat gravat în scoarță. Pentru băiat – o spadă, iar pentru fete – o stea și o inimă.

Am făcut o grămadă de nazuri și atunci am primit și eu unul. Un baston mai lung și mai gros, cu un B artistic și capul câinelui meu dedesubt. Când mi l-a oferit, aveam același zâmbet ca și puștii, dar mai copilăros.

După aceea am dormit buștean.

*

A doua zi dimineată eram din nou binedispusă.

Ține minte, steluțo, că nu prea aveam de ales, fiindcă peisajul era într-adevăr foarte frumos...

Nimic nu rezistă la atâta frumusețe... mai ales tâmpenia oamenilor... deci totul mergea ca pe roate. Văzând că m-am relaxat, Franck s-a relaxat și el și, cum nu aveam dreptul la un măgăruș pentru că trăiam în păcat, am luat-o înainte ca să nu mai riscăm să ne enerveze agasatorul de serviciu.

La urma urmei, fiecare cu viața lui, nu?

Păi, da...

Fiecare cu viața lui...

Dumnezeu e deștept și o să-și recunoască oamenii...

La un moment dat ne-am încrucișat cu o turmă imensă de oi. Bun, la început mai mergea, însă după aia mi s-a cam făcut lehamite...

Dacă te uiți la o oaie e ca și cum le-ai fi văzut pe toate, sunt lipsite de nuanțe. Tocmai îl trăgeam pe Franck de mână ca să ne întoarcem la traseul marcat, când, trosc!, Iisuse.

Francky al meu: trăsnit.

Viziunea. Apariția. Revelația. Străfulgerarea. Palpitațiile. Pumnul fix în plex.

Păstorul.

- [1.](#) Uniune de asociații care a inițiat în Franța cele mai importante manifestări de opoziție împotriva căsătoriei între persoane de același sex, dar și a homofobiei sau rasismului.
- [2.](#) Aluzie la filmul de animație *Arthur et les Minimoys* (2006), în care un băiat de zece ani descoperă lumea Minimoişilor, creaturi stranii, înalte de doi milimetri, ce îi populează grădina, în mijlocul cărora trăiește prințesa Sélénia, de care se îndrăgostește.
- [3.](#) În orig., *monsieur Hertz des cadichons* – aluzie la cartea Contesei de Ségur, *Mémoires d'un âne* (1860), al cărei personaj principal este un măgar savant pe nume Cadichon, și la firma de închirieri mașini Hertz Rent A Car.

Serios, jur, chiar semăna cu Iisus și era super-supersexy...

Frumos, zâmbăreț, bronzat, arămiu, auriu, uscat, musculos, bărbos, cârlionțat, cool, calm, luminos, la bustul gol, cu o pânză înfășurată în jurul coapselor, sandale din piele și un baston noduros.

Franck era exact ca lupul hămesit al lui Tex Avery, însă pe deasupra și în mijlocul unei turme de oi.

Era divin să vezi așa ceva...

Ei, dar și mie îmi venea să mă duc să mă împărtășesc imediat!

Am discutat puțin... în fine... am încercat să discutăm în loc să ne holbăm la el...

Franck îl întreba dacă singurătatea nu i se pare prea apăsătoare (șmecherul...), iar eu îi puneam o grămadă de întrebări despre dulăul lui și după aia i-am zărit pe prietenii noștri, Superrelaxații & Co, apărând în depărtare, așa că l-am salutat și ne-am dus să ne alăturăm lor, fiindcă ne era teamă să nu ne pierdem.

Chiar înainte, l-am întrebat unde se ducea și-a arătat spre un munte nu prea înalt din împrejurimi.

Bun, păi atunci, la revedere...

O, Doamne... Ce nemilos ești cu oile tale! Slujba se ținuse, dar fusese mult prea scurtă!

N-are rost să mai spun că l-am bătut încontinuu la cap pe Francky cu chestia asta în orele următoare.

La picnic, domnul Superrelaxat l-a întrebat pe Franck dacă voia cârnat.

— Doar dacă e Bâton du Berger¹! am răspuns eu și chestia asta m-a făcut să chicotesc ca apucata cel puțin două minute.

Când am reușit să mă calmez, am adăugat:

— Dar, ăăă... cel cu alune de pădure, da?
Și am luat-o de la capăt pentru încă vreo două minute.

Scuze.

Mii de scuze.

Doamna Superrelaxată a început să se îngrijoreze și Franck i-a spus că am alergie la polen.

Și, hop, două minute în plus.

Aaa... Mie chiar începea să-mi placă plimbarea asta!

Franck o făcea pe supăratul, dar și el era mulțumit...

Ne cunoaștem bine, amândoi, și de fiecare dată când îl vedem pe celălalt fericit, efectul pe care îl are chestia asta asupra noastră e un soi de trei în unu. O savurăm pentru celălalt, o savurăm pentru noi și o savurăm și pentru marea plăcere pe care o procură, aceea de-a da peste cap situația inițială.

Ca să sărbătoresc, am așteptat ca Torționarul Tuturor să se ducă să se pișe și i-am dat un măr întreg micului meu Urechilă.

L-a înghițit imediat și, ca să-mi mulțumească, mi-a depus un soi de pupătură caldă și vântoasă pe gât.

Ooo... începeam deja să regret... În plus, în fața buticului meu, cu o pălărie de pai cu două găuri și câteva coșuri încărcate cu flori în spinare, ar fi dat clasă...

Deci, uite, steluțo... Totul mergea bine și, dacă a luat-o razna, n-a fost chiar din vina noastră, având în vedere că noi, zău, fuseserăm atinși de grație și mergeam pe apă.

Eram transfigurați.

Adoram excursia noastră prin Cévennes.

O a-do-ram.

Oițe, nu exista ceva mai convertit de-atât!

Când s-a terminat picnicul, am hotărât să facem o pauză, pentru că era foarte cald și micuța adormise în brațele mamei-sii.

(Știu, n-ar trebui s-o spun... nu servește la nimic... chiar la nimic... totuși... mi se părea bizar...)

Știu că eu nu voi avea niciodată copii. Și astea nu sunt doar vorbe goale. E o convingere adâncă. Nu vreau. Asta-i tot. Dar când vedeam cum se uita doamna asta la chipul micuței ei și cum se chinuia s-o ferească de soare mutându-și greutatea de pe-un picior pe celălalt și cum își freca fundul de copacul ăla având mare grijă să n-o trezească

Între timp, nu mă puteam abține să-mi spun că mama trebuie să fi fost deranjată rău la cap... Deranjată rău, rău de tot... Fiindcă eu eram și mai mică...

(Pe scurt. N-are nici o importanță.)

Ca să nu mă mai gândesc la asta, m-am așezat de-a curmezișul și am ațipit pe burta lui Francky al meu.

Și pac. Viața e învinsă din nou.

1. Varietate de cârnat marca Justin Bridou; în traducere, „cârnatul păstorului“.

Nu știu dacă era de la oboseala de pe drum, de la abdomenul păstorului sau de la scena gen Mama cu Pruncul, dar am dormit prost în noaptea aia...

Chiar n-am dormit deloc.

Iar bietul Franck n-a închis nici el vreun ochi. Fiindcă sunt egoistă și nu voiam să rămân singură cu insomnia mea, încercam iar și iar să leg o discuție. Și, normal, șobolancă mizerabilă ce sunt, de la bla-bla-uri la divagații, am reușit în cele din urmă să-mi ating scopurile și să mă apuc murmur în întuneric că eu n-aveam patru ani, ci unsprezece luni și că chiar nu înțelegeam...

El era plictisit. Cred că se-apucase mai degrabă să se roage toată noaptea la Iisus cu micul lui rozariu adus de-acasă, așa că m-a cam trimis la naiba.

Prin urmare, am dormit și mai puțin și, prin urmare, el la fel.

Deci, uite, steluțo... Vezi, încep deja să-ți pregătesc terenul: când am pornit din nou la drum în dimineața aia ca să mergem să ne întâlnim cu restul grupului pe platoul nu mai știu care, cartea poștală din vacanță era deja cam îndoită pe la colțuri...

Eram pusă, pentru prima oară în viață, în fața unei mămici în acțiune, care pe deasupra mai era și drăguță, iar asta avea un efect dezastruos asupra mea. Nu spuneam nimic și am făcut-o mai departe pe găsculița, dar simțeam înăuntru o chestie care începea să trimită SOS-uri.

În loc să privesc cerul, soarele, norii, peisajul încântător, fluturii, florile și cabanele din piatră, eram obsedată de femeia asta.

Îi ascultam glasul, mă uitam unde își așeza mâinile pe trupurile copiilor ei (întotdeauna în cele mai catifelate locuri: pe ceafă, pe păr, pe obraji, pe pulpele mici și dolofane), ce le dădea să mănânce, cum le răspundea tot timpul la întrebări, cum nu le încurca niciodată numele și cum avea obiceiul să-i urmărească tot timpul pe ascuns cu coada ochiului și... și toate astea mă terminau.

Toate astea mă terminau... Toată tandrețea asta... Toată nedreptatea asta... Tot acest gol în stomac care mi se urca în gât de fiecare dată când întorceam capul spre ea...

Așa că mă agățam de Franck ca o lipitoare și, simțind că-l scot din sărite, m-am băgat singură în carantină.

După dejun, fiindcă eram la fel de dărâmată, am cerut să-l mân pe Măgărel.
Ca să reușesc să-mi depășesc măcar *una* dintre angoase...

Plutonierul Superrelaxat a cedat, dându-mi o grămadă de recomandări idioate (de zici că-mi încredința un pitbull de luptă care nu halise nimic de-o săptămână și era dependent de amfetamine și alte chestii din astea), iar eu, ca să-mi mut gândurile la altceva, m-am lansat într-un plan de agățat excelent.

Îi susuram în urechea mare, care fremăta de plăcere: Ești sigur că nu vrei să vii cu mine în Paname? O să-ți dau să mănânci toți trandafirii ofiliți și o să te duc să agăți măgărușe în grădina Luxembourg... În plus, o să-ți strâng baligile, o să le pun în săculețe de iută superdrăguțe și o să le vând la preț de aur tuturor clovnilor care-și fac grădini de zarzavat stupide pe balcon...

Hai, zi da, ce... Nu te-ai săturat să cari în spinare rucsacuri Quechua? N-ai chef să trăiești și tu pe picior mare? O să-ți vopsesc coama în albastru de levănțică și-o să mergem să bem *mojito* pe Champs-Élysées...

Fiindcă am observat că-ți plac la nebunie frunzele de mentă, nu-i așa, micuțul meu prieten?

Hai, Urechilă al meu... Nu fi căpos...

Ochii lui blânzi mă priveau prietenos. Nu părea să aibă ceva împotriva, și se freca din când în când de brațul meu ca să alunge muștele și să mă oblige să-l plictisesc încă un pic cu toate tâmpeniile mele.

Așadar, mă simțeam mai bine.

Mă simțeam mai bine și nu mai băgam în seamă blândețea mămicii Superrelaxata și prostia intersiderală a tipului ei.

Vezi, steluțo, toată chestia asta nu era deloc premeditată. Până la urmă o înghițisem, gălușca asta micuță și mizerabilă de Morilles care mă împiedica să trăiesc din ajun și în mine nu mai era urmă de ură.

Mă crezi, sper?

Trebuie să mă crezi.

Lui Franck și ție vă spun întotdeauna adevărul.

Bun, ești gata?

OK, atunci intru direct în subiect...

La un moment dat, băiețelul, care visa la asta de zile și nopți întregi, a întrebat din nou dacă poate să mâne și el măgărușul.

Taică-su i-a răspuns că nu, iar eu că da.

Exact în același timp.

Și atunci a apărut o pauză lungă în conversație.

— E în regulă, am adăugat, e foarte liniștit și foarte blând... Dacă vrei, rămân în spatele fiului tău în caz că apare vreo problemă, OK?

Domnul Superrelaxat s-a cam ofticit, însă a fost silit s-o lase moartă fiindcă toată lumea îi spunea că am dreptate, că măgarul nostru e un mieluşel, că trebuie să aibă încredere în copii și așa mai departe.

HeilHitler a cedat până la urmă, dar simțeai că-l luase pe fiu-su în vizorul carabinei și că micuțul n-avea nici un interes s-o dea în bară.

Ambianța.

Piciul nu-și încăpea în piele de bucurie. Parcă era Ben-Hur la volanul Lamborghiniului său.

Așa cum promisesem, stăteam în spatele lui și, exact ca maică-sa, îi mângâiam uneori pletele pe furiș.

Doar așa.

Ca să văd cum e...

Și, fiindcă totul mergea bine, în cele din urmă ne-am relaxat cu toții.

Vreo jumate de oră mai târziu, a anunțat că s-a săturat să-l țină de căpăstru pe Măgărel și că vrea să mi-l dea înapoi ca se ducă din nou să caute fosile.

— Nici nu se pune problema, i-a răspuns taică-su, peste poate de mulțumit că putea să-și impună din nou autoritatea în ochii grupului, tu ai vrut să-l ții de căpăstru, ei, acum ține-l până la capăt. Vei învăța că în viață trebuie să-ți asumi propriile alegeri, dragul meu Antoine. Ai hotărât să ieși asupra ta responsabilitatea acestui animal, foarte bine, atunci închizi gura și îl mâni până la locul de tabără, s-a înțeles?

Na, ce mai era și cu tâmpeniile astea?

Ho-ho... Trebuia să mă bag neapărat în discuția aia...

Ho-ho... Unde ești, Francky?

Nu te-ndepărta prea mult, pisoiașul meu, fiindcă simt că-mi crapă cămașa pe la subsuori...

Și încep să mă înverzesc un pic la față, nu-i așa?

Atunci micuțul Antoine, care era superdulce, supersprinten la mers, supervesel, superafectuos și superdrăguț cu surorile lui mai mici, s-a pus pe plâns, strigând-o pe maică-sa.

Și taică-su i-a tras o scatoalcă mică și rea peste ceafă ca să-l învețe ce-i viața.

Of, la naiba...

Of, chestia asta îmi suna cunoscut...

Îmi suna cunoscut fiindcă o știam pe dinafară.

Era cea mai rea.

Cea mai lașă dintre cele mai lașe.

Cea mai perversă.

Cea mai dureroasă.

Cea care nu lasă urme și face să-ți sune apa-n cap cât ai clipi.

Cea care te izbește în ceafă pe dinăuntru.

Cea pe care n-o bănuiește nimeni niciodată și care îți zgâlțâie în asemenea hal cutia craniană, că pe moment nu mai ești în stare să gândești și tot restul vieții rămâi nițel zguduit.

Of, la naiba...

Mica mea madlenă proustiană...

Bine, nu m-am gândit la toate astea pe moment, firește. De altfel, nu m-am gândit deloc la ele, fiindcă îmi sunt tatuate în carne.

Și-apoi, nici n-aș fi avut timp, fiindcă deja descriam un arc mare de cerc în spate cu bastonul Van Cleef superfrumos făcut de Francky al meu și i-am stâlcit imediat fața domnului ăluia fercheș care tocmai ridicase mâna asupra unui copil.

Imediat.

I-am stâlcit-o.

Nu tu nas.

Nu tu gură.

Nu tu nimic.

Ce de-a sânge șiroindu-i printre degete și pe toată fața.

Și zbierete.

Guițături ca de porc, zău așa.

O, ce nebunie...

În plus, din cauza gestului meu brusc și a bastonului ridicat, măgarul se speriasse și o pornise la galop întins până în Katmandu, cu toate proviziile noastre în spinare.

O, ce nebunie...

Și, cum toată lumea se uita la mine de parcă l-aș fi hăcuit, am insistat, ca să-l fac să-și vină în fire pe bătaușul puștiului ăluia drăguț:

— Ei, i-am zis cu vocea de nerecunoscut pe care o folosesc doar în momentele importante, ai văzut cum e? Ai văzut cum e să fii lovit prin surprindere? Ai văzut câte de neplăcut? Să nu mai faci vreodată așa ceva, da? Fiindcă data viitoare te omor.

Și, cum nu putea să-mi răspundă pentru că-și molfăia măselele, am continuat:

— Nu-ți face griji, o s-o șterg imediat, fiindcă nu mai pot să suport moaca asta a ta de fascist, dar înainte să plec o să-ți mai spun o chestie, ultima, tembelule... Hei, uită-te la mine... M-auzi? Atunci, ascultă-mă bine: îl vezi pe amicul meu de colo... (și, zicând asta, nu îndrăzneam să privesc spre Francky, normal) (nu poți să ai curaj pentru toate în aceeași zi) ...ei bine, e homo... și eu sunt lesbi... mda... Și închipuie-ți că noaptea, în cortul nostru mic, ei bine, asta nu ne împiedică deloc să facem chestii de-a dreptul scârboase cu corpurile noastre, amândoi... Chestii pe care tu nici măcar nu ești în stare să ți le imaginezi... Ejaculează foarte rar în mine, te asigur, însă închipuie-ți că într-o seară de beție o dăm în bară... Închipuie-ți... Ei bine, dac-ar fi să se nască un țânc din toate dezmățurile astea între un homo și o lesbi, știi ce? Nu numai că l-am păstra ca să te scoatem pe tine din minți, dar pe deasupra noi, noi nu l-am plesni niciodată. Niciodată, auzi? Nu i-am face niciodată cel mai mic rău. Niciodată, niciodată, niciodată... Și dacă chiar ne-ar plictisi prea tare și ne-ar împiedica să ne întoarcem la orgiile noastre, știi ce? L-am omorî, dar am face-o bine... Jur pe capul copiilor tăi că n-ar suferi. Jurat, scuipat. Hai... Salut, camarazi... Și mult noroc...

După care am scuipat la picioarele lui și am pornit-o spre locul unde se afla păstorul meu.

Pentru că simțeam în mine Credința, Viața, Lumina și Adevărul.

Am mers drept înainte ore întregi.
Drept spre muntele lui Iisus.
Nici nu m-am întors, măcar o singură dată, să văd dacă Franck venea după mine.
Știam că vine după mine.
Că mă ura, totuși venea după mine.
Că mă ura și în același timp îmi mulțumea.
Și că în capul lui trebuie să fi fost o varză.

Fiindcă între enervantu' ăsta și taică-su nu era, probabil, cine știe ce mare diferență...

Așa ceva chiar există: făceau parte amândoi din aceeași celulă a Curățătorilor Occidentului...

La un moment dat, am încremenit dinaintea unui soi de gol ce se căsca în creierii munților.

Unu, pentru că acolo se termina poteca și, doi, pentru că nu auzeam nici un zgomot de pași în spate de ore bune.

Nici unul.

Am încremenit în loc și am așteptat.

Să fii credincios ca un popă e o chestie bună, însă eu nu sunt popă. Sunt florăreasă.
Și, în plus, cum ar spune poetul, nu există dragoste.
Nu există decât dovezi de dragoste.

Am încremenit și m-am uitat la ceas.

Dacă în douăzeci de minute nu-i aici, mi-am zis, rup contractul de închiriere de pe Strada Fidelității.

Degeaba fac pe grozava din când în când, sunt totuși o biată ființă fragilă, chiar și eu. Rahat. Doar mi-am ieșit din țâțâni și pentru el, nu numai pentru mine.

Mincinoaso.

Da, mărturisesc. N-am făcut-o decât pentru mine.

Și nici măcar pentru mine, de altfel... Ci pentru o fetiță pe care o vedeam în fiecare zi când eram mică...

O fetiță căreia nu avusesem niciodată ocazia să-i spun că, deși putea în lunile de iarnă, rămânea prietena mea și putea întotdeauna să intre în gașca mea și să se așeze lângă mine în clasă.

Întotdeauna.

Și pentru totdeauna.

Bun, ei, uite. Acum o făcusem.

O avea, dovada ei de dragoste...

Dacă în nouă minute nu-i aici, mi-am repetat strângând din dinți, rup contractul de Fidelitate.

Și, fix șapte minute mai târziu, un glas din spate m-a împroșcat cu venin:

— Hei! Știi ce? Mă calci pe nervi, dom'șoară din Morilles. Chiar, chiar mă calci pe nervi!

Aș fi putut să plâng de fericire.

Era cea mai frumoasă și mai romantică declarație de dragoste care mi se făcuse vreodată în viață...

M-am întors, i-am sărit de gât și nu știu cum și ce-am făcut sărind așa în brațele lui, că din cauza mea ne-am prăbușit amândoi în gol.

Ne-am rostogolit pe un soi de povârniș pietros de rahat și ne-am trezit jos, în niște tufe superîntepăcioase și mai mult sau mai puțin făcuți bucăți.

După aia ne-am cățărat cum am putut spre un loc ceva mai plat și am început să ne certăm de-a binelea.

Uite, steluțo, uite... S-a terminat... Și, dacă vrei să ne vezi live sau pentru bisuri, uită-te din nou la primul episod din sezonul 1, fiindcă eu nu mai am nimic de adăugat.

Hi-hi-hi!

Visam că mă gâdila Franck.

Hi-hi-hi! Ei... ăăă... înce-tează...

Dar, când am deschis ochii, mi-am dat seama că până la urmă adormisem și că nu Francky din vis mă gâdila, ci Măgărel, care mă buzunărea.

— Noul tău prieten are chef de-un măr, după cât se pare...

M-am ridicat strâmbându-mă, tot din cauza brațului vraște, și l-am văzut stând pe un pietroi, foarte liniștit, și făcându-și o cafeluță.

— Micul dejun e servit, a zis.

— Francky? Tu ești? N-ai murit?

— Nu, nu încă... Nu ți-a reușit încă lovitura...

— Nu ți-ai rupt nimic?

— Ba da. Glezna, cred...

— Păi, ăăă..., am zis nereușind să pun cum trebuie la locul lor piesele de puzzle, Păi... nu... nu erai în comă?

— Nu.

— Păi atunci ce făceai?

— Dormeam.

La naiba, era umflat de somn... Și toate grijile pe care mi le făcusem din cauza lui?

La naiba, era umflat de somn...

La naiba, era umflat de somn!

Domnul dormea...

Domnul se odihnea...

Domnul sforăia sub cerul liber...

Domnul dormise liniștit în brațele fățarnicului ăluia de Morfeu în timp ce eu îmi înghițeam nefericirea...

Domnul nu era la înălțime.

Domnul mă dezamăgea.

Atâta neliniște, când se prefăcuse doar că ar fi dat ochii peste cap... Și cum mă chinuisem toată noaptea ca să ne fac să arătăm bine... Și cât rahat fusesem nevoită să mănânc ca să avem un aer cât de cât prezentabil... Și cum mă străduisem să bocesc pe înfundate fiindcă preferam să inspir mai degrabă respect decât milă.

Da, tot acest mikado¹ absolut enervant cu frumoasele mele amintiri din copilărie ca să le pot recupera pe cele utile fără să le tulbur pe celelalte, mai ales pe cele care n-ar fi folosit la nimic altceva decât să mă afunde încă puțin în noaptea mea neagră.

Toată munca asta de dantelăreasă ca să scot ceva frumos dintr-un rahat...

Tot curajul ăsta...

Toată tandrețea asta...

Toată dragostea asta...

Și ce frig mi-a fost... Și cât de singură m-am simțit... Și ce tristă am fost... Și cum m-am mai dat peste cap ca să ne iubească o moartă... și... și, în plus, numărul lui de Masturbare Artistică 8989...

La naiba, îmi cam ieșeam din pepeni...

Bine, bine, bine...

— Și măgărușul cum a ajuns aici?

— Nu știu. Era deja aici când m-am trezit...

— Dar pe unde a venit?

— Pe cărăruia de-acolo...

— Dar... ăăă... cum a făcut ca să ne găsească?

— Nu mă-ntreba... Uite încă un măgar destul de prost ca să țină un pic la tine...

— ...

— Te-ai bosumflat?

— Ei, da, m-am bosumflat, tâmpitule! Mi-am făcut o grămadă de griji, închipuie-ți! Și n-am închis un ochi toată noaptea...

— Văd...

Oho, mă ofticasem, normal, iar cafeaua aia putea să și-o bage undeva.

— Ești supărată pe mine? a întrebat cu gurița aia de ipocrit și de mic reparator de bijuterii de familie.

— ...

— Așa de tare?

— ...

— Chiar așa de tare?

— ...

— Chiar așa de tare?

— ...

— Chiar ți-ai făcut griji pentru mine?

— ...

— Chiar credeai că sunt în comă?

— ...

— Erai tristă?

— ...

— Foarte tristă?

— ...

Asta e. Ține-o tot așa, tâmpitul tâmpiților. Ba pe deasupra mai bate-ți joc și de gura mea spartă...

Tăcere.

S-a apropiat șchiopătând și a pus lângă mine o ceașcă aburindă și o bucată de turtă dulce.

N-am mișcat nici dintr-o geană.

S-a așezat cum a putut cu piciorul lui țeapăn și mi-a spus cu un glas foarte blând:

— Uită-te la mine.

Fuck you, pinguinule.

— Billie djinn, uită-te la mine.

Bun, cric... cric... mi-am ridicat ceafa mai sus cu trei milimetri.

— Știi că te iubesc la nebunie, a murmurat privindu-mă drept în ochi. Că te iubesc mai mult decât orice pe lume... Știi lucrul ăsta de ceva timp, nu-i așa?

— ...

— Da. Îl știi. N-ai cum altfel... Dar, uite, de-aproape patru nopți la rând nu mă lași să dorm și... și ești epuizantă, știi asta? Epuizantă, epuizantă, epuizantă... Atât de obositoare că uneori, ca să rezist lângă tine, ei bine, trebuie să mă prefac c-am murit puțin... Poți să-nțelegi chestia asta, nu?

— ...

— Hai, bea-ți cafeaua, mamaie...

Plângeam.

Atunci s-a târât iar până la mine și m-a mângâiat afectuos, ce dureros.

— Am... am crezut c-aiii mu... murit, am zis printre sughituri.

— Ei, nu...

— Am... am crezut c-aiii mu... murit și c-ooo să mă om... omor și eeeu...

— Of, Billie, mă obosești..., a oftat el. Hai, bea-ți cafeaua și mănâncă un pic. N-am scos-o încă la capăt.

Așa că mi-am mestecat turta dulce scârboasă, cu dulceață de lacrimi.

Și-am ținut-o tot într-un plâns fiindcă nu-hu-hu-mi plă-hă-hă-cea turta duulceee...

1. Joc de dexteritate la care un set de bețișoare lungi și subțiri este împrăștiat pe o suprafață, iar jucătorii trebuie se le scoată unul câte unul fără să le miște pe celelalte.

Am pornit iar la drum cum am putut, șontâc-șontâc, prin soare și prin vânt.

Meșterisem o atelă pentru Franck din niște bucățele de lemn și ceva sfoară, iar el se ținea de Măgărel ca de un deambulator.

Nu noi îl mânam acum pe măgărușul ăsta trimis de providență, ci el ne ducea înapoi acasă.

Cel puțin, așa speram...

Acasă sau oriunde în altă parte.

Oriunde în altă parte, dar nu prin preajma ultimei mele victime, da?

Da, Măgărel? Să nu-mi faci una ca asta, OK?

Te rog...

Nu, nu, răspundea el, vă duc la grajd.

Și eu m-am săturat până peste urechi de toate tâmpeniile voastre...

Bun.

Aveam încredere în el.

Șontâc-șontâc mă-ndepărtez
prin soare și prin vânt înaintez.

(Bun, sigur, e mai bine dacă ai melodia în cap.)

Era într-adevăr superdrăguț măgărușul ăsta.

O să mă întorc să-l fur într-o zi, zău...

Dacă nu, n-o să mai vorbesc.

Deloc.

Canci.

Prea multe emoții, prea multă oboseală, prea multă durere și prea ofensată, trebuie s-o spunem...

Franck a încercat de vreo două-trei ori să propună un subiect de discuție, însă eu îl

lăsam să cadă între noi ca pe o grămadă de bălegar uscat și putrezit.

Asta-i bine. Nici eu nu sunt o sfântă...

Ar fi putut să vorbească măcar o dată cu mine toată noaptea...

Numai o dată.

Aveam pică pe el rău de tot.

În plus, mă mai făcusem și de răs în fața tuturor stelelor ălor reci, care n-aveau nici o treabă cu pățaniile mele.

Mai și plânsesem și așa și pe dincolo.

Ce idioată...

Tăcere.

Tăcere adâncă prin soare și prin gerul siberian.

Și-apoi... după vreo oră, poate... am clacat în sfârșit.

Mi se acrise să fiu singură în capul meu de dimineața până seara. Mi se acrise de tot, de tot. Eram într-o companie foarte proastă. Și-apoi, mă plictisisem de el. Mă plictisisem de ticălosul meu de prieten.

Așa că am spus:

— Ia zi, e cald, nu-i așa?

Și el mi-a zâmbit.

După aia am vorbit de câte-n lună și-n stele ca în vremurile de demult, dar fără să facem nici cea mai mică aluzie la ultimele mele isprăvi. Eh, dă-le-ncolo. Erau date uitării... Aveam să fac multe altele, ce...

După o clipă m-a întrebat:

— De ce râdeai?

— Ce?

— Am priceput că erai foarte nefericită și extrem de îngrijorată din cauza stării mele de comă profundă, dar la un moment dat în timpul nopții te-am auzit râzând. Râdeai în hohote. Aș putea ști de ce? Te gândeai la tot ce-mi puteai fura când e vorba de Fidelitate?

— Nu, am răspuns eu zâmbind, nu... Mă gândeam la mutrele tipilor din clasa noastră când ne-am terminat de jucat scena...

— Ce scenă?

— Ei, știi foarte bine... cea din Musset...

— A, da? Eu zăceam în agonie la picioarele tale și în timpul ăsta tu te gândeai la

cretinii din clasa noastră de-acum o mie de ani?

— Păi, da...

— Și care era legătura?

— Nu știu... Mi-a venit așa...

— A, da?

— Da.

— Ești o fată tare ciudată, nu-i așa?

— ...

Tăcere.

— Ia zi, nu cumva vorbești de piesa aia în care Perdican se căsătorește cu Rosette la sfârșit?

Și iar. Uite c-o luăm iar de la capăt.

Asta era cea mai răsuflată dintre glumele noastre repetitive, dar, în fine... să-i dăm înaintea dacă ține el neapărat, să-i dăm înaintea...

— Nu. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba sigur că da.

— Ba sigur că nu. Tipii ca el nu se căsătoresc niciodată cu păzitoare de găște oarecare. Știu că-ți place să crezi asta fiindcă ești un mare romantic din vremea trubadurilor, dar te înșeli rău de tot. Fac parte din aceeași clasă socială ca Rosette și pot să-ți spun că în ultimul moment ar fi șters-o... Afacerile l-ar fi chemat la Paris sau altă chestie de genul ăsta... În plus, taică-su nu i-ar fi dat voie în veci. Erau încă 6.000 de scuzi în joc, nu uita...

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da. S-ar fi căsătorit cu ea.

— De ce, mă rog?

— Pentru frumusețea gestului.

— Frumusețea gestului! Fac ceva pe ea. I-ar fi pus-o și ar fi lăsat-o baltă cu bastardul lui, cu găinile și curcanii lui.

— Ce cinică ești...

— Da...

— De ce?

— Pentru că știu mai bine decât tine ce e viața...

— O, fie-ți milă... Încetează... Nu-mi pune din nou placa asta...

— Încetez.

Tăcere.

— Billie?

— Yes.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

— Ce?

Până și măgarul se oprișe.

— Vrei să ne căsătorim și noi?

A, nu, murdărea totul...

— De ce te prostesti așa?

— Nu glumesc. În viața mea n-am fost mai serios.

— Păi... ăăă...

— Ăăă, ce?

— Păi, nu prea ne potrivim...

— Despre ce tot vorbești acolo?

— Ei, știi foarte bine...

— Ia zi, cine era fata care mi-a explicat într-o zi că iubirea adevărată n-are nimic de-a face cu anatomia?

— Nu știu. O mucoasă care voia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt, îmi închipui...

— Billie...

— Da?

— Hai să ne căsătorim... Toată lumea ne bate la cap cu căsătoria pentru toți, manifestațiile împotriva căsătoriei pentru toți, contramanifestațiile împotriva căsătoriei pentru toți, ura pentru toți, prejudecățile pentru toți și bunele ei sentimente pentru toți... Atunci, noi de ce să nu, ha? Noi de ce să nu?

Ei, chiar era serios, cretinul...

— Și de ce-am face ca alții?

— Pentru că într-o noapte, nu știu dacă mai ții minte... e foarte mult de-atunci... Într-o noapte m-ai pus să-ți promit că n-o să te părăsesc niciodată, fiindcă fără mine faci numai tâmpenii... Și-am încercat, știi... Chiar am încercat să mă țin de promisiune... Dar nu sunt încă destul de blazat ca să reușesc. E de-ajuns să merg la patru pași în spatele tău ca să vorbești aiurea din nou... Așa că vreau să mă căsătoresc cu tine ca să nu ți se mai întâmple atât de des să intri în vreo belea pe viitor... N-o să spunem nimănui și asta nu va schimba cu nimic felul în care trăim acum, însă noi, noi o să știm. O să știm că între noi există și legătura asta și o știm întotdeauna.

Mă-ntrebi dacă țin minte noaptea aia...

Deci nici el nu dormise neîntors...

— Știi bine c-o să fac tot timpul tâmpenii...

— Ei bine, nu, tocmai. Vreau să cred că asta o să te mai liniștească un pic.

— Ce?

— Să ai în sfârșit o mică familie numai a ta...

Tăcere.

— Spune da, Billie... Nu pot să mă pun în genunchi fiindcă mă doare prea tare, dar închipuie-ți că am făcut-o... Imaginează-ți scena... Cu măgărușul ăsta drept martor... De zece ani mă chinui cu tine, chiar am chef să închei afacerea...

— Și de ce te-ai căsătorit cu mine, mai întâi?

— Fiindcă ești cea mai frumoasă ființă pe care-am întâlnit-o vreodată și vreau să fii sunată prima dacă mi se întâmplă și mie să intru în vreo belea.

— A? A, da? A, bun, păi, atunci, da..., am zis oftând. Dacă-i vorba doar de-un telefon, vreau... Mi-s fată serviabilă...

Ia zi, steluțo, petrecerile tare par să fie supertari, dar, hei... ia-o ușurel cu *popper*-urile, scumpa mea, pentru că chestia asta e de-a dreptul cosmică...

Tăcere.

Tăcere în soare și în cer.

— Ei? De ce zâmbește așa de prosteste micuța Billie? mi-a aruncat cu un aer zeflemitor. Se gândește la noaptea nunții ei?

Dar... rrr... ăăă... nu zâmbeam deloc prosteste. Dimpotrivă, zâmbeam foarte discret. Zâmbeam pentru că nu mă înșelasem.

Ei, nu...

Jubilam pur și simplu, fiindcă avusesem dreptate din nou: o poveste bună, mai ales una de dragoste, se termină întotdeauna cu o căsătorie cu cântece, dansuri, tamburine și toate celelalte.

Ei, da...

La-la-trala... Tra-la-la...